

Svētnīca

MARTINS PREBSTLS (MARTIN PRÖBSTLE)

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2013. GADA 4. CETURKSNIM
(OKTOBRIM, NOVEMBRIM, DECEMBRIM)

UZSKATES LĪDZEKLIS GLĀBŠANAS PLĀNAM

Bez šaubām, vislielākā Dieva mīlestības un rakstura atklāsme bija pie krusta, kur Kungs nodeva Sevi Jēzus Kristus personā kā upuri par pasaules grēkiem, pasaules, kurai nebija nekādas vajadzības sākt grēkot. Lai palīdzētu mums labāk saprast, ko šis upuris nozīmēja, Dievs izveidoja zemes svētnīcu - uzskatāmu glābšanas plāna attēlojumu. Tomēr šī zemes svētnīca bija taisīta pēc debesu svētnīcas parauga, kas ir patiesais Dieva klātbūtnes un Viņa darbības centrs universā.

Izveidojis svētnīcu virs zemes, Dievs izmantoja to kā mācību līdzekli. Izraēliešu svētnīca un tās kalpošana atklāja svarīgas patiesības par glābšanu, par Dieva raksturu un galējo grēka iznīcināšanu.

Svētnīca bija paraugs, lai palīdzētu mums saprast Jēzu kā Upuri un savu Augsto Priesteri. Kad Jānis Kristītājs teica saviem mācekļiem, ka Jēzus ir „Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus” (Jāņa 1:29, 36), viņi saprata, ko Jānis ar to domāja, jo pārzināja svētnīcas jautājumu. Vēstules ebrejiem adresātiem bija nepieciešamas zināšanas par senā Izraēla priesterību, lai viņi varētu saprast, ko Jēzus dara viņu labā debesīs. Svētnīcas terminoloģija tika arī izmantota, lai mācītu patiesības par kristīgu dzīvi. Īsāk sakot, zināšanas par svētnīcas sistēmu bija pamats jaunajai vēstij par glābšanu Kristū.

Tomēr pārsvarā kristīgajā laikmetā svētnīcas vēsts ir bijusi lielā mērā aizmirsta. Jauns akcents uz svētnīcu tika likts tikai 19. gs. vidū, kad glābšanas paradigmu no jauna sāka novērtēt septītās dienas adventisti, ietverot vēsti par pirmsadventes tiesu.

„Svētās vietas temats līdzīgi atslēgai atvēra un skaidroja 1844. gada vilšanās noslēpumu. Tas atklāja veselu rindu patiesību, kas pilnīgi pamatoti un savstarpējā saskaņā rādīja, ka Dieva roka ir vadījusi lielo adventes kustību, uzsverot pašreizējos pienāku-

mus un vedot gaismā Dieva tautu un tās darbu.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 423. lpp.)

Kā atslēga visai patiesības sistēmai svētnīca un Kristus kā Priestera kalpošana kļuva par pamatu septītās dienas adventistu ticībai – un tas tā ir vēl joprojām. Patiesībā svētnīcas vēsts ir adventistu unikālā doktrīna. Taču vienlaikus – neviena cita septītās dienas adventistu doktrīna (izņemot sabatu) nav saskārusies ar tik daudziem izaicinājumiem. Tomēr, gadiem ejot, šie izaicinājumi ir ne tikai nostiprinājuši, bet pat palielinājuši mūsu izpratni par šo svarīgo mācību un ir padarījuši mūs kā tautu spēcīgākus glābšanas jautājuma izpratnē.

E. Vaita iesaka svētnīcai pievērst vislielāko uzmanību: „Debesu svētnīca ir tiešais centrs Kristus darbam cilvēku labā. Tas skar katru vīrs zemes dzīvojošo dvēseli. Tas iepazīstina ar glābšanas plānu, aizvedot mūs līdz pašām laika beigām un atklājot uzvarām vainagoto noslēgumu šajā cīņā starp taisnību un grēku. Tāpēc visaugstākā mērā svarīgi, lai katrs kristietis pilnīgi izpētītu šos tematus.” („Lielā cīņa”, 488. lpp.) Tā mēs varam „vingrināt ticību, kas ir tik būtiska šajā laikā” un „ieņemt tādas pozīcijas, kādas Dievs mums ir paredzējis”. („Lielā cīņa”, 488. lpp.)

Svētnīca atklāj Dieva sirdi. Pētot svētnīcu, mēs nonāksim tuvā Visuvarēnā klātbūtnē, kā arī pietuvosimies sava Glābēja personībai un nonāksim dziļākās personīgās attiecībās ar Viņu.

Tāpēc šajā ceturksnī pētīsim Dieva svētnīcu – gan zemes svētnīcas modeli, gan debesu oriģinālu.

Martins Prebtlis kopā ar sievu Marianni un diviem dēliem Maksī un Jonatānu dzīvo Austrijā. Viņš ir ebreju Bībeles profesors Bogenhofenas pils seminārā Austrijā.

DEBESU SVĒTNĪCA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 23:23, 24; Ps. 89:14; Atkl. 4, 5; Ps. 11:4-7; 5. Moz. 25:1; Ebr. 8:1, 2.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad uzklausi Tu debesīs, Savā dzīvojamā mājoklī, viņu lūgšanas un viņu piesaukšanas un nes Tu tiem viņu taisnību.” (1. Ķēn. 8:49)

„Kur dzīvo Dievs?”

Sešgadnieka nevainīgais jautājums var būt visai mulsinošs. Tas ātri noved pie sarežģītākiem jautājumiem, piemēram, ja Dievs dzīvo vienā vietā, kā tas ir iespējams, ka Viņš ir visur? Vai Dievam ir nepieciešama dzīvesvieta? Ja Viņam nav vajadzīga dzīvesvieta, kāpēc tad Viņam tāda ir? Ja Viņam tā ir vajadzīga, tad kāpēc?

Labi jautājumi, un, ņemot vērā to, cik maz mēs zinām (un cik daudz nezinām), uz tiem nav tik viegli atbildēt.

Neskatoties uz to, mēs varam atbildēt ar esošajām zināšanām. Mēs, septītās dienas adventisti, no Bībeles zinām, ka Dievs mājā debesīs, ka Viņš aktīvi darbojas mūsu labā „tur augšā” un ka Viņa darba centrs ir debesu svētnīca.

Raksti runā skaidri: debesu svētnīca ir reāla vieta, un mēs no tās mācāmies patiesības par mūsu Dieva raksturu un darbu. Tāpēc šīs nedēļas tēma pievēršas debesu svētnīcai un tam, ko Dievs tajā dara mūsu labā, jo tas, ko Viņš dara svētnīcā, patiešām ir mūsu labā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. oktobrī.

DIEVA REZIDENCE

Mēs bieži sakām, ka „Dievs ir visur” vai ka Viņš ir „visuresošs”, kas nozīmē, ka Viņš ir klātesošs visā universā. „Vai tad Es esmu tāds Dievs, kas redz tikai tuvumā, .. vai ne arī tālumā? .. vai ne Es tas esmu, kas piepilda debesis un zemi?” (Jer. 23:23, 24) Arī Dāvids saprata, ka neviens nevar aizbēgt no Dieva (Ps. 139). Patiešām, kā apgalvo Pāvils, Dievs ir tuvu ikvienam, vismaz garīgā nozīmē (Ap. d. 17:27, 28).

Dieva visuresamību papildina Viņa mūžīgā eksistence. Dievam nav ne sākuma, ne gala (Ps. 90:2). Viņš ir bijis un būs vienmēr.

Izlasī 1. Ķēn. 8:49 un Ps. 102:19! Ko šie panti mums stāsta par vietu, kur mājo Dievs? Kā lai mēs saprotam, ko tas nozīmē? Vai mēs to vispār varam saprast? _____

Raksti ir pilni ar apliecinājumiem, ka Dieva rezidence ir debesis (1. Ķēn. 8:30, 43, 49). Vai tas nozīmē, ka Dievs debesis ir vairāk nekā jebkur citur? Dievs acīmredzami mājo debesis īpašā veidā – visā Savā godībā un šķīstā svētumā. Dieva klātbūtne vislielākā mērā atklājas debesis.

Tomēr ir starpība starp Dieva „vispārējo klātbūtni” un Viņa „īpašo klātbūtni”. Vispārīgi runājot, Dievs ir klātesošs visur. Tomēr Viņš izvēlas atklāt Sevi īpašā veidā debesis un, kā mēs to redzēsim, – tieši debesu svētnīcā.

Protams, mums jāatzīst, ka mēs esam ierobežoti savā izpratnē par Viņa fizisko dabu. Viņš ir gars (Jāņa 4:24) un kā tāds nevar būt ierobežots kaut kādā struktūrā vai dimensijā (1. Ķēn. 8:27). Neskatoties uz to, Bībele atklāj debesis (Jāņa 14:1-3) un debesu svētnīcu kā reālu vietu (Ebr. 8:2), kur var redzēt Dievu (Ap. d. 7:55, 56; Atkl. 4:2, 3). Mums jātic, ka pat debesis un debesu svētnīca ir vietas, kur Dievs pazemojas, lai satiktos ar Savu radību.

Ir daudz lietu, ko mums ir grūti iedomāties vai saprast, piemēram, Dieva mājoklis. Tomēr Bībele saka, ka šī mājvieta ir reāla. Kā mēs varam iemācīties uzticēties visā, ko Bībele mums māca, lai arī cik grūti to reizēm ir saprast? Kāpēc ir svarīgi, lai mēs uzticamies arī tad, ja nesaprotam? _____

TRONA ZĀLE

Izlasi Ps. 47:6-9; 93:1, 2; 103:19! Ko šie panti māca par Dievu un Viņa troni? _____

Bībelē debesu tronis ir minēts vairākās atklāsmēs. Lielākā daļa attēlo debesu sapulci, kur Dievs ir Ķēniņš. Interesanti, ka šīs sapulces pārsvarā ir saistītas ar cilvēces jautājumiem un parasti attēlo Dievu kā tādu, kas darbojas vai runā par labu taisnajiem.

Bībele atklāj Dievu arī kā visaugstāko. Piemēram, Kunga ķēnišķība ir tēma, kas atkārtojas Psalmos. Dievs nav tikai debesu Ķēniņš, bet arī „valdnieks pār visu pasauli” (Ps. 47:8), un ne tikai nākotnē, bet jau šeit un tagad (Ps. 93:2).

Tas, ka Dieva tronis ir nostiprināts debesīs, noved mūs pie vairākiem secinājumiem. Viens no tiem ir tāds, ka Dievs ir neatkarīgs un pārāks par visu pārējo universu.

Izlasi Ps. 89:15; 97:2! Ko šie panti mums māca par Dieva raksturu un par to, kā Viņš valda? _____

Dieva likums ietver gan taisnību un tiesu, gan mīlestību un uzticību. Šīs morālās īpašības apraksta, kā Viņš darbojas cilvēku pasaulē, un atklāj Viņa pozīciju visā universā. Šīs īpašības, kas veido Viņa likumu, ir tādas pašas kā tās, ko Viņš grib, lai Viņa ļaudis atklāj savā dzīvē (Mihas 6:8, salīdzini ar Jes. 59:14), un mūsu svētā priekštiesība ir to īstenot.

„Tieši tāpat, kā paklausot dabas likumiem, zeme dod savas bagātības, tā, paklausot Viņa morālajam likumam, cilvēku sirdīm ir jāatspoguļo Viņa rakstura īpašības.” (E. Vaita „Adventistu māja”, 144. lpp.)

Kā mēs varam vairāk atklāt labestību, taisnību un tiesu pasaulē, kas pilna ļaunuma, negodīguma un netaisnības? Kāpēc mums tas ir jādara? _____

PIELŪGSME DEBESĪS

Izlasi Atkl. 4. un 5. nodaļu! Ko šīs divas nodaļas mums māca par Dieva debesu mājvietu? Kā šajos pantos ir atklāts glābšanas plāns? _____

Debesu troņa vīzija ir atklāsme par debesu svētnīcu. To atklāj valoda, kas attiecas uz ebreju reliģisko sistēmu. Piemēram, vārdi „durvis” un „bazūne” Atkl. 4:1 Septuagintā (Vecās Derības tulkojums sengrieķu valodā) bieži minēti saistībā ar svētnīcu. Trīs dārgakmeņi Atkl. 4:3 ir daļa no Augstā Prietsteru krūšu plāksnes. Septiņi lukturni atgādina lukturnus Salamana templī. Divdesmit četri vecāji atgādina divdesmit četras priesteru kalpošanas daļas gada garumā un viņu lūgšanu upuri zelta „kvēpināmos” traukos (Ps. 141:2). Visi šie panti norāda uz Vecās Derības pielūgsmi, kas norisinājās zemes svētnīcā.

Visbeidzot, Atkl. 5. nodaļā nokautais Jērs norāda, protams, uz Kristus upura nāvi. Kristus, Jērs, ir vienīgais dievišķās glābšanas nesējs un tiek uzskatīts par cienīgu Viņa uzvaras (Atkl. 5:5), upura (Atkl. 5:9, 12) un dievišķības dēļ (Atkl. 5:13).

„Kristus uzņēmās uz Sevi cilvēcību un atdeva Savu dzīvību par upuri, lai cilvēks, kļūstot par dievišķās dabas līdzdalībnieku, varētu iemantot mūžīgo dzīvību.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 3. sēj., 141. lpp.)

Tas, ko mēs redzam šajās divās nodaļās norisināties ap Dieva troni, attēlo Dieva darbu cilvēces glābšanā. Mēs varam redzēt, ka šis darbs ir atklājies arī citām saprātīgām debesu būtnēm, kas ir lielas cīņas idejas atslēgtēma.

Padomā, ko nozīmē tas, ka Kristus kā pats Dievs uzņēmās uz Sevi mūsu cilvēcību un nomira mūsu vietā. Tas ir, lai arī kādas kļūdas tu būtu izdarījis, Viņš izcieta sodu tavā vietā. Kāpēc šai patiesībai vajadzētu būt motivācijai visam, ko tu dari? _____

TIESAS ZĀLE

Izlasi Ps. 11:4-7 un Hab. 2:20! Ko vēl Dievs dara Savā debesu templī, un kāpēc mums ir svarīgi to zināt? _____

_____

_____

_____

Daudzi psalmi atklāj, ka Kungs nav vienaldzīgs pret taisno vajadzībām vai pret netaisnību, ar ko viņi bieži vien saskaras. Viņš atrisinās jautājumus, kas sauc pēc atmaksas, un Viņš „attaisnos taisno un nosodīs ļauno”, kā to darītu ikviens labs tiesnesis (5. Moz. 25:1).

Kad Dievs tiesā, tad troņa zāle kļūst par tiesas zāli un debesu tronis – par tiesneša krēslu. Tas, kas sēž tronī, ir arī tas, kas tiesā (sk. Ps. 9:4-8). Tuvajos Austrumos, kur ķēniņi bieži bija arī tiesneši, šāda sistēma bija labi zināma.

Dievišķā tiesa ietver gan ļaunos, gan taisnos. Ļaunie saņems Sodomai un Gomorai līdzīgu sodu, bet taisnie „skatīs Viņa vaigu” (Ps. 11:7, 8). Klasisks troņa un tiesas zāles apvienojums redzams Dan. 7:9-14 (šos nozīmīgos pantus pētīsim vēlāk). Un atkal, tiesa sastāv no divām daļām: no attaisnojoša sprieduma svētajiem un notiesājoša sprieduma Dieva ienaidniekiem.

Habakuka grāmatā pēc tam, kad Habakuks jautā Dievam, kāpēc Viņš klusē un neievēro netaisnību (Hab. 1. nod.), Dievs atbild, ka Viņš noteikti tiesās (Hab. 2:1-5). Elkiem nav ne dvasas, ne „dzīvības gara” (Hab. 2:19), bet Dieva Radītāja tronis ir Viņa templī, debesu svētnīcā, un Viņš ir gatavs tiesāt.

Pravietiskais aicinājums ir: „Lai visa pasaule klusē Viņa vaiga priekšā!” (Hab. 2:20). Piemērota attieksme pret Dieva valdīšanu un tiesu ir dievbijīgs klusums un godbijība.

Vieta, kur Dievs atklāj Savu īpašo klātbūtni un kur Viņam kalpo debesu būtnes, ir tā pati vieta, kur Viņš taisnīgi tiesā visus cilvēkus – tā ir debesu svētnīca. Dievs ir taisns, un visi mūsu jautājumi par taisnību tiks atbildēti Dieva, nevis mūsu noliktajā laikā.

Lai arī cik ļoti mēs saucam pēc taisnības, mēs to tagadnē nepiedzīvojam bieži. Kāpēc tad mums vajadzētu uzticēties Dieva taisnībai? Kāda ir mūsu cerība, ja nav šī apsolvuma? _____

_____

_____

GLĀBŠANAS VIETA

Izlasi Ebr. 8:1, 2! Ko Kristus dara uz Dieva troņa? _____

Ebreju grāmata māca, ka Kristus kalpo debesu svētnīcā kā mūsu Augstais Priesteris. Viņa darbs tajā ir vērstš uz mūsu glābšanu, jo Viņš iet „Dieva vai-ga priekšā” (Ebr. 9:24). Viņš jūt mums līdzī un dod mums pārliecību, ka mēs netiksim atmesti, bet mums tiks dota žēlastība (Ebr. 4:15, 16), pateicoties tam, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā. Tieši tāpat kā zemes svētnīca, debesu svētnīca ir vieta, kur notiek „salīdzināšana” (jeb „izlīgšana”) ticīgo grēku dēļ (Ebr. 2:17). Jēzus, kas nomira par mums, tagad arī kalpo debesīs „mūsu labā”.

Izlasi Atkl. 1:12:20, 8:2-6, 11:19 un 15:5-8! Kādi svētnīcas simboli ir šajos pantos?

Šīs dienas izpētes panti ir tikai dažas vietas Atklāsmes grāmatā, kur atklājas svētnīcas simboli. Patiesībā gandrīz visas grāmatas galvenās daļas satur vai sākas ar kādu svētnīcas ainu.

Pirmā ievadainā parāda Kristu, ģērbtu kā augsto priesteri, staigājot starp lukturēm (Atkl. 1:12-20). Otrā runā par debesu troņa zāli, un panti atklāj plašu svētnīcas simbolu dažādību: troni, lukturus, jūru, nokautu Jēru, asinis, zelta kvēpināmos traukus (Atkl. 4. un 5. nod.). Trešā aina attiecas uz nepārtraukto starpniecisko kalpošanu debesu svētnīcas pirmās telpas kontekstā (Atkl. 8:2-6). Ceturtā un centrālā aina ļauj mums uz mirkli aplūkot derības šķirstu otrajā telpā (Atkl. 11:19). Piektā aina atklāj visu debesu svētnīcu (Atkl. 15:5-8). Sestā ir unikāla ar to, ka tā nesatur nekādas tiešas atsauksmes uz svētnīcu, varbūt lai ilustrētu to, ka Kristus darbs tajā ir pabeigts (Atkl. 19:1-10). Pēdējā aina ir godības pilnā svētā pilsēta virs zemes, kas ir attēlota kā svētnīca, kas nokāpj „no debesīm” (Atkl. 21:1-8).

Rūpīga šo ainu izpēte atklāj, ka tās ir savstarpēji saistītas, parādot iekšēju progresiju Dieva sagādātajā glābšanā: sākot ar Kristu virs zemes līdz Viņa de-besu kalpošanai pirmajā un otrajā svētnīcas daļā, līdz Viņa kā Augstā Priestera kalpošanas beigām un, visbeidzot, – līdz jaunās zemes svētnīcai.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Pāvils redzēja debesis un, runājot par tur redzamo godību, labākais, ko viņš varēja darīt, bija necensties to aprakstīt. Viņš stāsta, ka to, ko acs nav redzējusi un ko auss nav dzirdējusi, un kas neviena sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. Pārdomājot mūžīgo godību, tu vari, cik vien iespējams, paplašināt savu iztēli, tu vari censties darīt vislabāko, ko tu spēj, tomēr tavas ierobežotās maņas, vājas un nogurdināmas, nevar to aptvert, jo aiz tās ir bezgalība. Lai aptvertu godību un ieraudzītu Dieva Vārda bagātības, būs vajadzīga visa mūžība.” (Ellen G. White, The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1,107.)

„Ķēniņu Ķēniņa mājvieta, kur Viņam kalpo tūkstošu tūkstoši un desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši stāv Viņa priekšā (Dan. 7:10), templis, kas pildīts ar mūžīgā troņa godību, kur seravi, tā mirdzošie sargi, pielūgsmē aizklāj savas sejas, šajā viskrāšņākajā celtnē virs zemes, kādu jebkad veidojušas cilvēku rokas, varēja atrast tikai vāju sava lieluma un godības atspulgu. Tomēr zemes svētnīca un tur notiekošā kalpošana mācīja svarīgas patiesības par debesu svētnīcu un lielo darbu, kas tur tiek veikts cilvēku atpestīšanas labā.” (E. Vaita „Lielā cīņā”, 414. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi otro E. Vaitas citātu piektdienas tēmā! Ko viņa domāja, sakot, ka zemes svētnīca un kalpošana tajā māca daudzas „svarīgas patiesības” par mūsu glābšanu? Kas tās ir par patiesībām, un kāpēc tās ir svarīgas?

2. Ko nozīmē tas, ka Dievs „mājo” debesīs? Kā tu saproti šo domu?

3. Šis nedēļas tēma aizskāra domu, ka vērojošais universs redz darbu, ko Dievs dara cilvēces labā. Kāpēc šī ir svarīga doma, kas jāsaprot? Kā tā palīdz mums saprast lielās cīņas tēmu, un kāda tai nozīme visā glābšanas plānā? Ko par Dieva raksturu liecina tas, ka Viņš ļauj būtņēm, ko Viņš pats ir radījis, vērot Viņa ceļus?

„DEBESIS” VIRS ZEMES

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:31-2:3; 2. Moz. 39:32, 43; 25:9; Ebr. 8:5; Jāņa 2:19-21; 1. Kor. 3:16, 17; Atkl. 21:1-22.

ATMIŅAS PANTS:

„Kas kalpo debesu svētnīcas atveidam un ēnai, kā arī Mozum bija norādīts, kad tas gribēja pabeigt telti, jo Viņš saka: redzi, tu darīsi visu pēc tā parauga, kas tev kalnā tika parādīts.” (Ebr. 8:5)

Lai gan svētnīca debesis ir oriģināls, kur pats Dievs kalpo „mūsu labā”, Kungs mums šeit, virs zemes, ir atklājis patiesības par šo svētnīcu dažādos veidos.

Dievs radīja Ēdenes dārzu kā svētnīcas simbolu. Debesu svētnīca un tās funkcija glābšanas darbā tika atainota ar zemes saiešanas telti un lielāku struktūru – Izraēla templi.

Jēzū templis, protams, kļuva redzams cilvēkā. Un, visbeidzot, debesu templis nonāks no debesīm uz jauno zemi.

Kā mēs redzēsim, Dievs ir izmantojis ar debesu svētnīcu saistītas sistēmas, lai atklātu patiesību. Šajā nedēļā mēs iepazīsimies ar dažām no šīm sistēmām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. oktobrī.

PIRMĀ „SVĒTNĪCA” VIRS ZEMES

Bībeles pētnieki ir ievērojuši, ka daudzas iezīmes Ēdenes dārzā saskan ar vēlāk celtajām svētnīcām Izraēlā, norādot, ka Ēdene bija pirmais simboliskais „templis” virs zemes. Starp Ēdeni un svētnīcu pastāv šādas paralēles:

1. Radišanas stāsta beigās un ziņojumā, kas apraksta tuksneša svētnīcas būvniecību, tie paši trīs elementi – atzišana, pabeigtība un svētība – ir izteikti ar tādiem pašiem atslēgvārdiem (salīdzini vārdus „viss”, „pabeigts” un „svētīja” 1. Moz. 1:31- 2:3 ar 2. Moz. 39:32, 43; 40:33).

2. Tieši tāpat kā Dievs „staigāja dārzā” (1. Moz. 3:8), tā Viņš bija Savu ļaužu vidū svētnīcā (2. Sam. 7:6, 7).

3. Ādamam bija jākopj un jāsargā dārzs (1. Moz. 2:15). Tie paši divi vārdi ir izmantoti, lai aprakstītu levītu kalpošanu saiešanas teltī (4. Moz. 3:7, 8).

4. Dārza simbolika ir redzama visā svētnīcā (2. Moz. 25:31-36, 1. Ķēn. 6:18).

5. Ķerubi sargāja dārzu (1. Moz. 3:24), un divi ķerubi bija novietoti vissvētākajā vietā (2. Moz. 25:18-22).

6. Tieši tāpat, kā radišana ilga sešas dienas un katra diena iesākās ar „Dievs teica”, kam sekoja sabats, tā arī ir sešas „Kungs runāja uz Mozu” sadaļas attiecībā uz saiešanas telti (2. Moz. 25:1; 30:11, 17, 22, 34; 31:1), kam sekoja septītā sadaļa par sabatu (2. Moz. 31:12-17).

7. Svētnīca tika pabeigta pirmā mēneša pirmajā dienā (2. Moz. 40:17), ebreju Jaunajā gadā, kas atsauc atmiņā pasaules pabeigšanu pie radišanas.

1. Moz. 2. nodaļai nav precīzi jāformulē šīs paralēles; senatnes cilvēki tās saprata. Piemēram, kādā jūdu rakstā no 2. gs. pirms Kristus teikts, ka „Ēdenes dārzs ir svētākais no svētajiem un ka tas ir Kunga mājoklis.”

Ēdenes dārzu sauc par „Dieva dārzu” (Jes. 51:3; Ec. 28:13, 31:9). Tas bija Dieva mājoklis virs zemes, vieta, kur mūsu pirmajiem vecākiem bija paredzēts pielūgt un satikties ar Viņu. Tāpēc lielākais zaudējums grēkā krišanas dēļ nebija Ādama un Ievas izraidišana no dārza, bet viņu zaudētā iespēja baudīt tiešu Dieva klātbūtni.

Pārdomā pašu vārdu „svētnīca”! Par ko tu domā? Kas veido tavā prātā „svētnīcu” tagad? Kā izpratne par svētnīcām virs zemes palīdz tev labāk saprast, ko nodrošina Dieva svētnīca debesīs?

PARAUGA ATVEIDS

Izlasi 2. Moz. 25:9, 40; Ebr. 8:5; 9:23, 24! Kādas ir saistības starp zemes un debesu svētnīcu? _____

Raksti skaidri māca, ka Mozus neizgudroja saiešanas telti, bet būvēja to pēc dievišķas pamācības, ko viņš bija saņēmis uz kalna (2. Moz. 26:30, 27:8; 4. Moz. 8:4). Zemes svētnīca bija jābūvē pēc „parauga” (2. Moz. 25:9, 40). Ebreju vārds „paraugs” izsaka domu par modeli vai kopiju, tādējādi mēs varam secināt, ka Mozus redzēja miniatūrā modeli, kas ainoja debesu svētnīcu, un ka šis modelis kalpo kā paraugs zemes svētnīcai.

Tāpēc debesu templis ir oriģināls, izraēliešu svētnīcas paraugs. Acīmredzams ir arī tas, ka mēs nevaram pielīdzināt svētnīcu debesīs pašām debesīm. Debesu templis atrodas „debesīs” (Atkl. 11:19, 14:17, 15:5). Tātad tas ir debesu sastāvdaļa. Tie nav sinonīmi.

Ebreju grāmata neklūdīgos vārdos paskaidro, ka debesu svētnīca ir reāla. Svētnīcu debesīs sauc par „īsto telti” (Ebr. 8:2), kā arī par „lielāko un pilnīgāko telti” (Ebr. 9:11), bet zemes svētnīca ir debesu svētnīcas „atveids un ēna” (Ebr. 8:5). Tāpat kā ēna vienmēr ir tikai nepilnīgs un vājš kaut kā reāla ainojums, tā zemes svētnīca ir tikai debesu svētnīcas atspoguļojums. Lai arī kādi būtu tās ierobežojumi, zemes svētnīca tomēr atspoguļo debesu realitāti nozīmīgos veidos.

Attiecību starp abām svētnīcām sauc par tipoloģiju. Tipoloģija ir dievišķi paredzēts, pravietisks prototips, kas ietver divas vēsturiskās realitātes, kuras sauc par tipu (oriģināls) un antitipu (kopija). Tā kā atbilstība norit no tipa (oriģināla) uz antitipu (kopiju), ebreju vēstulē mēs varam redzēt, ka debesu modelis, ko Mozus redzēja, ir nosaukts par „tipu” jeb „paraugu” (Ebr. 8:5) un zemes svētnīca – par „antitipu” jeb „attēlu” (Ebr. 9:24). Šī patiesība drīzāk pierāda, ka debesu svētnīca pastāvēja pirms zemes svētnīcas. Uzsverot debesu svētnīcas fizisko realitāti, mēs, septītās dienas adventisti, atrodamies uz stabila pamata.

JĒZUS KĀ SVĒTNĪCA

Vzlasī Jāņa 2:19-21! Kāpēc Jēzus miesa ir salīdzināta ar templi? (Sk. arī Jāņa 1:14)

Viena no Jāņa evaņģēlija tēmām ir tā, ka ir atnācis Jēzus – labākais „templis”. Saiešanas telts simbolika parādās jau Jāņa 1:14. Jēzus ir Vārds, kas „mājo” cilvēku vidū, un viņi redzēja Viņa „godību”. Grieķu vārds, kas tulkots kā „mājo” („skeno”), ir grieķu lietvārda „telts” („skene”) darbības vārda forma. Tātad 14. pantu var tulkot kā Vārds „bija telts mūsu vidū”. Šajā kontekstā vārds „godība” atgādina Dieva godību, kas piepildīja gan tuksneša telti (2. Moz. 40:34, 35), gan Salamana templi tā iesvētīšanā (2. Laiku 7:1-3). Tāpēc, kad Kristus nāca uz zemi kā cilvēks, Viņš piepildīja Dieva apsoliņumu mājojot Savas tautas vidū templī.

Kā parāda augstākminētie panti, Jēzus nosauca Sevi par templi, kas jau norādīja uz zemes svētnīcas nozīmes izbeigšanos pēc Viņa nāves (Jāņa 2:19-21, Mat. 27:51). Kad Jēzus teica, ka Viņš ir Dzīvības Maize (Jāņa 6:35) un Pasaules Gaisma (Jāņa 8:12), Viņš norādīja uz skatāmām maizēm un lukturi, kas bija zemes svētnīcas priekšmeti. Skaidra atsauksme uz svētnīcu ir Jēzus apzīmējums „Dieva upura Jērs Redzi, Dieva Jērs”, kas nes pasaules grēkus (Jāņa 1:29).

„Visi, kas kalpoja svētnīcā, pastāvīgi tika pamācīti saprast Kristus starpnieka darbu cilvēces labā. Šī kalpošana katrā sirdī tiecās pamodināt mīlestību uz Dieva likumiem, kas ir arī Viņa valsts likumi. Upuru pienešanai uzskatāmā veidā vajadzēja atklāt Dieva mīlestības izpausmi Kristū – cietošā un mirstošā upurī, kas uzņēmās grēku, kurā vainīgs bija cilvēks, un, būdams nevainīgs, kļuva par grēku mūsu dēļ.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 233. lpp.)

Mūsu grēcīgās dabas dēļ ir viegli domāt, ka Dievs uz mums ir dusmīgs. Kā Dieva mīlestības atklāsmē, kas ir redzama Jēzus dzīvē un nāvē, palīdz katram no mums personīgi saprast, ka Dievs mūs mīl, neskatoties uz mūsu kļūdām? Kādos veidos šai izpratnei vajadzētu mūs iedrošināt gūt uzvaras pār savu „es”? _____

DRAUDZE KĀ SVĒTNĪCA

Pēc Kristus debesbraukšanas un iesvētīšanas par Augsto Priesteri debesīs esošajā svētnīcā templis virs zemes zaudēja savu jēgu glābšanas plānā (sk. Mat. 27:50, 51). Tomēr Dievs vēl joprojām meklē iespējas mājot Savas tautas vidū virs zemes, kas tagad ir iespējams ar Svētā Gara starpniecību. Lai izteiktu šo patiesību, apustuļi izmanto tempļa simboliku.

Izlasi 1. Kor. 3:16, 17; 6:19, 20; 2. Kor. 6:16; Ef. 2:19-22! Ievēro šajos pantos izmantoto svētnīcas simboliku. Kādu patiesību Bībele mums šeit māca? _____

---

1. Kor. 3:16, 17 Pāvils runā par draudzi kā vienotu veselumu, un viņš tiem atklāj tempļa tēmas par piederību (1. Kor. 3:16) un par svētumu (1. Kor. 3:17). Pāvils attiecina tos pašus principus 1. Kor. 6:19, 20 uz atsevišķiem ticīgajiem. Ticīgais kā templis ir svēts, un kā tādām viņam ir dievišķs pienākums dzīvot svētumā. Pāvils izmanto tempļa simboliku, lai uzsvērtu savu aicinājumu dzīvot šķīstītu un svētu dzīvi, ar ko šajā kontekstā viņš saprot seksuālu šķīstītu, kas stāv pāri netiklībai. Pāvila pēdējā atsauce uz draudzi kā dievišķu svētnīcu arī iederas šajā modeli. Ticīgajiem un neticīgajiem nav kopīga pamata (2. Kor. 6:14- 7:1), jo draudze ir derības attiecībās ar Dievu un līdz ar to tā pieder tikai Viņam (2. Kor. 6:18).

Vienlaikus draudze nav tikai Dieva templis, bet arī svēti priesteri (1. Pēt. 2:5, 9). Nav šaubu, tādai priekštiesībai kā šī seko svarīga atbildība. Cik būtiski ir nodot savu dzīvi ticībā un paklausībā Kungam, kas mums tik daudz ir devis un kas tāpēc arī prasa daudz no mums.

Protams, mēs esam glābti Kristus taisnībā, kas mūs pilnībā apsedz. Tomēr, ņemot vērā to, ko žēlastība mums ir devusi Kristū, ko Dievs no mums prasa pretī? _____

JAUNĀS ZEMES TEMPLIS

Izlasi Atkl. 7:15-17! Kur ir atpestītie, un kā šie panti viņus attēlo? _____

Šie panti apraksta atpestītos kā ķēniņus un priesterus, kas kalpo Dieva namā un templī (Atkl. 1:6, 5:10, 20:6). Apsolījums, ka „Tas, kas sēd goda krēslā, izpletīs pār viņiem savu telti” (Atkl. 7:15, NASB), netieši norāda uz Dieva klātbūtni tuksneša svētnīcā, kur Viņš mājāja senā Izraēla vidū kā tā Vadītājs. Uz jaunās zemes svētnīca vēlreiz kļūs par nevainojamu vietu attiecībām, kur satiksies Dievs un atpestītie. Tā garantē patvērumu, aizsardzību un galēju dzīves papildījumu Dieva un Kristus klātbūtnē. Tas, kas reiz bija telts cilvēku vidū (Jāņa 1:14), tagad izpleš savu telti pār Saviem svētajiem, lai viņi varētu „celt teltis” pie Viņa.

Izlasi Atkl. 21:1-22! Kā ir aprakstīta jaunā Jeruzāleme? Kādas paralēles šajos pantos tu vari atrast starp svēto pilsētu un svētnīcu? _____

Jānis jaunajā Jeruzālemē neredz templi (Atkl. 21:22), bet tas nenozīmē, ka tur tempļa nebija. Drīzāk jaunā Jeruzāleme pati par sevi ir templis un „Dieva telts” (Atkl. 21:3). Jaunajai Jeruzālemei ir piešķirti atsevišķi svētnīcas elementi. Tā ir „svēta” un debesu izcelsmes (Atkl. 21:2, 10); tai ir tāda pati kuba forma kā vissvētākajai vietai (Atkl. 21:16, 1. Ķēn. 6:20); tāpat kā tempļa teritorijā, pilsētā nav atļauts iet nekam, „kas nesvēts” (Atkl. 21:27); un vissvarīgākais – Dievs ir klātesošs. Dieva svētnīcā mēs varam dzīvot ar Viņu vistuvākajās attiecībās, kādas vien iespējamas (Atkl. 21:3, 7). Tāds ir glābšanas mērķis.

Mūžība tuvās attiecībās ar Dievu? Kāpēc tad ir tik svarīgi, ka mēs dzīvojam, kā E. Vaita atkal un atkal atkārto, „ciešā sadraudzībā ar Dievu” jau tagad? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Audzināšana” nodaļu „Mūžības skola”, 301.-309. lpp.; grāmatā „Lielā cīņa” nodaļu „Cīņa beigusies”, 673.-678. lpp.

„Bailes padarīt nākotnes mantojumu par daudz materiālu daudzus ir ierosinājušas tieši tās patiesības, kas mums uz zemi liek skatīties kā uz savām mājām, izskaidrot garīgi. Kristus saviem mācekļiem apliecināja, ka Viņš aiziet tiem sagatavot mājokļus Tēva namā. Tie, kas pieņem Dieva Vārda mācības, nedzīvos neziņā par šīm Debesu mājām. Un tomēr Dievs tiem, kas Viņu mīl, ir sagatavojis lietas, "(..) ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis (..). (1. Kor. 2:9). Cilvēcīgā valoda nespēj attēlot taisno atalgojumu. Ar to iepazīsies tikai tie, kas to redzēs. Ierobežotam prātam nav iespējams aptvert Dieva paradīzes godību.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 674., 675. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu domā, kāpēc ir tik svarīgi saprast, ka Dieva debesu svētnīca ir reāla vieta? Vienlaikus kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai pārāk smalki nesāktu salīdzināt zemes un debesu templi?

2. Grupā pārrunājiet domu par draudzi kā „svētnīcu”! Kā jūs saprotat šo patiesību? Kā mēs kā draudze varam labāk piepildīt šo svarīgo mācību?

3. „Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājo? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat.” (1. Kor. 3:16, 17) Ko šie panti mums māca, un kā mēs varam attiecināt šeit izteikto mācību uz savu dzīvesveidu?

4. Pakavējieties vairāk pie domas, ka mēs tagad esam „priesteri” un ka mēs būsim priesteri pēc Kristus otrās nākšanas! Kādas ir mūsu funkcijas tagad, un kādas tās būs pēc Jēzus atgriešanās? Kā vārda „priesteris” izmantošana parāda mums, cik svētnīca ir svarīga glābšanas plānā?

UPURIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:9-21; 2. Moz. 12:21-27; 3. Moz. 2:1-3; 1. Moz. 22:1-19; 3. Moz. 17:10, 11; Fil. 4:18.

ATMIŅAS PANTS:

„Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana.” (Rom. 12:1)

Upurim ir centrāla loma visā evaņģēlija vēstī. Bībeles valodās vārdi, kas apzīmē upuri, bieži vien aino pievilksanas ideju un kaut kā tuvināšanu Dievam. Ebreju vārda „upuris” pamatnozīme apraksta tuvošanos, kaut kā pienešanu Dieva klātbūtnē. Grieķu ekvivalents nozīmē „dāvana”, un tas apraksta upura pienešanu.

Arī angļu vārds „offering” ir cēlies no latīņu vārda „offerre” – dāvanu pienešana. Vārds „sacrifice” ir latīņu vārdu „sacer” (svēts) un „facere” (darīt) kombinācija un attiecas uz kaut kā darīšanu par svētu.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus upurus, ko ticīgie pienesa Dievam. Mēs atklāsim, ka Dievs vienmēr ir aicinājis nest upurus un ka Viņš to dara arī mūsdienās.

Protams, vissvarīgākais ir tas, ka Dievs nodrošināja pilnīgu upuri – pats Sevi Jēzus Kristus personā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. oktobrī!

PIRMAIS UPURIS

Izlasi 1. Moz. 3:9-21! Kāda bija Dieva atbilde Ādamam un Ievai pēc tam, kad viņi bija grēkojuši? _____

_____

_____

Ādams un Ieva dzīvoja pilnīgā pasaulē, svētnīcā, kas bija kā dārzs, un Dievs dāvāja viņiem iespēju satikties ar Radītāju vaigu vaigā. Viņu pirmais grēks izveidoja gandrīz nepārvaramu pārrāvumu attiecībās ar Dievu. Tomēr Dievs jau bija izplānojis, ko darīt šāda uzticības pārrāvuma gadījumā, un pat pirms tika izteikts spriedums pret viņiem, Viņš deva cerību uz Glābēju (1. Moz. 3:15).

„Ādams un Ieva Dieva priekšā stāvēja kā noziedznieki, gaidīdami spriedumu sava pārkāpuma dēļ. Bet pirms viņi dzirdēja par ērkšķiem un dzeloņiem, sāpēm un ciešanām, kas būs viņu daļa, un par pīšļiem, par ko viņiem atkal būs jākļūst, viņi dzirdēja vārdus, kas tos iedvesmoja ar cerību. Lai gan viņiem būs jācieš [..], viņi var raudzīties uz priekšu uz noslēdzošo uzvaru.” (E. G. White „That I May Know Him”, 16. lpp.)

Kad tūlīt pēc izteiktā sprieduma Kungs tiem pagatavoja ādas drēbes, ar ko apklāt savu kailumu un kaunu, Viņš parādīja viņiem galējo šīs uzvaras pamatu. Lai gan tas nav uzrakstīts, loģiski būtu pieņemt, ka kādam nevainīgam dzīvniekam bija jāpēc jāmirst, un varbūt pat tas tika saprasts kā sava veida upuris (1. Moz. 3:21).

Dieva sagādātās drēbes vainīgajiem kļuva par simbolisku aktu. Tieši tāpat kā upuri tuksneša svētnīcā garantēja īpašas attiecības starp Dievu un Viņa ļaudīm, tā arī apģērbs dārzā vainīgajiem bija kā apliecinājums Dieva nemainīgajai labajai gribai pret viņiem.

Tā no cilvēces vēstures agrīnajiem laikiem upuri mācīja, ka grēcīgie cilvēki var savienoties ar Dievu, bet tikai caur Jēzus nāvi, uz ko norādīja šie upuri.

Vēlreiz pārlasi 1. Moz. 3:9-21! Ko tev māca tas, ka pat pirms Dievs izteica spriedumu vainīgajam pārim, Viņš tiem apsolīja „pilnīgu uzvaru”? Ko tas mums stāsta par Dieva attieksmi pret mums pat mūsu kritušajā stāvoklī? _____

_____

_____

UPURU VEIDI

Vecās Derības laikos ticīgie varēja pienest upurus dažādos gadījumos un dažādos personīgajos apstākļos. Viņiem bija atļauts „upurēt” dažādas lietas, tai skaitā šķīstus dzīvniekus, labību un dzērienus. Upura dzīvnieks ir visvecākais elements svētnīcas kalpošanā, un kopā ar priesteru kalpošanu tas veido izraēliešu kalpošanas kodolu. Reliģiskā dzīve bez upuriem nebija iedomājama.

Kāda veida upuri ir aprakstīti šajos pantos? 2. Moz. 12:21-27; 3. Moz. 2:1-3; 2. Moz. 25:2-7; 3. Moz. 4:27-31. _____

_____

_____

Dievs iecēla upuru sistēmu, lai ticīgie varētu būt tuvās attiecībās ar Viņu. Tāpēc upurus varēja nest visdažādākajās situācijās: pateicoties, paužot prieku un svinot svētkus, kā dāvanu, kā lūgumu pēc piedošanas, kā nožēlas pilnu lūgumu un kā nodošanās simbolu vai atlīdzību.

Svarīgākajiem upuru veidiem bija dedzināmais upuris (3. Moz. 1. nod.), ēdamais upuris (3. Moz. 2. nod.), kā arī pateicības jeb labklājības upuris (angļu val.) (3. Moz. 3. nod.), šķīstīšanās upuris (3. Moz. 4. nod.) un vainas izpiršanas upuris (3. Moz. 5:14-6:7). Pirmie trīs bija labprātīgi upuri, kam bija jāatgādina tā piesesējam (un mums), ka galu galā viss, kas mēs esam un kas mums ir, pieder Dievam. Dedzināmais upuris simbolizē pilnīgu nodošanos no upura piesesēja puses. Ēdamais upuris simbolizē mūsu materiālo īpašumu nodošanu Dievam, vienalga, vai tā būtu pārtika, dzīvnieki vai kaut kas cits. Labklājības upuris ir vienīgais upuris, kurā dalībnieks saņem daļu no upura personīgam patēriņam.

Abi nākamie upuri bija obligāti. Tie atgādināja ļaudīm, ka, lai gan nepareizai rīcībai ir sekas, šīs kļūdas var tikt „dziedinātas”. Šķīstīšanās upuris, ko bieži sauc par „grēka upuri”, tika upurēts pēc rituālas apgānīšanās vai tad, kad cilvēks saprata savu morālo nešķīstību grēka dēļ.

Plaši izplatītā upuru funkcija parāda, ka ikvienam mūsu dzīves aspektam ir jābūt pakļautam Dievam. Kā tu vari iemācīties nodot Viņam pilnīgi visu, kas tev ir un kas tu esi? Kas notiek, ja tu to nedari? _____

_____

_____

UPURIS MORIJA KALNĀ

Izlasi 1. Moz. 22:1-19! Ko Ābrahāms iemācījās par upurēšanu? _____

Kāds bija Dievs nolūks ar šo neticamo izaicinājumu Ābrahāma ticībai? Sentēva dzīvi ar Dievu vienmēr pavadīja dievišķi apsolījumi: apsolījums dot zemi, pēcnācējus un svētības, apsolījums dot dēlu un apsolījums, ka Dievs rūpēsies par Ismaēlu. Ābrahāms upurēja, bet tas vienmēr bija kāda apsolījuma gaismā. Tomēr situācijā, kas aprakstīta 1. Moz. 22. nodaļā, Ābrahāms nebija saņēmis nekādu dievišķu apsolījumu. Tā vietā viņam bija jāupurē dzīvs apsolījuma piepildījums – savs dēls. Sekojot Dieva pavēlei, Ābrahāms parādīja, ka Dievs viņam ir svarīgāks par jebko citu.

„Lai pārbaudītu Ābrahāma ticību un uz visiem laikiem tā dvēselē iekaltu evaņģēlija patiesību, Dievs viņam pavēlēja nonāvēt savu dēlu. Sirdssāpes, kuras tas izcīta tumšo dienu briesmīgajos pārdzīvojumos, tika pieļautas, lai viņš no sava personīgā piedzīvojuma kaut mazliet varētu nojaust tā upura lielumu, ko cilvēka atpestīšanai ir devis mūžīgais Dievs. Neviens cits pārbaudījums Ābrahāmam nebūtu sagādājis tādas dvēseles mokas kā dēla upurēšana. Dievs nodeva savu Dēlu kauna un moku pilnai nāvei.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 154. lpp.)

Runājot par upuri, Ābrahāms saprata divus būtiskus principus. Pirmkārt, neviens cits kā vien pats Dievs nevar pienest īstu upuri un nodrošināt glābšanu. Kungs ir tas, kas to nodrošinās un kam jānodrošina. Ābrahāms iemūžina šo principu, nosaucot vietu par „YHWH Jireh”, kas nozīmē „Kungs gādās”. Otrkārt, īstais upuris ir aizvietojošs, tāds, kas glābj Īzāka dzīvi. Īzāka vietā tiek upurēts auns (1. Moz. 22:13). Šis dzīvnieks, ko nodrošina Dievs, norāda uz Dieva Jēru Jēzu Kristu, kam „Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus” (Jes. 53:6, 7; Ap. d. 8:32).

Kāda pārsteidzoša nodošanās Dievam! Vai kāds var iedomāties, ko šāda pieredze nozīmēja Ābrahāmam? Atceries, kad tev pēdējo reizi vajadzēja parādīt pilnīgu ticību un darīt kaut ko tādu, kas tev sagādāja lielas sāpes! Ko tu iemācījies no šīs darbības, un cik labi tas palika atmiņā? _____

DZĪVĪBA PAR DZĪVĪBU

Izlasi 3. Moz. 17:10, 11! Kādu funkciju Dievs piešķīra asinīm? _____

Pantos, kur Dievs pamāca izraēliešus neēst asinis, Viņš atklāj interesantu iemeslu šim aizliegumam: asinīs ir dzīvība, un Dievs upura asinis bija padarījis par izpirkšanas maksu cilvēka dzīvībai. Aizvietošanas princips, kas atklājās uz Morija kalna, Ābrahāmam pienēsot auna asinis sava dēla asiņu vietā, ir stingri nostiprināts Dieva likumīgajās prasībās senajam Izraēlam.

Tāpat kā 1. Moz. 22. nodaļā, Dievs parāda, ka Viņš ir tas, kas nodrošina visu nepieciešamo izlīgšanai. Ebreju valodā pantā „Es tās jums esmu devis” (3. Moz. 17:11) vārds „Es” ir uzsvērts. Mēs nevaram paši sagādāt sev izpirkšanas maksu. Tā ir jāsagādā Dievam.

Šī koncepcija atšķiras no citām reliģijām, kas izmanto upurus. Bībelē cilvēks nav tas, kas tuvojas Dievam un zina, kā Viņu nomierināt. Drīzāk tas ir Dievs, kas nodrošina cilvēkam iespējas nākt Viņa svētajā klātbūtnē. Un Kristū Viņš pats nodrošina asinis kā izpirkšanas maksu.

Izlasi 1. Sam. 15:22 un Mihā 6:6-8! Kādas briesmas var radīt rituālu sistēma? _____

Dievs nekad nebija paredzējis upurēšanas sistēmu kā aizvietošanu sirds attieksmei. Tieši pretēji, upuriem bija jāatver ticīgā sirds Kungam. Ja mēs zaudējam no redzesloka faktu, ka upuri izsaka garīgas attiecības starp Dievu un mums un ka tie visi norāda uz daudz lielāku upuri Jēzu Kristu, mēs varam ātri padarīt upurēšanas rituālu par automatisku izlīgšanas aparātu. Dievs patiesībā grib, lai mūsu sirdis būtu pareizas (Ps. 51:16, 17). Izraēliešu pravieši neatlaidīgi apsūdzēja ļaudis nepareizā dievbijībā un acināja viņus „darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā” (Mihā 6:6-8, salīdzini ar Jes. 1:10-17).

Kā mēs varam nonākt tādās pašās briesmās, kādas iepriekš izteiktas? Kāpēc bieži vien ir tik grūti saprast, ka mēs varam ātri sākt darīt tieši to pašu, ko darīja senie izraēlieši? Kā mēs varam izvairīties no šīm kļūdām? _____

MŪSDIENU / DZĪVIE UPURI

Lai gan pēc Kristus upura nāves dzīvnieku upuri vairs nebija vajadzīgi, Jaunā Derība runā par vajadzību pēc cita veida upura.

Saskaņā ar šiem pantiem, kāda veida upuri mums ir jāpienes Dievam mūsdienās? Rom. 12:1, 2; Fil. 4:18; Ebr. 13:15, 16; 1. Pēt. 2:5. _____

_____

_____

_____

Upurēšanas sistēmas terminoloģija ļoti labi apraksta agrīno kristiešu koncepciju, ko nozīmē dzīvot dzīvi, kas pilnībā veltīta Dievam. Patiesībā tad, kad Pāvils domāja par savu mocekļa nāvi, viņš sevi raksturoja kā dzeramo upuri (Fil. 2:17, 2. Tim. 4:6).

Kāda specifiska vēsts mums ir dota Rom. 12:1? Kādos veidos mums šī patiesība ir jāatklāj savā personīgajā dzīvē? _____

_____

_____

_____

„Dzīvs upuris” nozīmē, ka viss cilvēks ir nodots Dievam. Tas ietver miesas nodošanu (Rom. 12:1), kā arī iekšējās būtnes pārveidošanu (2. pants). Mums ir jābūt nošķirtiņiem („svētiem”) vienam vienīgam mērķim – kalpošanai Kungam. Kristiešiem ir jāpienes sevi pilnībā Kungam Viņa parādītās „žēlastības” dēļ, kā tas aprakstīts Rom. 12:1-11, kas Kristu attēlo kā mūsu upuri, mūsu glābšanas līdzekli.

Šajā kontekstā Pāvila aicinājums kristiešiem ir atdarināt Kristu. Patiesa izpratne par Dieva žēlastību vada uz dzīvi, kas nodota Dievam un mīlošai kalpošanai citiem. Pakļaut savu „es” un tā ilgas Dieva gribai ir vienīgā saprātīgā atbilde uz Kristus pienesto upuri mūsu labā.

Visbeidzot, ir jābūt saskaņai starp mūsu izpratni par garīgām un doktrinārām patiesībām un kalpošanu citiem. Katram dzīves aspektam vajadzētu izteikt ticīgā patieso nodošanos Dievam. Patiesa pielūgsmē nekad nav tikai iekšēja un garīga. Tajā ir jābūt iekļautai ārējai nesavtīgas kalpošanas darbībai. Galu galā padomā, ko mūsu Kungs ir izdarījis mūsu labā!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Pat eņģeļiem bija grūti aptvert atpestīšanas noslēpumu, – saprast, ka debesu Pavēlniekam, Dieva Dēlam, jāmirst grēcīgo cilvēku vietā. Ar norādījumu Ābrahāmam upurēt savu dēlu tika pamodināta visu debesu būtņu interese. Tie ar vislielāko uzmanību sekoja šīs pavēles izpildīšanas katram solim. Kad uz Īzāka jautājumu: “Kur ir dedzināmā upura jērs?” Ābrahāms atbildēja: “Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim, mans dēls”, un, kad tēva roka tika atturēta, tam gatavojoties nonāvēt savu dēlu, un auns, ko Dievs bija izredzējis, tika nokauts Īzāka vietā, - tad pār atpestīšanas noslēpumu izlējās lielāka gaisma un pat eņģeļi skaidrāk izprata brīnišķo aizgādību, kuru Dievs bija paredzējis cilvēku glābšanai.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 155. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. „Mūsu kājas staigās Viņa ceļus, mūsu lūpas runās patiesību un izplatīs evaņģēliju, mūsu mēle nesīs dziedināšanu, mūsu rokas pacels tos, kas pakrituši, un veiks daudzus tādus ikdienišķus pienākumus kā ēdiena gatavošana un tīrīšana, rakstīšana datorā un apģērbu lāpīšana. Mēs apskausim ar savām rokām vientuļos un nemīlētos, mūsu ausis uzklausīs nomocīto saucienus, un mūsu acis pazemīgi un pacietīgi raudzīsies uz Dievu.” (John Stott „Romans” (Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 1994), p. 322.) Kā šie vārdi parāda, ko nozīmē būt „dzīvam upurim”? Kāpēc mums ir iespējams dzīvot šādu dzīvi tikai tad, ja mūsu „es” mirst?

2. Kā mēs redzējam šīs nedēļas laikā, viena no lielām problēmām, ar ko cilvēki saskārās, bija tāda, ka viņiem upurēšanas sistēma bija pašmērķis, nevis līdzeklis, lai nonāktu pie mērķa – pie dzīves, kas pilnībā veltīta Dievam, pie ziedošanās, kas atklāj sevi mīlošā kalpošanā citiem. Kādos veidos septītās dienas adventistiem (kam ir dota tik liela gaisma) draud briesmas aiziet pa to pašu ceļu, domājot, ka lielās patiesības, kas mums pieder, ir pašmērķis, nevis līdzeklis, lai nonāktu pie mērķa?

3. Pakavējieties vairāk pie Ābrahāma un Īzāka stāsta uz Morija kalna. Lai arī cik nepatīkams ir šis stāsts, kāds varētu teikt, ka tas bija domāts nepatīkams, ka tam bija jāizraisa apjukums un bailes. Kā tu domā, kāpēc kādam vajadzētu uzskatīt, ka lasītājā bija nepieciešams izraisīt šādas emocijas?

MĀCĪBAS NO SVĒTNĪCAS

SABATA PĒCPUSDIENAI

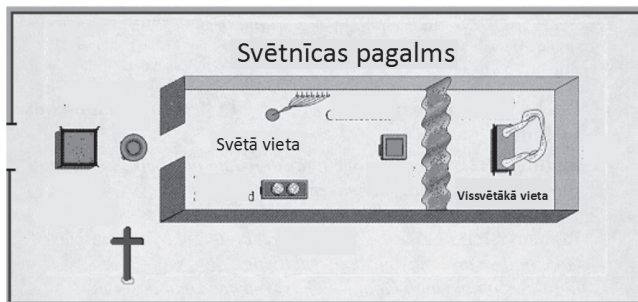
NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 40:9, 10; 3. Moz. 19:2; 1. Pēt. 1:14-16; 2. Moz. 31:2-11; Rom. 3:25-28;
1. Ķēn. 8:31-53; Ps. 73:1-17.

ATMIŅAS PANTS:

„Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mājot viņu vidū.” (2. Moz. 25:8)

Svētnīca ir viens no galvenajiem līdzekļiem, lai iemācītu mums evaņģēlija nozīmi. Šajā nedēļā, pētot tēmu par svētnīcu, nodērēs zīmējums.

Šīs nedēļas tēma pievēršas galvenajām mācībām, ko sniedz zemes svētnīca. Upurēšanas sistēmu pētīsim vēlāk.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. oktobri!

KLĀTBŪTNES VIETA

Saskaņā ar 2. Moz. 25:8, kāds bija tuksneša zemes svētnīcas nolūks? Kādu brīnišķīgu patiesību par Dieva mīlestību pret mums tā māca? _____

Ēdenes dārzā grēks bija pārrāvīs attiecības starp Dievu un cilvēci. Grēks atņēma mūsu pirmajiem vecākiem netraucētu sadraudzību ar Dievu. Tomēr Radītājs vēl joprojām ilgojās vilkt mūs pie Sevis un baudīt dziļas derības attiecības ar kritušo cilvēci, un Viņš sāka šo procesu tieši Ēdenē. Vairākus gadsimtus vēlāk, glābjot Izraēlu no Ēģiptes un iedibinot svētnīcu un upurēšanas sistēmu, Dievs atkal uzņēmās iniciatīvu vest cilvēci atpakaļ Savā klātbūtnē.

Tādējādi svētnīca liecina par Dieva nerimstošajām ilgām mājot Savu ļaužu vidū. Tas ir Dieva plāns (Ps. 132:13, 14). Viņa galējais mērķis ir attiecības, un svētnīca bija Viņa izredzētais līdzeklis, lai to īstenotu. Svētnīca ir uzskatāms pierādījums Dieva mājšanai Savu ļaužu vidū virs zemes.

No 4. Moz. 2. nod. apraksta kļūst skaidrs, ka telts bija novietota kvadrātveida nometnes centrā, kur senajos Tuvajos Austrumos savu telti parasti novietoja ķēniņš. Tāpēc telts ir simbols Dievam kā Ķēniņam pār Izraēlu.

Levīti novietoja savas teltis apkārt saiešanas teltij (4. Moz. 1:53), bet pārējās ciltis uzcēla savas teltis tālāk apkārt grupās pa trim (4. Moz. 2:2). Tas uzskatāmā veidā ilustrē gan Dieva tuvumu, gan tālumu.

Vēl viens svētnīcas nolūks bija nodrošināt vietu centralizētai, dievišķi ieceltai pielūgsmes sistēmai. Tā kā Dieva klātbūtni Savu ļaužu vidū apdraudēja viņu nešķīstība un morālā samaitātība, Viņš nodrošināja upurēšanas sistēmu, ar kuras palīdzību nesvētie cilvēki varēja dzīvot un palikt svētā Dieva klātbūtnē.

Šajā kontekstā svētnīca atklāj glābšanas plāna detaļas, kas ietver ne tikai upurus, bet arī priesteru kalpošanu, kas arī ir būtiska glābšanas plāna daļa.

Ar svētnīcas palīdzību universa Radītājs, kas ir radījis visu, kas pastāv (sk. Jāņa 1:1-3), pazemojās, lai mājotu klejojošu ceļotāju vidū tuksnesī. Kā šim faktam vien vajadzētu palīdzēt mums izvairīties no turēšanās pie etniskiem, šķiru un ar kultūru saistītiem aizspriedumiem pret kādu? _____

„LAI TIE BŪTU SVĒTI”

„Paņem arī svaidāmo eļļu un svaidi ar to mājokļa sienas un visus tā piederumus, iesvēti to un visus tā rikus, lai tie būtu svēti. Svaidi arī upuru altāri un visus šī altāra rikus, un iesvēti altāri, lai altāris būtu augsti svēts.” (2. Moz. 40:9, 10)

2. Moz. 40:9, 10 atklāj mums, ka svētnīca bija jāuzskata par „svētu”. Svētuma galvenā ideja ir nošķirtība un unikalitāte, kopā ar piederību Dievam.

„Simboliskā kalpošana bija vienojošā saite starp Dievu un Izraēlu. Upuri bija paredzēti, lai norādītu uz Kristus upuri un saglabātu cilvēku sirdīs nešaubīgu ticību gaidāmajam Glābējam. Tādējādi, lai Kungs varētu pieņemt viņu upurus un turpinātu būt kopā ar viņiem, un, no otras puses, lai ļaudīm būtu pareizas zināšanas par glābšanas plānu un izpratne par savu pienākumu, bija ārkārtīgi svarīgi, lai visi, kas bija saistīti ar svētnīcu, saglabātu sirds svētumu un dzīves šķīstumu, godbijību pret Dievu un stingru paklausību Viņa prasībām.” (Ellen G. White, The SDA Bible Commentary, vol. 2, p. 1010)

Izlasi 3. Moz. 19:2 un 1. Pēt. 1:14-16! Kāds ir pirmais iemesls, kāpēc cilvēkiem ir jābūt svētiem? _____

Dieva svētums mūs pārveido un nošķir. Viņa svētums ir vispilnīgākā motivācija ētiskai Viņa ļaužu uzvedībai visās dzīves jomās (sk. 3. Moz. 19), vai tā būtu uztura likumu ievērošana (3. Moz. 11:44, 45), cieņas parādīšana priesterim (3. Moz. 21:8) vai nepakļaušanās agrākajām kārībām (1. Pēt. 1:14). Acīmredzot Dievs grib, lai mēs, tuvojoties Viņam, pieaugam svētumā. Šī izmaiņa var notikt, tikai pakļaujot savas grēcīgās dabas un labprātīgi darot to, kas ir pareizs, neskatoties uz sekām.

Padomā par sevi, saviem ieradumiem, savu gaumi, aktivitātēm utt. Cik daudz no tā, kas tu esi un ko tu dari, var tikt uzskatīts par „svētu”? Šis ir grūts jautājums, vai ne? _____

SVĒTNĪCAS PRIEKŠMETI

Izlasi 2. Moz. 31:2-11! Ko šie panti mums māca par zemes svētnīcas priekšmetu izgatavošanu? Kāda tam ir saistība ar 1. Moz. 1:2? (Sk. arī 2. Moz. 25:9) _____

No visiem svētnīcas priekšmetiem liecības šķirsts bija visaugstākais Dieva klātbūtnes un svētuma simbols. Tā nosaukums ir cēlies no diviem akmens baušļu galdiņiem, ko sauca par „liecības” plāksnēm (2. Moz. 32:15, 16), kas tika ievietotas šķirstā (2. Moz. 25:16, 21).

Šķirstam virsū tika uzlikts „žēlastības krēsls” ar diviem ķerubiem, kas aizēnoja vāku ar saviem spārniem (2. Moz. 25:17-21). To atbilstoši sauc par „salīdzināšanas vāku”, jo tas ietver domu, ka mūsu līdzjūtīgais un žēlsirdīgais Dievs ir salīdzinājis cilvēkus ar Sevi un izdarījis visu, lai mēs varētu saglabāt derības attiecības ar Viņu.

Tā ir vieta, kur vienu reizi gadā, Salīdzināšanas dienā (ebreju valodā „Yom Kippur”), notika ļaužu un svētnīcas šķīstīšana (3. Moz. 16:14-16). Rom. 3:25 Pāvils nosauc Jēzu par „salīdzināšanas vietu” (parasti to tulko kā „samierinātājs” vai „grēku izpircējs”), jo Jēzus pats ir glābšanas vieta, Tas, ar kura starpniecību Dievs ir izpircis mūsu grēkus. Svētajā vietā, svētnīcas pirmajā daļā lukturis nepārtraukti nodrošināja gaismu (3. Moz. 24:1-4) un kvēpināmais altāris izplatīja aizsargājošus dūmus, kas apslēpa Dieva klātbūtni no priesterā (3. Moz. 16:12, 13). Uz skatāmo maižu altāra bija novietoti divpadsmit maizes klaipi, kas simbolizēja divpadsmit Izraēla ciltis. Bļodas, kausi, krūzes un kannas arī tika novietotas uz galda. Lai gan par šo priekšmetu nozīmi ir maz informācijas, šķiet, tie simbolizē derības mielasta elementus (sk. 2. Moz. 24:11) un kalpoja kā pastāvīgs atgādinājums Dieva derībai ar savu tautu.

Izlasi Rom. 3:25-28! Kādu lielu cerību mēs varam gūt no glābšanas apsoliņuma „ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem”? _____

DIEVIŠĶO UN SADRAUDZĪBAS AKTIVITĀŠU CENTRS

Izlasi 1. Ķēn. 8:31-35! Ko šis pants mums vēl māca par svētnīcas funkciju? _____

Jaunuzbūvētā tempļa iesvētīšanas ceremonijas laikā ķēniņš Salamans pienesa septiņas īpašas lūgšanas, ko varēja pienest templī. Septiņas funkcijas norāda uz tempļa lielo lomu izraēliešu dzīvē. Tempļis bija vieta, kur rast piedošanu (30. p.), zvērēt (31., 32. p.), pienest savus lūgumus sakāves gadījumā (33., 34. p.), saskaroties ar sausumu (35., 36. p.) un citām nelaimēm (37.-40. p.). Tā bija vieta, kur arī svešnieki varēja nākt pielūgt (41.-43. p.), kā arī vieta, kur lūgt pēc uzvaras (44., 45. p.).

Tas, ka tempļis bija paredzēts būt „lūgšanu nams visām tautām” (Jes. 56:7), kļūst acīmredzams no tā, ka Salamans kā lūdzējus iztēlojās gan atsevišķus izraēliešus, gan svešniekus, gan arī visu tautu.

Svētnīca bija visu galveno Izraēla aktivitāšu ideoloģiskais centrs. Reliģija nebija daļa no ticīgā dzīves, pat lielākā daļa ne – jo tā bija dzīve. Ko tas mums māca par to, cik lielu lomu ticībai vajadzētu ieņemt arī mūsu personīgajā dzīvē? _____

Kad ļaudis gribēja saņemt padomu vai tiesu, vai arī viņi nožēloja savus grēkus, viņi devās uz svētnīcu. Tā bija dzīves centrs arī Izraēla tuksneša gadu laikā. Kad Dievs ilgojās sazināties ar Saviem ļaudīm, Viņš to darīja no svētnīcas (2. Moz. 25:22). Tāpēc tai ir atbilstošs nosaukums „saiešanas telts” (piemēram, 3. Moz. 1:1).

Padomā par savu lūgšanu dzīvi. Cik dziļa, bagātīga, ticību stiprinoša un dzīvi pārveidojoša tā ir? Varbūt pirmais jautājums, kas tev jāuzdod sev, ir: cik daudz laika es pavadu lūgšanā? _____

„LĪDZ IENĀCU DIEVA SVĒTNĪCĀ”

Laiku pa laikam Psalmos ir parādīts, ka svētnīcai ir nozīmīga loma attiecībās starp ticīgajiem un Dievu. Labi zināma ir stiprā pārliecība, ko Dāvids izteica 23. Psalmā beigās, ka viņš „mājos Kunga namā vienmēr” (6. p., NKJV). Dāvida lielākā vēlēšanās 27. Psalmā bija palikt Jahves klātbūtnē – klātbūtnē, ko vislabāk varēja piedzīvot svētnīcā. Lai parādītu, cik ļoti viņš mīl svētnīcu, Dāvids izmanto plašu izteicienu klāstu, nosaucot to par Kunga namu, templi, saiešanas telti vai telti. Tajā cilvēks var pārdomāt un „skatīt Kunga jaukumu” (Ps. 27:4).

Dieva aktivitātes svētnīcā ilustrē dažas svarīgas domas: Viņš sargā pielūdzēju un apslēpj Viņu Savā svētnīcā, arī grūtos laikos (Ps. 27:5). Dievs nodrošina drošu patvērumu un sirds mieru visiem, kas nāk Viņa klātbūtnē. Šie izteicieni attiecina Dieva jaukumu uz to, ko Viņš dara Savu ļaužu labā. Bez tam svētnīcas kalpošana un tās simboliskā nozīme atklāj Dieva labestību un taisnību.

Dāvida visdziļākās ilgas nebija vienkārši atrasties svētnīcā, bet lai Jahve būtu kopā ar viņu. Tāpēc Dāvids nolemj „meklēt” Dievu (Ps. 27:4, 8).

Izlasi Ps. 73:1-17! Kādas bija Asafa domas pēc ieiešanas svētnīcā? _____

Ps. 73 Asafs runā par ciešanu problēmu. Viņš nevarēja saprast bezdievīgo acīmredzamo veiksmi (4.-12. p.), bet uzticīgo ciešanas. Viņš pats gandrīz paslīdēja (1.-3. p.), bet ieiešana svētnīcā ienesa izmaiņas viņa dzīvē (13.-17. p., sk. jauno latv. tulk.). Šeit Asafs varēja redzēt tādu pašu Dieva spēku un godību, kādu Dāvids piemin Ps. 63:2, un atzīst, ka pašreizējie apstākļi kādu dienu mainīsies un notiks pēc taisnības. Viņš no jauna varēja pārdomāt patiesību un saņemt atkārtotu apliecinājumu, ka beigās izrādīsies – jauno kājas atrodas uz slidena pamata (Ps. 73:18-20), bet uzticīgie ir drošībā (21.-28. p.). Tiem, kas meklē Dievu, svētnīca kļūst par uzticamu vietu, par dzīves cietoksni, kur Dievs viņus „ceļ augsti uz klintskaļna” (Ps. 27:5). No patiesības, ko māca svētnīcas kalpošana, mēs patiešām varam mācīties uzticēties Dieva labestībai un taisnībai.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļa „Saiešanas telts un tās uzdevumi”, 343 – 358. lpp.

„Svētās vietas celšanai bija nepieciešami lieli un dārgi sagatavošanās darbi; vajadzēja ļoti daudz visvērtīgākā un dārgākā materiāla, bet Kungs pieņēma tikai labprātīgus ziedojumus. “Pienesiet Man upuri no ikviena vīra, kura sirds to skubina; ņemiet šo labprātīgo upuri.” (2. Moz. 25:2) Tā skanēja dievišķā pavēle, un Mozus to atkārtoja draudzei. Nodošanās Dievam un uzpurēšanās gars bija pirmās nepieciešamās lietas, sagatavojot mājvietu Visaugstākajam.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 343.-358. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie jautājuma par Dieva taisnību! Mūsdienā pasaulē mēs redzam tik maz taisnības. Kāpēc bez cerības uz Dieva taisnību vispār nebūtu cerības uz taisnību?

2. Kāds rakstija: „Saiešanas telts ir svētas zemes gabals bojā ejošā pasaulē.” Ko tas nozīmē tev?

3. Izlasi 1. Pēt. 1:14-16! Kā tu saproti Dieva svētumu? Ko tev pašam nozīmē būt svētam? Kā mēs varam kļūt svēti?

4. Ēļa dēli ir paraugs cilvēkiem, kas bija „tuvu” Dievam, bet zaudēja savu izpratni par Viņa svētumu (1. Sam. 2:12-17). Kā tu vari pasargāt sevi, lai nezaudētu izpratni par Dieva svētumu? Kāpēc lūgšana, pētīšana un paklausība ir tik svarīgas, lai palīdzētu mums saglabāt apziņu par Viņa svētumu?

5. „Ikdienu dievkalpošanas svarīgākā daļa bija atsevišķām personām veltītā kalpošana. Nožēlojošais grēcinieks atveda savu upuri pie saiešanas telts ieejas un uzlikdams savas rokas uz upura dzīvnieka galvas, atzina grēkus un simboliski pārnesa tos uz nevainīgo upuri. Ar savām rokām viņš upuri nokāva, un priesteris ienesa asinis Svētajā vietā un slacīja pret aizkaru, aiz kura atradās Derības šķīrsts ar Dieva baušļiem, ko grēcinieks bija pārkāpis. Šajā ceremonijā grēks ar asiņu starpniecību simboliski tika pārnesti uz svētnīcu.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 354. lpp.) Kā šie vārdi palīdz mums saprast, kā „glābšana ticībā” atklājas svētnīcas kalpošanā?

GRĒKU IZPIRKŠANA: GRĒKA UPURIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Laiku 33:12, 13; 2. Sam. 14:1-11; 3. Moz. 4:27-31; Jer. 17:1; 3. Moz. 10:16-18; Mihas 7:18-20.

ATMIŅAS PANTS:

„Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm.” (1. Pēt. 1:18, 19)

Upurēšanas sistēma, iespējams, ir vislabāk zināmā svētnīcas kalpošanas daļa, jo tā tiešā veidā norāda uz Kristus upuri. Dzīvnieka asinis, kam bija jāmirst par grēcinieku, ir simbols Kristus asinīm, kas nomira par mums.

Šajā nedēļā mēs pētīsim jautājumus, kas saistīti ar „grēku upuri” (saukts arī par „šķīstīšanas upuri”), kas bija Dieva norādīts veids, lai palīdzētu mums labāk saprast, kā Viņš ienes izlīgšanu starp mums un Sevi, pateicoties vienīgajam patiesajam upurim – Jēzum Kristum. Reizēm šajā nedēļā apzīmējuma „grēka upuris” vietā lietots „šķīstīšanas upuris”, lai izvairītos no iespaida, ka, piemēram, dzemdēt bērnu ir morāla kļūda, jo jaunajai māmiņai bija jāpienes šāds upuris (3. Moz. 12:5-8). Šo upuri labāk var saprast kā „šķīstīšanas upuri” rituālas nešķīstības dēļ, nevis kā upuri par grēku.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. novembrī!

GRĒKS UN ŽĒLASTĪBA

Kā to var apliecināt ikviens, kas pazīst Kungu, grēks mūs atšķir no Dieva. Labā vēsts ir tā, ka Kungs ir iecēlis sistēmu, lai likvidētu grēka radīto pārrāvumu un vestu mūs atpakaļ pie Viņa. Šīs sistēmas centrā, protams, ir upuris.

Vecajā Derībā pamatā ir attēloti trīs veidu grēki, saskaņā ar grēcinieka apziņas līmeni, izdarot pārkāpumu: netīšais jeb bez iepriekšēja nodoma izdarītais grēks, tīšais jeb ar nolūku izdarītais grēks un sacelšanās grēks. 3. Moz. 4:1-5:13 aprakstītais „šķīstīšanās upuris” attiecās uz netīša grēka gadījumiem, kā arī uz dažiem tīša grēka gadījumiem (3. Moz. 5:1). Par šīm pirmajām divām kategorijām bija upuris, bet nekas nav minēts par sacelšanās grēku – visbriesmīgāko no visiem. Sacelšanās grēks tika izdarīts Dieva „vaiga priekšā” ar augsti paceltu roku, un dumpinieks nebija pelnījis neko citu kā vien nāvi (4. Moz. 15:29-31). Tomēr liekas, ka pat šajos gadījumos, piemēram, ar Manasi, Dievs piedāvāja piedošanu (sk. 2. Laiku. 33:12, 13).

Izlasī 5. Moz. 25:1, 2 un 2. Sam. 14:1-11! Ko 2. Sam. 14:9 liecina par žēlastību, taisnību un vainu? _____

Vai, piedodot grēciniekam, Dievs ir taisnīgs? Galu galā vai tad grēcinieks nav netaisns un tāpēc pelnījis iznīcību (sk. 5. Moz. 25:1)? _____

To ilustrē stāsts par sievieti no Tekojas. Būdama atraitne, kā norādīja Joābs, viņa devās pie ķēniņa Dāvida, lai saņemtu spriedumu. Joābs izgudroja stāstu par viņas diviem dēliem, no kuriem viens bija nogalinājis otru, un viņš lika viņai to stāstīt Dāvidam. Izraēliešu likums pieprasīja slepkavas nāvi (4. Moz. 35:31), pat ja viņš bija vienīgais vīrietis ģimenē. Sieviete lūdzās Dāvidam (kas pildīja tiesneša funkciju), lai atbrīvo vainīgo dēlu no soda.

Interesanti, ka pēc tam viņa paziņo: „Ak, mans kungs un ķēniņ, lai nu vaina paliek uz mani un uz mana tēva namu! Bet ķēniņš pats un viņa tronis ir nevainojami!” (2. Sam. 14:9) Gan sieviete, gan Dāvids saprata, ka tad, ja ķēniņš nolems atbrīvot slepkavu, tad ķēniņš pats iemantos slepkavas vainu un viņa taisnības tronis (tas ir, viņa kā tiesneša reputācija) būs apdraudēts. Tiesnesis bija morāli atbildīgs par saviem lēmumiem. Tāpēc sieviete piedāvāja uzņemties vainu pati uz sevi.

Tāpat Dievs uzņemas grēcinieka vainu, lai pasludinātu viņu par taisnu. Lai varētu mums piedot, Dievam pašam ir jāizcieš sods. Tas ir likumīgais iemesls, kāpēc Kristus bija jāmirst, lai mūs glābtu.

ROKU UZLIKŠANA

Izlasi 3. Moz. 4:27-31! Kādas rituālas aktivitātes tika veiktas kopā ar upurēšanu?

Upurēšanas mērķis bija grēka un vainas atņemšana grēciniekam, atbildības pārņemšana uz svētnīcu un atļauja grēciniekam saņemt piedošanu un doties prom šķīstītām. Ļoti retos gadījumos kā šķīstīšanas upuri bija atļauts pienest zināmu daudzumu smalku miltu. Lai gan šis upuris bija bez asinīm, visi zināja, ka „bez asins izliešanas nav piedošanas” (Ebr. 9:22)

Rituāls pats par sevi sastāvēja no roku uzlikšanas, dzīvnieku nāves, asins slacināšanas, tauku sadedzināšanas un dzīvnieka miesas ēšanas. Grēciniekam, kas pienesa upuri, tika dāvāta piedošana, bet tikai pēc asins rituāla.

Izšķiroša šī procesa daļa bija roku uzlikšana (3. Moz. 1:4; 4:4; 16:21). Tas tika darīts tāpēc, lai upuris „no viņa tiek pieņemts izlīgumam ar viņu” (3. Moz. 1:4, jaunais tulk.). Upuris attiecās tikai uz to, kas uzlika savas rokas uz dzīvnieka galvas. Saskaņā ar 3. Moz. 16:21, roku uzlikšanu pavadija grēku atzīšana. Tas apstiprināja grēka pārņemšanu no grēcinieka uz nevainīgu dzīvnieku.

Nokaušana, protams, bija pamatā jebkurai dzīvnieku upurēšanai. Pēc tam, kad dzīvnieks bija nokauts, iztecējušās asinis tika izmantotas, lai veiktu salīdzināšanu uz altāra (3. Moz. 17:11).

Tāpēc ka grēki tika pārnesti uz dzīvnieku ar roku uzlikšanu, mums ir jāsaprot dzīvnieka nāve kā aizvietojoša. Dzīvnieks mira grēcinieka vietā. Tas palīdz izskaidrot, kāpēc dzīvnieka nokaušana bija jāveic grēciniekam, vainīgajam, nevis priesterim.

Nākamreiz, kad tu tiec kārdināts grēkot, atceries Jēzu, mirstam pie krusta, un iedomājies sevi, uzliekam rokas uz Viņa galvas un izsūdzam savus grēkus pār Viņu. Kā šī doma tavā prātā var palīdzēt saprast, cik daudz bija jāsamaksā, lai tev varētu piedot? Kā šī doma palīdz nepadoties kārdinājumam? _____

GRĒKA PĀRNEŠANA

„Jūdas grēki ir uzrakstīti ar dzelzs rakstāmo un ierakstīti ar dimanta smaili viņu sirds plāksnēs un uz viņu altāru ragiem.” (Jer. 17:1)

Pēc roku uzlikšanas un dzīvnieka nāves nākamā rituāla aktivitāte upurējot bija asins pārvietošana. Priesteris zieda upura asinis uz altāra ragiem. Tā kā iesaistītas ir asinis, šī rituāla daļa attiecas uz grēku izpirkšanu (3. Moz. 17:11). Ja grēcinieks bija vienkāršās tautas pārstāvis vai vadītājs, asinis tika ziestas uz dedzināmā upura altāra (3. Moz. 4:25, 30). Ja augstais priesteris vai visa draudze bija grēcinieki, asinis tika uzliktas uz iekšā esošā kvēpināmā altāra (3. Moz. 4:7, 18).

Ko nozīmēja altāra ragu notraipīšana ar asinīm? Ragi bija augstākie altāra punkti un kā tādi varēja norādīt uz glābšanas vertikālo dimensiju. Asinis tika atnestas Dieva klātbūtnē.

Jer. 17:1 ir īpaši svarīgs pants, lai saprastu, kas notiek: Jūdas grēks tiek ierakstīts „viņu sirds plāksnēs un uz viņu altāru ragiem”. Lai gan pants attiecas uz altāriem, kas bija saistīti ar elku pielūgsmi, princips paliek nemainīgs: altāris atspoguļoja tautas morālo stāvokli. Asinis pārnesa grēka vainu. Asinis, kas bija izsmērētas uz altāra ragiem, pārnesa grēku no grēcinieka uz svētnīcu. Šī ir ārkārtīgi svarīga patiesība, lai mēs saprastu glābšanas plānu, kā tas atklāts zemes svētnīcas kalpošanā, kas simbolizē Kristus darbu debesīs mūsu labā.

Tā kā asinis nesa grēku, tās arī apgānīja svētnīcu. Piemērus šādai apgānīšanai mēs redzam tad, kad šķīstīšanas upura asinis nejauši izšļakstījās uz drēbēm. Tad šīs drēbes vajadzēja mazgāt nevis jebkurā vietā, bet tikai „svētajā vietā” (3. Moz. 6:27).

Visbeidzot, tauku sadedzināšana uz altāra norādīja, ka viss, kas bija saistīts ar šķīstīšanas upuri, piederēja Dievam (3. Moz. 3:16).

Pateicoties Jēzus nāvei, ko simbolizēja šie upuri, mūsu grēki ir mums atņemti, tie ir uzlikti Viņam un pārnesti uz debesu svētnīcu. Tā ir glābšanas plāna būtība.

Kā svētnīcas kalpošana palīdz mums saprast savu galējo atkarību no Dieva, lai iegūtu grēku piedošanu? Kādu mierinājumu šī patiesība tev sniedz? Vienlaikus kādas svarīgas atbildības tai nāk līdzī? (sk. 1. Pēt. 1:22) _____

_____

_____

_____

GRĒKA NEŠANA

Izlasi 3. Moz. 6:22, 23; 10:16-18! Kāda svarīga patiesība šeit ir atklāta? _____

Ēdot upuri svētajā vietā, kalpojošais priesteris noņēma no vainīgā cilvēka grēku. Šī upura gaļa nebija tikai maksa par priesteru kalpošanu (citādi Mozus nebūtu bijis tik dusmīgs uz Ārona dēliem par to, ka viņi to neēda), bet tā bija izšķiroša grēku izpiršanas daļa.

Ko upura ēšana dod grēku izpiršanas procesā? Bija jāēd tikai no tiem upuriem, kuru asinis netika ienestas svētajā vietā, tas ir, vienkāršās tautas pārstāvju un vadītāju upuri. Bībele skaidri pasaka, ka, ēdot upuri, priesteri „atņem grēka vainu”, veicot grēcinieka grēku izpiršanu. Nest grēcinieka vainu nozīmē, ka grēcinieks tagad ir brīvs.

Ebreju valodā 2. Moz. 34:7 teikts, ka Dievs „nes vainas”. Tie paši divi ebreju vārdi izmantoti 3. Moz. 10:17, kur ir skaidri pateikts, ka priestera grēku nešana bija tā, kas grēciniekam nodrošināja piedošanu. Ja nenotiktu pārnešana, grēciniekam būtu pašam jānes savs grēks (3. Moz. 5:1), un tas, protams, noved nāvē (Rom. 6:23).

Priestera darbs, nesot citu grēkus, bija tieši tas, ko Kristus izdarīja mūsu labā. Viņš nomira mūsu vietā. Mēs tāpēc secinām, ka priestera darbs zemes svētnīcā ir simbols Kristus darbam mūsu labā, jo Viņš uzņēmās uz Sevi mūsu grēku vainu.

„Svētība nāk piedošanas dēļ; piedošana nāk ticībā, ka grēku, ja to atzīst un nožēlo, nes lielais grēku Nesējs. Tādējādi visas mūsu svētības nāk no Kristus. Viņa nāve ir grēku izpiršanas upuris par mūsu grēkiem. Viņš ir lielais starpnieks, ar kura starpniecību mēs saņemam žēlastību un Dieva labvēlību. Viņš patiešām tad ir mūsu ticības Iesācējs, Autors, kā arī tās Pabeidzējs.” (Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 9, p. 302)

Iedomājies, ka tu stāvi Dieva priekšā tiesā! Uz ko tu varētu balstīties – uz saviem labajiem darbiem, uz sabata ievērošanu, uz visām jaukajām lietām, ko tu esi darījis, un uz visām sliktajām, ko tu neesi darījis? Vai tu patiešām domā, ka ar to pietiktu, lai tevi attaisnotu svētā un nevainojamā Dieva priekšā? Ja nē, tad kāda ir tava vienīgā cerība šajā tiesā? _____

PIEDOŠANA

Izlasi Mihas 7:18-20! Kādu Dieva attēlu mēs atrodam šajos pantos? _____

Pēdējie trīs Mihas grāmatas panti pievēršas Dieva attiecībām ar Savu atlikumu. Pantos ir skaisti aprakstīts, kāpēc Dievam nav konkurentu. Viņam nav neviena līdzīga piedodošās mīlestības un žēlastības dēļ. Izcilais Dieva raksturojums, kā tas ir atklāts Mihas grāmatā (un arī citur), ir Viņa labprātība piedot. Miha uzsver šo domu, dažādos veidos izsakot Dieva īpašības (18. p.) un sasniegumus (19., 20. p.). Viņa īpašības un sasniegumi ir izskaidroti izraēliešu ticības apliecībā 2. Moz. 34:6, 7, vienā no visiemīļotākajiem Dieva rakstura aprakstiem Bībelē.

Interesanti, ka atsevišķi svarīgi vārdi no Mihas 7:18-20 ir izmantoti arī Jes. 53. nodaļā, norādot uz faktu, ka piedošana nāk no Tā, kas ir izcietis cilvēku dēļ.

Diemžēl ne visi baudīs Dieva glābjošo žēlastību. Dieva piedošana nav ne lēta, ne automātiska. Tā ietver lojalitāti. Tie, kas ir piedzīvojuši Viņa žēlastību, uz to atbild tā, kā aprakstīts Mihas 6:8, kas ir galvenais pants šajā grāmatā. Tieši tāpat, kā Dievs „priečājas par nemainīgo mīlestību” (NASB), Viņš aicina Savu atlikumu „mīlēt laipnību” (NASB). Dieva ļaudis atdarinās Viņa raksturu. Viņu dzīves atspoguļos Viņa mīlestību, līdzjūtību un laipnību.

Tūlīt aiz Mihas 7:18-20, kur ir uzsvērtā piedošana, nekavējoties seko Nahuma 1:2, 3 ar uzvaru uz tiesu. Tas atklāj divas dimensijas, ko Dievs dara ar mums: Viņš piedod tiem, kas nožēlo, un soda ļaunos. Abi pieder Dievam. Viņš ir Glābējs un Tiesnesis. Šie divi Dieva rakstura aspekti cits citu papildina, nevis ir pretēji. Līdzjūtīgais Dievs var būt arī taisnīgs Dievs. Zinot to, mēs varam droši dusēt Viņa mīlestībā, Viņa piedošanā un Viņa pēdējā tiesā.

Izlasi Mihas 6:8! Kāds labums no ticības apliecības, ja nav principu, kas atklāj šīs apliecības realitāti? Kas ir vieglāk – apliecināt ticību Jēzum vai izdzīvot šo ticību dzīvē, kā to izsaka Mihas 6:8? Kā tu varētu labāk to izdzīvot dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Sentēvi un pravieši” nodaļa „Saiešanas telts un tās uzdevumi”, 343.-358. lpp.

„Kā Kristus, paceļoties debesīs, parādījās Dieva priekšā, lai ar savām asinīm aizlūgtu par grēkus nožēlojošiem ticīgajiem, tā priesteris ikdienas kalpošanā grēcinieka labā slacīja upura asinis svētajā vietā. Kristus asinis, atbrīvojot grēkus nožēlojošo grēcinieku no likuma nosodījuma, tomēr neizdeldēja pašu grēku, tam debesu svētnīcas rakstos jāatrodas līdz galīgam salīdzināšanas darbam; tā arī ēnas kalpošanā grēku upura asinis atņēma grēku no grēkus nožēlojošā grēcinieka, bet svētnīcā tie palika līdz salīdzināšanas dienai.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 357. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daži uzskata, ka visa aizvietošanas ideja ir negodīga. Kāpēc nevainīgajam ir jāmirst vainīgā vietā? Tomēr tāpēc, ka tā ir patiesība, ko ne tikai skaidri māca Bībele, bet kas ir galvenā tēma Bībelē, kā mēs varam atbildēt uz šo apsūdzību? Vai „negodīgums” palīdz mums saprast žēlastību, kas tika parādīta, lai dotu mums piedošanu? Tas ir, kādos veidos šis „negodīgums” palīdz mums parādīt, cik varens, žēlsirdīgs un mīlošs patiesībā ir Dievs?

2. Izlasiet grupā Mihas 6:8! Kas mums šeit ir pateikts? Vēl svarīgāk, kā mēs varam iemācīties izpildīt šo skaidro pavēli? Kā mēs mācāmies darīt visas šīs lietas, ieskaitot pazemīgu staigāšanu ar Dievu? Ko tas nozīmē? Kā pazemīgu staigāšanu ar Dievu var pārvērst par pazemīgu staigāšanu ar līdzcilvēkiem?

3. Padomājiet, ko nozīmē tas, ka vienīgais veids, kā mēs varam tikt glābti, ir pateicoties Jēzum. Ko šī brīnišķīgā patiesība mums māca par to, cik slikts ir grēks un kāpēc jebkuras pūles glābt sevi ar saviem darbiem ir tikpat neauglīgas kā cūkas mazgāšana, cerot to padarīt par šķīstu?

4. Grupā pārrunājiet trešdienas pēdējo jautājumu! Pārrunājiet savas atbildes un no kā tās ir atkarīgas, ņemot vērā evaņģēliju un to, ko Dievs ir izdarījis, lai mūs glābtu.

SALĪDZINĀŠANAS DIENA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

3. Moz. 16, 3. Moz. 23:27-32, 5. Moz. 19:16-21, Mat. 18:23-35, Jes. 6:1-6.

ATMIŅAS PANTS:

„Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā Savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas? Jo Tev patīk žēlastība. Viņš atnāks pie mums atkal atpakaļ, Viņš apžēlosies par mums; mūsu vainas Viņš griezis atkal par labu. Visus mūsu grēku darbus tu liec iemest jūras dziļumos.” (Mihas 7:18, 19)

Salīdzināšanas diena jeb Yom Kippur, kā tā atklāta 3. Moz. 6. nodaļā, ir visviniģākais rituāls Vecajā Derībā. Lai ilustrētu šī rituāla augsti svēto raksturu, tas ar iepriekšēju nodomu ir ielikts 3. Mozus grāmatas sirdī, kas pats par sevi ir piecu Mozus grāmatu centrs. Saukta arī par sabatu sabatu (3. Moz. 16:31), šī diena aicina pārtraukt visus darbus, kas izraēliešu ikgadējos svētkos ir unikāli. Šis fakts tiešā veidā iekļauj Salīdzināšanas dienu sabata koncepcijā – laikā, lai dusētu tajā, ko Dievs kā Radītājs un Pestītājs ir izdarījis (un darīs) mūsu labā.

Šajā nedēļā mēs pētīsim, kas notika Salīdzināšanas dienā zemes svētnīcā, īpaši rituālus ar diviem āžiem, kas palīdz mums labāk saprast dziļās patiesības par glābšanu un galējo grēka iznīcināšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. novembrī!

IKGADĒJĀ ŠĶĪSTĪŠANA

Izlasi 3. Moz. 16:16, 30! Kas tika tīrīts Salīdzināšanas dienā? _____

Gada laikā uz svētnīcu tika pārnesti visu veidu grēki un rituālas nešķīstības. Salīdzināšanas diena ir laiks, kad tos likvidēt. Salīdzināšanas dienai ir trīs galvenās daļas:

1. Šķīstīšanas upuris par priesteri. Augstais priesteris nokāva par saviem grēkiem vērsi, lai būtu drošs, ka viņš (priesteris) ir šķīsts, ieejot svētnīcā un veicot rituālu tās šķīstīšanai.

2. Šķīstīšanas upuris – āzis „Kungam” (3. Moz. 16:8). Gada laikā šķīstīšanas upuri „ienesā” visus izraēliešu grēkus svētnīcā. Salīdzināšanas diena bija laiks, kad atbrīvot svētnīcu no šiem grēkiem. Šis process notika ar „Kunga” āža asinīm.

3. Likvidēšanas rituāls ar dzīvu āzi Azazēlam. Dievs gribēja atbrīvot svētnīcu un noietni no Viņa ļauzu grēkiem. Tāpēc tuksnesī tika izsūtīts dzīvs āzis.

Izlasi 3. Moz. 16:15! Kas notika ar šo āzi, un ko tas simbolizē? _____

Tā kā Kunga āzim netika ne uzliktas rokas, ne arī uz tā izsūdzēti grēki, tā asinis nenesa grēku. Tāpēc tās nevis apgānīja, bet šķīstīja. Rezultāts ir skaidri aprakstīts 16. un 20. pantā. Augstais priesteris veica salīdzināšanu ar Kunga āža asinīm, šķīstot visu svētnīcu. Ar tādu pašu procedūru šķīstīja arī cilvēkus, lai tad, kad svētnīca tika šķīstīta no visiem cilvēku grēkiem, arī ļaudis paši būtu tīri. Šajā ziņā Salīdzināšanas diena bija unikāla, jo tikai šajā dienā tika šķīstīta gan svētnīca, gan tauta.

Salīdzināšanas diena bija grēku izpiršanas otrā fāze. Pirmajā fāzē, kas notika visu gadu, izraēlieši saņēma piedošanu. Viņu grēki netika izdeldēti, bet uzticēti pašam Dievam, kas bija apsollījis tikt ar tiem galā. Otrā fāzē nebija tik ļoti saistīta ar piedošanu, jo ļaudīm jau bija piedots. Patiesībā darbības vārds „piedot” 3. Mozus grāmatā 16. nodaļā vai 23:27-32 neparādās vispār. Tas mums atklāj, ka viss glābšanas plāns ir kaut kas vairāk par grēku piedošanu. Šai domai ir vēl lielāka nozīme, ja to saprot plašākā lielās cīņas kontekstā.

VAIRĀK NEKĀ PIEDOŠANA

Izlasi 3. Moz. 16:32-34! Kāds bija Augstā Priestera galvenais uzdevums Salīdzināšanas dienā?

Augstā priesteris primārā funkcija bija būt starpniekam starp Dievu un cilvēku. Runājot par svētnīcu, viņš bija sistēmas administrators un veica atsevišķus upurēšanas rituālus (Ebr. 8:3). Viņa uzdevums Salīdzināšanas dienā bija īpaši liels. Viņš veica gandrīz visus rituālus, izņemot Azazēla āža palaišanu tuksnesī, lai gan viņš bija tas, kas izteica pavēli izraidīt āzi.

Salīdzināšanas dienā „lielais” priesteris, kā viņu vēl sauca, kļuva par dzīvu paraugu Kristum. Tieši tāpat kā Dieva ļaužu uzmanība bija pievērsta augstajam priesterim, mūsu uzmanības centrs ir Jēzus. Tāpat kā augstā priesteris darbība zemes svētnīcā šķīstīja ļaudis, tā Jēzus darbs debesu svētnīcā dara to pašu mūsu labā (Rom. 8:34; 1. Jāņa 1:9). Tieši tāpat kā ļaužu vienīgā cerība Salīdzināšanas dienā bija balstīta uz augsto priesteri, tā mūsu vienīgā cerība ir Kristus.

„Kristus asinis, atbrīvojot grēkus nožēlojošo grēcinieku no likuma nosodījuma, tomēr neizdeldēja pašu grēku, tam debesu svētnīcas rakstos jāatrodas līdz galīgam salīdzināšanas darbam; tā arī ēnas kalpošanā grēku upura asinis atņēma grēku no grēkus nožēlojoša grēcinieka, bet svētnīcā tie palika līdz Salīdzināšanas dienai.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 357. lpp.)

Saskaņā ar 3. Moz. 16:16-20, augstajam priesterim bija jāieiet vissvētākajā vietā un jāšķīstīta tā no rituālas nešķīstības, pārkāpumiem un grēkiem. Pēc tam viņš pārnesa visus noziegumus, visus pārkāpumus un visus Izraēla grēkus uz dzīvo āzi un ar tā starpniecību aizsūtīja tos prom tuksnesī. Tādējādi visas Izraēla morālās nepilnības bija likvidētas. Līdz ar to Salīdzināšanas diena iegūst unikālu mērķi: morālu šķīstīšanu, kas ir vairāk nekā piedošana. Šajā dienā nebija vajadzīga jauna piedošana. Dievs jau bija piedēvis viņu grēkus.

Cenšoties ar visiem Dieva dotajiem spēkiem atbrīvoties no grēka, kā mēs varam iemācīties pilnībā paļauties uz Kristus nopelni kā uz mūsu vienīgo glābšanas cerību?

AZAZĒLS

Izlasi 3. Moz. 16:20-22! Kas notika ar dzīvo āzi? _____

Rituāls ar dzīvo āzi nebija upuris. Pēc tam, kad ar lozes palīdzību bija izlemts, kurš no abiem āžiem būs Kungam un kurš – Azazēlam (to bieži tulko kā „grēk-āzis”), tikai Kunga āzis bija šķīstīšanas upuris (9., 15. p.). Salīdzinājumam – āzi Azazēlam sauc par „dzīvo āzi”. Tas nekad netika nokauts, iespējams, lai izvairītos no jebkādas domas, ka rituāls sastāv no upurēšanas. Dzīvais āzis uzkāpa uz skatuves tikai pēc tam, kad augstais priesteris bija pabeidzis visas svētnīcas salīdzināšanu (20. p.). Šo faktu nav iespējams uzsvērt par daudz: sekojošajam rituālam ar dzīvo āzi nebija nekāda sakara ar svētnīcas vai tautas šķīstīšanu. Tie jau bija šķīstīti.

Kas ir Azazēls? Agrīnie jūdu skaidrotāji ar Azazēlu saprata sākotnējo eņģeļu izcelsmes grēcinieku un ļaunuma autoru, arī ļauno eņģeļu vadītāju. Protams, ka mēs to pazīstam kā paša Lucifera simbolu.

Rituāls ar dzīvo āzi bija iznīcināšanas rituāls, kas bija galēja atbrīvošana no grēka. Grēks tika uzlikts tam, kas par to vispirms ir atbildīgs, un tad aiznests prom no cilvēkiem uz visiem laikiem. „Salīdzināšana” šajā gadījumā bija sodīšana (3. Moz. 16:10), ja āzis nesa galējo atbildību par grēku.

Vai tad sātānam ir kāda loma mūsu glābšanā? Daži mūs nepatiesi apsūdz, ka mēs tā mācām. Protams, ka ne. Sātāns nekad, nekādā ziņā nenesa mūsu grēkus kā aizvietotājs. To darīja tikai Jēzus, un tā ir zaimošana, ja domājam, ka sātānam ir kāda daļa pie mūsu glābšanas.

Rituāls ar dzīvo āzi ir paralēls likumam par ļaunprātīgo liecinieku (5. Moz. 19:16-21). Apsūdzētājs un apsūdzētais abi stāv Kunga priekšā, ko ainoja priesteri un tiesneši. Tiek veikta izmeklēšana. Un, ja apsūdzētājs izrādās esam ļaunprātīgais liecinieks, viņam jāsaņem sods, ko viņš bija paredzējis nevainīgajam (pieņēmam, ļaunais Hamans, kas bija uzcēlis karātavas uzticīgajam Mordohajam).

Paldies Dievam par Viņa žēlsirdīgo piedošanu un faktu, ka Viņš nepieminēs vairs mūsu grēkus (Jer. 31:34)! Kā mēs varam iemācīties nepieminēt vairs savus grēkus, ja tie reiz ir piedoti? Kāpēc to ir svarīgi darīt? _____

SALĪDZINĀŠANAS DIENĀ

„Tādā veidā ļaudīm katru dienu kā saiešanas telts, tā vēlāk tempļa dievkalpojums tika mācītas lielās patiesības attiecībā uz Kristus nāvi un Viņa kalpošanu, reizi gadā viņu domas pievēršot pēdējiem notikumiem lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, galīgajai universa atbrīvošanai no grēka un grēciniekiem.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 358. lpp.)

Izlasi 3. Moz. 16:29-31 un 23:27-32! Ko Dievs sagaidīja, lai izraēlieši darītu Yom Kippur? Kā šos principus var attiecināt uz mums, kas dzīvojam „īstajā Salīdzināšanas dienā”? _____

_____

_____

_____

_____

_____

Ja kāds senajā Izraēla neievēroja šos norādījumus, viņš tika aizvests un iznīcināts (3. Moz. 23:29,30). Salīdzināšanas diena patiešām bija dzīvības un nāves jautājums. Tā prasīja pilnīgu ticīgā uzticību Dievam.

Iedomājies kādu, kas ir izsūdzējis savus grēkus pirmajā salīdzināšanas fāzē gada laikā, tas ir, ar ikdienišķo upuri, bet Salīdzināšanas dienu neņem nopietni. Ignorējot to, ko Dievs bija plānojis parādīt šajā dienā, šāds cilvēks parāda, ka ir neuzticīgs Dievam.

Tas nozīmē, ka cilvēks, kas apliecina ticību Dievam, var tik un tā pazaudēt glābšanu. Mēs, septītās dienas adventisti, neticam idejai „vienreiz glābts, uz visiem laikiem glābts”, jo Bībele to nemāca. Mēs esam pasargāti Kristū tikmēr, kamēr dzīvojam ticībā un nododamies Viņam, pieprasot Viņa uzvaras spēku kārdināšanās un Viņa piedošanu, kad esam pakrituši.

Izlasi Mat. 18:23-25! Kādu mācību mēs varam gūt no šīs spēcīgās līdzības? _____

_____

_____

_____

_____

_____

JESAJAS PERSONĪGAIS YOM KIPPUR

Jes. 6:1-6 Jesaja redz debesu Kēniņu, sēžam templi uz Sava „augstā, cēlā” troņa. Atklāsme ir tiesas aina, kas atklāj Dievu, nākam uz tiesu (Jes. 5:16). Jesaja redz isto Kēniņu, kas Jāņa evaņģēlijā ir identificēts kā Jēzu Kristus (Jāņa 12:41).

Lai gan Jesaja bija Dieva pravietis un aicināja citus uz nožēlu, viņš saprata, ka Dieva klātbūtnē viņš ir nolemts pazušanai. Sastapies ar Dieva svētumu un godību, Jesaja ieraudzīja savu grēcīgumu un savas tautas nešķīstumu. Svētums un grēks nav savienojami. Līdzīgi Jesajam, mums visiem ir jānonāk pie secinājuma, ka paši nevaram pastāvēt dievišķajā tiesā. Mūsu vienīgā cerība ir tad, ja mums ir Vietnieks.

Kādas paralēles ar Salīdzināšanas dienu redzamas Jes. 6:1-6? _____

Ar dūmiem pildīts templis, altāris, tiesa un grēku un nešķīstības salīdzināšana ļoti atgādina Salīdzināšanas dienu. Jesaja piedzīvoja savu „personīgo Salīdzināšanas dienu”.

Darbojoties kā priesteris, serafs (burtiski „degošais”), paņēma degošu ogli no altāra un, pieņemot, ka tā ir sava veida upuris, atbrīvoja pravieti no grēkiem. Šī ir piemērota metafora šķīstīšanai no grēka, kas ir iespējama, pateicoties Jēzus upurim un Viņa kā priestera starpnieciskajai kalpošanai. Jesaja atzina šo šķīstīšanas rituālu un ļāva oglei aizskart savas lūpas. Ar to viņa „noziegums bija deldēts” un „grēki piedoti” (Jes. 6:7). Ciešamā kārtā 7. pantā norāda, ka piedošanu dāvā Tas, kas sēž uz troņa. Tiesnesis ir arī Glābējs.

Dieva šķīstīšanas darbs aizved mūs no „bēdas man” līdz „šeit es esmu, sūti mani”. Izpratne par debesu darbu Salīdzināšanas dienā sagatavo sludināšanai, jo patiesa izpratne rada drošību un pārliecību. Tāpēc mēs zinām, ka mums tiesā ir Vietnieks – Jēzus Kristus, kura taisnība vien (ko simbolizēja asinis) padara mūs spējīgus pastāvēt bez bailēm no iznīcības (Rom. 8:1). Pateicība motivē uz misiju. Atbrīvoti grēcinieki ir Dieva vislabākie vēstnieki (2. Kor. 5:18-20), jo viņi zina, no kā Dievs tos ir atbrīvojis.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Tagad notiek tas, ko simbolizēja pēdējā svinīgā kalpošana Salīdzināšanas dienā. Kad bija pabeigts darbs vissvētākajā vietā un, pateicoties grēku upura asinīm, svētnīcai noņemti Izraēla grēki, tad Kunga priekšā atveda dzīvu palaižamo āzi, un draudzes klātbūtnē augstais priesteris pār to izsūdzēja „visus Izraēla bērnu noziegumus un visus viņu pārkāpumus pēc visiem viņu grēkiem un tos” lika „uz āža galvas”. (3. Moz.16:21, Glika tulk.) Līdzīgā kārtā, kad ir pabeigts salīdzināšanas darbs debesu svētnīcā, Dieva, svēto eņģeļu un atpestīto pulku klātbūtnē Kunga tautas grēki tiek uzlikti sātanam, tas tiek pasludināts par vainīgu visos pārkāpumos, kurus jebkad ierosinājis darīt.” (E. Vaita „Lielā cīņā”, 658. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc jebkura izpratne par glābšanas plānu ir nepilnīga, ja tā izlaiž vai nepietiekami novērtē Kristus kā mūsu Augstā Priestera darbu? Ko svētnīca māca par to, cik svarīgs glābšanas plānā ir starpnieciskais darbs svētnīcā? Liela daļa no veselas Jaunās Derības grāmatas, no Vēstules ebrejiem, ir veltīta Kristus darbam debesu svētnīcā. Ņemot to vērā, cik svarīgs ir šis darbs?

2. Reiz kāds rakstīja, ka Kristus darbs, sākot ar Viņa nāvi līdz pat kalpošanai debesu svētnīcā, ir daļa no „Dieva ieceltās metodes, risinot grēka problēmu tādā veidā, kas iedod atbildes uz visiem jautājumiem par Viņa taisnīgumu, godīgumu un mīlestību. Pārdomā, ko ietver šī doma, īpaši lielās cīņas gaismā, un ko tā māca par lielajām problēmām, kas ir saistītas ar briesmīgo grēka traģēdiju.

3. Daudziem septītās dienas adventistiem par tiesu ir mācīts tādā veidā, kas viņiem nav ļāvis iegūt pārlicību par glābšanu. Šādi uzskati nāk no nepareizas izpratnes par Salīdzināšanas dienas nolūku. Padomājiet par vārdu „salīdzināšana”. Ko tas nozīmē? Kā var saņemt salīdzināšanu? Kas veic salīdzināšanas darbu? Kā tas tiek paveikts? Kā šīm atbildēm vajadzētu palīdzēt mums saprast, kāpēc Salīdzināšanas diena patiesībā ir labā vēsts?

KRISTUS – MŪSU ŪPURIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 53:2-12; Hab. 2:9; Ebr. 9:26-28; Ebr. 9:12; 2. Moz. 12:5; Ebr. 4:15.

ATMIŅAS PANTS:

„Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.” (1. Pēt. 2:24)

Katoļu priesteris Maksimiliāns Kolbe tika ieslodzīts Aušvicē par to, ka viņš bija devis patvērumu bēgļiem no Lielpolijas, tai skaitā 2000 jūdiem. Kad kāds cietumnieks bija pazudis no barakām (iespējams, ka viņš bija aizbēdzis), atriebībai SSieši izraudzīja 10 cietumniekus, kuriem piesprieda bada nāvi. Viens no izvēlētajiem vīriem kļiedza: „Ak, mana nabaga sieva, mani nabaga bērni. Es viņus nekad vairs neredzēšu.” Tajā brīdī Kolbe piedāvāja vīra vietā sevi; tas ir, viņš lūdza, lai ļauj viņam mirt bada nāvē, nevis izmisušajam ģimenes cilvēkam. Pārsteigtais SSietis piekrita, un Kolbe pievienojās nāvei nolemto rindām, bet otrs vīrs izdzīvoja (vismaz tajā reizē).

Lai arī cik aizkustinošs bija Kolbes upuris, tas bija tikai ēna Upurim, kas labprātīgi atdeva Sevi mūsu vietā – kā to simbolizē svētnīcas kalpošana. Jaunā Derība indentificē Jēzu ar diviem galvenajiem Vecās Derības upurēšanas sistēmas aspektiem: Viņš ir mūsu upuris (Ebr. 9., 10. nod.) un Viņš ir mūsu Augstais Priesteris (Ebr. 5-10).

Šajā nedēļā pētīsim dažādus Kristus kā pilnīgā Upura aspektus un redzēsim, ko Viņa nāve reizi par visām reizēm mums ir sagādājusi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. novembrī!

JĒZUS JESAJAS 53. NODAĻĀ

Izlasi Jes. 53:2-12! Ko šie panti māca par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā? _____

Jes. 52:13-53:12 ietekmīgā veidā apraksta Kristus nāvi par pasaules grēkiem. Atsevišķi šī panta aspekti skaidri parāda, ka Jēzus nāve ir grēku izpirkšana aizvietojoša soda veidā – tas nozīmē, ka Viņš uzņēmās sodu, ko bija pelnījuši citi, un patiesībā nomira kā viņu Aizvietotājs. Lūk, ar ko ir saistīta Jēzus kalpošana mūsu labā:

1. Jēzus cieta par citiem. Viņš uzņēmās viņu bēdas un ciešanas (4. p.), pārkāpumus, noziegumus (5., 6., 8., 11. p.) un grēkus (12. p.).

2. Viņš nes lielu svētību tiem, par kuriem Viņš cieta: mieru un dziedināšanu (5. p.), kā arī taisnošanu (11. p.).

3. Dieva griba bija tā, ka Jēzum jācieš un jātiek satriektam (10. p.). Dievs uzlika mūsu noziegumus Viņam (6. p.), jo tas bija Dieva plāns, ka Viņam bija jāmirst mūsu vietā.

4. Jēzus ir taisns (11. p.), bez vardarbības un krāpšanas (9. p.).

5. Viņš bija vainas izpirkšanas upuris, salīdzināmais upuris par grēkiem (10. p.).

Izlasi Lūk. 22:37, Ap. d. 8:32-35 un 1. Pēt. 2:21-25! Kā šie Jaunās Derības autori skaidroja Jes. 53. nod.? _____

Jaunās Derības netiešās norādes uz Jes. 53. nodaļu, bez šaubām, pamato to, ka Jēzus Kristus ir šī pravietojuma papildījums. Viņš pats identificēja Sevi ar šeit attēloto personu (Lūk. 22:37). Kristus uzņēmās mūsu grēkus uz Sevi, lai varētu mums piedot un mūs pārveidot.

Pārdomā visu, kas Jes. 53. nodaļā teikts, ko Kristus izdarīja mūsu labā. Kā tu vari to attiecināt uz sevi personīgi, zinot, ka nav svarīgi, ko tu esi izdarījis, šeit izteiktā pārliecība var tikt attiecināta uz tevi, ja vien tu nodod sevi Kungam ticībā un palāvībā uz Viņu? _____

PIETIEKAMS AIZVIETOJUMS

Izlasi Ebr. 2:9! Ko nozīmē tas, ka Jēzus ir „baudījis nāvi par visiem”? Sk. arī Ebr. 2:17; 9:26-28, 10:12.

Jēzus nomira par grēciniekiem. Viņš bija bez grēka (Ebr. 4:15), tāpēc tad, kad Viņš atdeva Savu dzīvību kā upuri, Viņš nemira pats par Saviem grēkiem. Tieši pretēji, Viņam bija jānes „daudzu” grēki (Ebr. 9:28), „jāizlīdzina cilvēku grēki” (Ebr. 2:17, NKJV) un jāiznīcina tie uz visiem laikiem (Ebr. 9:26).

Saskaņā ar Ebr. 2:9, Jēzus tika padarīts „zemāks par eņģeļiem” tāpēc, lai Viņš varētu izciest nāvi. Galvenā doma bija izskaidrot, kāpēc Jēzus nāve ir neizbēgama prasība Viņa paaugstināšanai. Vienkāršāk sakot, lai cilvēci varētu izglābt, Jēzum bija jāmirst. Cita ceļa nav.

Šajos pantos iemiesošanās mērķis ir Dēla nāve. Tikai caur nāves ciešanām Jēzus varēja kļūt par glābšanas autoru (Ebr. 2:10).

Kāpēc Dievam bija jāliek Jēzum ciest? Ebr. 2:14-18 konteksts norāda, ka Jēzus nāve bija nepieciešama, lai izglābtu Dieva bērnus no nāves verdzības, no velna, no nāves bailēm un lai Jēzus varētu kļūt par „žēlsirdīgu un uzticamu Augusto Priesteri” (NKJV).

Īsāk sakot, pirms kroņa bija jābūt krustam.

„Kā mūsu Vietniekam un Galvotājam Kristum bija uzlikti visi mūsu noziegumi. Viņš tika pieskaitīts pārkāpējiem, lai Viņš mūs varētu atpirkt no bauslības nosodījuma. Viņa sirdi spieda ikviena Ādama pēcnācēja noziegumi. Dieva ienaidis pret grēku un ārkārtējā nepatika pret jebkādu netaisnību Viņa Dēla dvēseli pildīja ar šausmām.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 753. lpp.)

Kristus, universa Radītājs, nomira kā cilvēks par mūsu grēkiem. Pārdomā, ko tas nozīmē! Padomā par neticamo labo vēsti! Padomā par cerību, ko tā tev piedāvā personīgi! Kā tu vari padarīt šo brīnišķīgo patiesību par galveno motivāciju visam, ko tu dari?

KRISTUS ASINIS

Ideja par glābjošajām asinīm ir sastopama visā Bībelē. Sākot ar pirmajiem upuriem pēc Ādama un Ievas grēkā krišanas, tur, kur bija dzīvnieku upuri, vienmēr bija iesaistītas asinis. Asins rituāli raksturoja izraēliešu upurēšanas sistēmu, lai ilustrētu svarīgo patiesību, ka bez asinīm mums nav nekādu iespēju saņemt piedošanu par saviem grēkiem un nonākt Dieva klātbūtnē. Asinis ir vienīgais veids, kā iegūt Dieva žēlastību un sadraudzību ar Viņu.

Izlasi šos pantus Vēstulē ebrejiem par Kristus asinīm un Vecās Derības upuru asinīm. Ko tie mums māca par asinīm?

Ebr. 9:12 _____

Ebr. 9:14 _____

Ebr. 9:18 _____

Ebr. 9:22 _____

Ebr. 10:19 _____

Ebr. 12:24 _____

Ebr. 13:12 _____

Ebr. 13:20 _____

Kristus asinis neattiecas uz Viņa dzīvību, bet tās ir simbols Viņa aizvietojošajai nāvei. Tās apraksta šīs nāves funkcionālo aspektu. Kristus asins izliešana ir pārsteidzoši daudzfunkcionāla. Kristus asinis satur mūžīgo pestīšanu, nodrošina šķīstīšanu no grēka, piedošanu un svētdarīšanu, kā arī tās ir pamats augšāmcelšanai.

Ebreju vēstulē redzams spēcīgs kontrasts: Kristus asinis ir labākas par visām citām asinīm. Patiesībā nevienas citas asinis nevar nodrošināt piedošanu. Kristus nāve ir vienīgais imesls, kāpēc grēki tiek piedoti – gan pirms, gan pēc krusta (Ebr. 9:15). Kristus asins izliešana un tās ietekme ir skaidrs pierādījums tam, ka Viņa nāve bija aizvietojoša – tas nozīmē, ka Viņš uzņēmas sodu, ko bijām pelnījuši mēs.

Kā izpratnei par Kristus nāvi vajadzētu palīdzēt atbrīvot mūs no ikviena uzskata par to, ka mūsu pašu darbi var mūs izglābt? _____

NEVAINOJAMS UPURIS

Kādiem kritērijiem bija jāatbilst upura dzīvniekam? Izlasi 2. Moz. 12:5; 3. Moz. 3:1, 4:3!

Upura dzīvnieka izvēle prasīja lielu rūpību. Cilvēks nevarēja vienkārši paņemt upurim jebkuru dzīvnieku. Atkarībā no upura veida dzīvniekam bija jāatbilst vairākiem kritērijiem.

Tomēr vienam kritērijam bija jāatbilst visiem upuriem. Tiem bija jābūt „nevainojamiem”. Ebreju vārdu (tamim) var tulkot arī kā „pilnīgs”, „neskarts”, „bez vainas” vai „perfekts”. Tas izsaka domu, ka kaut kam ir jāatbilst augstākajiem standartiem, kādi vien bija iespējami. Tikai vislabākais varēja būt pietiekami labs.

Attiecībā uz cilvēkiem vārds ir izmantots, lai raksturotu viņu attiecības ar Dievu kā bez vainas (1. Moz. 6:9; 17:1).

Kā šie panti apraksta Jēzu? Ebr. 4:15; 7:26; 9:14 un 1. Pēt. 1:18, 19. Kāpēc Jēzus bezgrēcība bija tik izšķiroša?

Jēzus, „Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29), lieliski atbilst Vecās Derības kritērijam, ka upurim jābūt bez vainas. Viņa šķīstā dzīve padarīja Jēzu par pilnīgu upuri. Tā ir mūsu glābšanas garantija, jo tikai bezgrēcīgais varēja nest mūsu grēkus, un Viņa pilnīgā taisnība ir tā, kas mūs aplāj gan tagad, gan tiesā. Šī taisnība ir mūsu glābšanas cerība.

Līdzīgi ebreju ekvivalentam, grieķu vārds „bez vainas” („amomos”) ir izmantots ne tikai lai aprakstītu Jēzu un Viņa nevainojamo upuri, bet arī Viņa sekotāju raksturu.

„Salīdzinot viņu dzīvi ar Kristus raksturu, viņi būs spējīgi izšķirt, kur viņiem nav izdevies izpildīt Dieva svētā likuma prasības. Viņi centīsies padarīt sevi pilnīgus savā sfērā, tieši tāpat kā Dievs ir pilnīgs savā sfērā.” (E. Vaita „Pāvila vēstules”, 374. lpp.)

Pateicoties Kristus nāvei un Viņa kalpošanai, mēs Dieva priekšā tiekam nostādīti kā bez vainas (Jūdas 24). Tas ir iespējams tikai tāpēc, ka Nevainojamais nostājās mūsu vietā.

Kāpēc ideja par „svētumu un nevainīgumu” var radīt neērtības? Kā zināšanas par to, ka Kristus ir mūsu vietnieks, palīdz tev pieņemt, ka arī tu esi „svēts”? Kā mūsu jaunajam stāvoklim Dieva priekšā vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu?

LIELĀS BRIESMAS

Ebreju grāmatā Pāvils ne tikai pievēršas Kristus upura teoloģiskajai izpratnei, bet viņš izskaidro arī, ko tas nozīmē praktiski. Atsevišķās vietās viņš parāda, kas notiek, ja kāds ignorē šo upuri.

Izlasi Ebr. 6:4-6 un 10:26-31! No kā Pāvils mūs brīdina? Kādas attieksmes viņš apraksta? _____

Ebreju grāmatā Pāvils parāda, cik lieliska ir Dieva glābšana, kā Dievs ir atklājis Sevi un ko Viņš ir izdarījis un dara ticīgo labā. Tomēr ir vismaz viens problēmjautājums, par ko Pāvilam bija jārunā. Pastāv briesmas, ka Kristus upuri pamazām varētu sākt uztvert kā dāvanu. Viņš apraksta šādas briesmas kā „aizskalošanu prom” no mērķa (Ebr. 2:1). Pāvila vārdi norāda uz salīdzinājumu ar kuģi, kas ir mainījis virzienu un neaizsniedz galamērķi. Galvenais uzdevums ir palikt uz pareizā kursa.

Daži no tiem, kas atmet Dievu, dara to tīšām, kas nozīmē, ka viņu dzīve pēc evaņģēlija pieņemšanas faktiski paliek tāda pati kā pirms tā pieņemšanas. Par šo cilvēku grēkiem patiesībā nav upura (Ebr. 10:26-31). Tomēr šķiet, ka ne daudz ticīgo atklāti atmet Kristus upuri vai pat par to aizdomājas. Pāvils vēl joprojām izsaka brīdinājumu. Īstās nevēribas un atmešanas briesmas ir tādas, ka tas bieži vien ir izsmalcināts un ļoti pakāpenisks process. Pāreja var būt ļoti neievērojama. Pamazām Kristus darbs netiek pietiekami novērtēts, līdzīgi kā Ēzavs vairs nevērtēja savu pirmdzimtību (Ebr. 12:15-17). Kristus upurim nekad nevajadzētu kļūt tik parastam, ka mēs to sāktu uzskatīt par kaut ko ikdienišķu.

Pāvils negribēja padarīt savus lasītājus bailīgus. Neskatoties uz to, viņam bija jāparāda tiem, kādas ir sekas, ja cilvēks aiziet no Dieva. Viņš negribēja lai kaut kas tāds notiek. No pozitīvās puses, viņš enerģiski iedrošina tos „turēties” pie visa labā, ko dod glābšana (Ebr. 3:6, 14; 10:23), un vērst savas acis uz Jēzu (Ebr. 12:2).

Kā ir ar tevi? Vai tu vienkārši esi „pieradis” pie brīnišķīgās patiesības par krustu? Kāpēc tas ir tik briesmīgi? Kā mēs varam pasargāt sevi no briesmām, no kā Pāvils mūs šeit brīdina? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

SDA Bībeles komentāru 7A. sēj., C pielikums: „Salīdzināšana. 1. daļa. Salīdzinošais upuris”, 661.-680. lpp.

To, ko Mārtiņš Luters bieži sauca par Kristus taisnības „brīnišķīgo nomaiņu” vai „prieka pilno apmaiņu” pret cilvēces grēkiem, E. Vaita izsaka šajā klasiskajā aprakstā: „Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcieta mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Viņa dzīvību. „Caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” („Laikmetu ilgas”, 25. lpp.)

„Nekas cits kā tikai Kristus nāve mums varēja pavērt ceļu uz Viņa mīlestību. Vienīgi pateicoties Jēzus upura nāvei, mēs ar prieku varam raudzīties uz Viņa otro atnākšanu. Viņa upuris ir mūsu cerības pamats. Uz tā jābalstās mūsu ticība!” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 660. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dažiem nepatīk ideja par Jēzu kā mūsu upuri. Viņi domā, ka tas padara Dievu asinskāru vai atriebīgu, līdzīgu pagānu dievībām pagātnē. (Ir cilvēki, kas apgalvo, ka asiņu un upurēšanas valoda Bībelē ir vienkārši pagānu uzskatu atspoguļojums.) Kas ir tik nepareizs šajā izpratnē par krustu? Kā nāve, upuri un asinis parāda mums, cik nopietns ir grēks un tā sekas? Kā izpratnei par grēka augsto maksu vajadzētu palīdzēt mums meklēt Dieva spēku, lai atbrīvotos no grēka savā dzīvē?

2. Daži cilvēki cīnās ar jautājumu par darbiem un kā tie ir saistīti ar glābšanu. Kā, atceroties Kristus aizvietojošo nāvi un Viņa paveikto mūsu labā, mēs varam pasargāt sevi no iekrišanas lamatās, ko sauc par „glābšanos ar darbiem”? Ko mūsu darbi var pievienot tam, ko Kristus ir mūsu labā izdarījis, nomirstot mūsu vietā?

3. E. Vaita teica, ka būtu labi pavadīt katru dienu vienu stundu, pārdomājot Jēzus dzīvi, īpaši tās noslēgumu. Kā šāda pieredze var palīdzēt mums stiprināt savas attiecības ar Kristu, kā arī likt mums augstāk novērtēt to, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis?

KRISTUS – MŪSU PRIESTERIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 110:1-5; 1. Moz. 14:18-20; Ebr. 7:1-3; Rom. 8:31-34; 1. Tim. 2:4-6; Ebr. 8:6; Ebr. 2:17, 18; Ebr. 3:6; Ebr. 10:1-14.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs, svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis tas Kungs, ne cilvēks.” (Ebr. 8:1, 2)

Pēc Savas augšāmcelšanās un došanās uz debesu svētnīcu Kristus iegāja jaunā atpestīšanas plāna fāzē (Ebr. 2:17). Pēc tam, kad Viņš bija piepildījis obligāto prasību būt Upurim, Viņš tika iesvētīts par priesteri un uzsāka Savu priestera kalpošanu, lai tagad būtu par starpnieku Savam pilnīgajam upurim to labā, kas ticībā ir apklāti ar Viņa asinīm. Viņa priestera kalpošana sastāvēja no divām fāzēm. Par abām vēsta kalpošana zemes svētnīcā: ikdienišķajā kalpošanā un ikgadējā kalpošanā Salīdzināšanas dienas laikā.

Šajā nedēļā mēs pētīsim Jēzus darbu Viņa ikdienišķās kalpošanas laikā un dažus praktiskus secinājumus attiecībā uz Viņa darbu mūsu labā. Mēs patiešām varam gūt lielu mierinājumu, zinot, ka Jēzus tagad atrodas Dieva klātbūtnē, piesot Sava upura nopelni mūsu labā. Svētnīcas vēsts piedāvā cerību un iedrošinājumu pat visvājākajam no Viņa sekotājiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. novembrī!

MŪSU AUGSTĀIS PRIESTERIS

Jaunajā Derībā par Kristu kā Priesteri visvairāk runā Vēstule ebrejiem. Ebreju vēstules Vecās Derības pamats ir divi panti, kas citēti no Ps. 110. Pirmais pants ir citēts, lai apstiprinātu, ka Kristus ir paaugstināts pāri visiem, jo Viņš ir apsēdies pie Dieva labās rokas. Šī tēma ebreju vēstulē atkārtojas. Tā uzsver Jēzus dievišķību un izceļ Viņu kā Mesiju (Ebr. 1:3; 4:14; 7:26; 8:1; 12:2). Ps. 110:4 tiek izmantots, lai parādītu, ka uz Kristu kā Priesteri norādīja Melhisedeks (Ebr. 5:6).

Kādos veidos Kristus piepilda dievišķo apsolījumu par priesteri pēc Melhisedeka kārtas? Salīdzini 1. Moz. 14:18-20, Ps. 110:4 un Ebr. 7:1-3! _____

Bibelē nav daudz informācijas par Melhisedeku. Tomēr tam, ko tā atklāj, ir daudz kas kopīgs ar Jēzu. Melhisedeks ir Salemas pilsētas ķēniņš (Salema nozīmē „miers”, tāpēc viņš ir „miera ķēniņš”). Viņa vārds nozīmē „taisnības ķēniņš”, kas liecina par viņa raksturu. Viņš ir atdalīts no vēstures, jo nav doti viņa ciltsraksti. Viņa dzimšana un nāve nav pieminēta, tāpēc liekas, ka viņam nav ne sākuma, ne gala, un viņš ir „Visaugstākā Dieva priesteris”. Melhisedeka priesterība ir pārāka par levītu priesterību, jo caur Abrahāmu levīti maksāja desmito Melhisedekam (Ebr. 7:4-10). Melhisedeks tāpēc ir Kristus simbols.

Bet Kristus ir kaut kas vairāk. Ārons bija pirmais augstais priesteris Izraēlā. Ebr. 5:1-4 apraksta idealizētu Ārona kā augstā priestera darbu: viņš ir dievišķi iecelts cilvēku pārstāvis, starpnieks Dieva priekšā, līdzjūtīgs un pienes upurus par tautu un par sevi.

Ebreju grāmata attēlo Kristu kā jauno Augsto Priesteri. Viņš ir pat no augstākas kārtas nekā Ārons. Viņš ne tikai piepilda Ārona priesterības prasības, bet tās uzlabo. Jēzum nebija grēka, viņš bija pilnīgi paklausīgs un Viņam nevajadzēja piensēt upuri par Sevi. Tieši pretēji, Viņš pats bija upuris – vispilnīgākais upuris, kāds vien iespējams.

Jēzus piepildīja gan Ārona, gan Melhisedeka priesterību daudz augstākā līmenī, nekā kāds no priesteriem jebkad spēja piepildīt. Abu simbolu patiesā nozīme bija Kristus.

ADVOKĀTS UN STARPNIIEKS

Izlasi Rom. 8:31-34! Kāda liela cerība un apsoliījums mums šeit ir dots? _____

31.-34. pantu pamatā ir tiesas aina, kurā mums vajadzētu sevi iztēloties. Tiek uzdoti jautājumi: Kas ir pret mums? Kas izvirza apsūdzību pret mums? Kas mūs nosoda? Šādā situācijā mūs ātri var pārņemt drebuļi. Vai tad mēs pietiekami labi neapzināmies savu cilvēcisko nepilnību un grēcīgumu?

Tomēr mums nav jābaidās. Apsoliījums, ka nekas un neviens nevar mūs šķirt no Dieva mīlestības, balstīts uz dažām svarīgām atziņām: Dievs ir mūsu pusē (31. p.), Dievs deva Savu Dēlu mūsu dēļ (32. p.), Dievs brīvi dod mums visas lietas (32. p.) un Dievs taisno mūs (33. p.). Jēzus Kristus ir mūsu pusē. Jēzus ir atbilde uz jebkurām iznīcības bailēm, jo Viņš nomira, tika augšāmcelts un tagad nepārtraukti aizlūdz par mums debesu svētnīcā pie Dieva labās rokas (34. p.).

Ja kāds aiziet tik tālu, ka ir labprātīgs mirt par mums, tad mums vajadzētu justies pārliecinātiem par Viņa mīlestību. Pārliecība, kas atklāta Rom. 8:31-39, patiešām stāsta mums par to, kādam Dievam mēs ticam. Ja mēs saprotam, ka mūsu Dievs mūs mīl tik ļoti, ka nekas nevar stāties ceļā Viņa nodomam mūsu dzīvē (35.-39. p.), tad dievišķā tiesas zāle kļūst par prieka un gaviļu vietu.

Šī patiesība kļūst skaidrāka 1. Jāņa 2:1, 2. Grieķu „parakletos” norāda uz likumīgu asistentu jeb advokātu, kādu, kas darbojas kāda cita labā kā „starpnieks”. Jēzus ir mūsu Advokāts, un Viņš aizstāv mūs, jo citādi mums nebūtu cerības.

Mūsu Aizstāvis ir „taisns”, un tas rada mūsos pārliecību, ka Tēvs dzirdēs Kristus aizlūgšanu, jo Kristus nevar izdarīt neko tādu, ko Viņa taisnais Tēvs atmetu. Kristus aizlūdz par tiem, kas ir grēkojuši, stādoties priekšā kā Tāds, kas nav grēkojis – kā Taisnais, kas nostājas viņu pusē.

Kā tu varētu labāk piedzīvot brīnišķīgo patiesību, ka nekas nevar tevi atšķirt no Dieva mīlestības? Kā tu vari izmantot šo pārliecību, lai motivētu sevi dzīvot tā, kā Dievam patīk, varbūt pretēji tam, kā tu dzīvo tagad? _____

STARPNIEKS

„Kas grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas. Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus, kas Sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem, par liecību savā laikā.”
(1. Tim. 2:4-6) *Kā šie panti palīdz mums saprast, ko Kristus dara mūsu labā debesīs?*

Kristus ir nosaukts par vienu starpnieku starp Dievu un cilvēkiem. Neviena cita nav vairs, jo patiesībā vairāk neviens nav vajadzīgs. Pateicoties Kristus kā Starpnieka statusam, glābšana un patiesības atziņa ir pieejama visiem (1. Tim. 2:4). Izšķirošais jautājums mums visiem ir, vai mēs pieņemsim to, ko Kristus ir piedāvājis katram no mums, neskatoties uz mūsu stāvokli, tautību, raksturu un pagātnes rīcību.

„Starpnieks” ir termins no sengrieķu komerciālās un juridiskās pasaules. Tas apraksta kādu, kas ved sarunas vai veic šķirētienesā darbu starp divām pusēm, lai novērstu nesaskaņas un sasniegtu kopīgu mērķi, noslēdzot līgumu vai derību.

Vēstulē ebrejiem Kristus kā Starpnieks ir saistīts ar jauno derību (Ebr. 8:6, 9:15, 12:24). Viņš ir veicis izlīgšanu. Lai gan grēks ir iznīcinājis ciešo savienību starp cilvēci un Dievu un ved uz cilvēces iznīcību, Kristus atnāca un atjaunoja šo saistību. Tā ir izlīgšana. Viņš vienīgais ir saite starp Dievu un cilvēci, un ar šīs saites palīdzību mēs varam baudīt pilnīgas derības attiecības ar Kungu.

Pāvila atsaukšanās uz Viņu kā uz „cilvēku Kristu Jēzu” izsaka Viņa unikālo īpašību būt gan cilvēkam, gan Dievam (1. Tim. 2:5). Glābšana un starpniecība ir nostiprināta Jēzus cilvēcībā un Viņa labprātīgajā sevis nodošanā. Būdams gan Dievs, gan cilvēks, Jēzus ir spējīgs savienot debesis un zemi ar saitēm, kas nekad nevar tikt pārrautas.

„Jēzus Kristus nāca, lai Viņš varētu savienot ierobežoto cilvēku ar bezgalīgo Dievu un lai savienotos ar zemi, kas grēka un pārkāpumu dēļ bija šķirta no debesīm.” (Ellen G. White „Sermons and Talks”, vol. 1, p. 253.)

Padomā: debesis tieši šobrīd atrodas kāds cilvēks, kas ir starpnieks tavā labā. Ko tas liecina par tavu svarīgumu Dieva acīs? Kā šai patiesībai vajadzētu ietekmēt tavu dzīvesveidu un izturēšanos pret citiem?

LIELAIS AUGSTAIS PRIESTERIS

Ko šie panti atklāj par Kristus kā Augstā Priestera kalpošanu? Ebr. 2:17, 18; 3:6; 4:14, 15; 7:24-28; 8:1-3. _____

_____

_____

_____

Jēzus ir „liels augstais priesteris” (Ebr. 4:14). Viņš ir pārāks par visiem augstajiem priesteriem un valdniekiem virs zemes. Bībele nosauc daudz īpašību, kas raksturo Jēzu kā lielo Augsto Priesteri:

Žēlīgs un uzticams. Šīs abas rakstura īpašības atbilst Kristus kā starpnieka lomai, jo Viņš piešķir mums Savas dāvanas („žēlsirdīgs”) un ir lojāls Savam Tēvam un mums („uzticams”).

Viņš ir ar mums. Jēzus jūt mums līdzī (Ebr. 2:18; 5:2, 7). Tāpēc ka Viņš dzīvoja kā cilvēks, mēs varam uzticēties, ka Viņš ir līdzjūtīgs un nevainojams Palīgs. Tomēr Viņš neatrodas tādā pašā situācijā kā mēs, jo Viņš ir „bez grēka” (Ebr. 4:15).

Viņš ir pāri mums. Jēzus kā Augstais Priesteris nav ticīgo kopienā kā Mozus; Viņš ir pāri mums, līdzīgi kā dēls pārvalda sava tēva namu (Ebr. 3:6). Kristus bauda pilnīgu autoritāti starp svētajiem.

Tāds kā mēs. Jēzus dievišķā izcelsme nedeva Viņam īpašas tiesības. Viņš tika kārdināts tieši tāpat kā mēs (Ebr. 4:15). Izmeklētās kārdināšanas Jūdejas tuksnesī parāda, ka Viņš tika kārdināts fiziskā un garīgā dimensijā (Mat. 4:1-11).

Mūsu dēļ. Kristus ierodas debesu svētnīcā Dieva priekšā „mūsu labā” (Ebr. 9:24), un Viņš aizlūdz par mums (Ebr. 7:25). Paldies Dievam, ka mums ir dievišķs Pārstāvis, kas ierodas tiesā mūsu vietā!

Jēzus ir debesis „mūsu labā”. Ko tas nozīmē? Kā tu vari būt drošs un pārliecināts par šo brīnišķīgo patiesību? _____

_____

_____

_____

_____

VIENS UPURIS

Kā mēs redzējām, izšķirošs zemes svētnīcas mērķis bija simbolos, līdzībās un mazos pravietojumos atklāt Jēzus nāvi un augstpriesterīgo kalpošanu. Grēks ir kaut kas pārāk šausmīgs, lai to atrisinātu tikai ar dzīvnieku nāvi (lai arī cik skumji un nelaimīgi ir šie nāves gadījumi). Tā vietā visām šīm asinīm bija jānorāda uz vienīgo grēka atrisinājumu, un tā bija paša Jēzus nāve. Tas, ka bija vajadzīga Viņa nāve – Dieva nāve (Fil. 2:6), lai izpirktu grēku, – parāda, cik grēks patiesībā ir briesmīgs.

Izlasi Ebr. 10:1-14! Kā šie panti salīdzina kalpošanu zemes svētnīcā un Jēzus nāvi un augstā priesterā kalpošanu? _____

Šajos pantos saklausāmas daudzas svarīgas patiesības. Viena no svarīgākajām ir tā, ka ar visu upurēto dzīvnieku nāvi nebija diezgan, lai atrisinātu grēka problēmu. „Jo vēršu un āžu asinīm nav varas atņemt grēkus.” (Ebr. 10:4) Tie tikai norāda uz risinājumu, bet nebija pats risinājums. Īstais risinājums bija Jēzus, Viņa nāve un pēc tam kalpošana debesu svētnīcā mūsu labā.

Ievēro vēl kādu izšķirošu punktu šajos pantos: ar vienu Kristus nāvi bija pietiekami. Dzīvnieku upuriem bija jāatkārtojas dienu pēc dienas, gadu pēc gada, bet Jēzus vienīgais upuris bija pietiekams (atceries, kas tika upurēts!), lai aplātu visas cilvēces grēkus. Dievs spēcīgā veidā atklāja šo svarīgo patiesību, kad iekšējais priekšskars zemes svētnīcā pēc Jēzus nāves pārdabiskā veidā pārplīsa uz pusēm (Mat. 27:51).

Paskaties apkārt pasaulē, paskaties, kādus postījumus grēks ir radījis, kādas sāpes, zaudējumus, bailes, bezcerību! Kā mēs ik dienas, ik brīdi varam mācīties pieķerties Jēzum kā vienīgajam grēka problēmas risinājumam mūsu dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

SDA Bībeles komentāru 7A. sēj., C pielikums: „Salīdzināšana. 2. daļa. Grēku izpirkšanas upuris un augstā priesteris darbs.” 680.-692. lpp.

„Atkāpies no sātana balss un no viņa gribas pildīšanas. Nostājies Jēzus pusē un iemanto Viņa īpašības, kam ir acīgas un maigas uztveres spējas, kas bēdās nonākušo un cietošo gadījumus uztver kā pats savus. Vīrs, kas ir daudz piedevs, arī mīl daudz. Jēzus ir līdzjūtīgs starpnieks, žēlsirdīgs un uzticams augstais priesteris. Viņš, debesu Majestāte, godības Ķēniņš, uzlūko ierobežoto cilvēku, kas ir pakļauts sātana kārdināšanām, zinot, ka viņš ir iekritis sātana viltībā.” (Ellen G. White „Christian Education”, p. 160)

„Sirdsapziņa var tikt atbrīvota no samaitātības. Pateicoties ticībai Viņa asinīm, Kristū Jēzū viss var kļūt pilnīgs. Paldies Dievam, ka mums nav darīšana ar neiespējamo. Mēs varam pieprasīt svētdarīšanu. Mēs varam baudīt Dieva labvēlību. Mums nav jābūt satrauktiem par to, ko Kristus un Dievs domā par mums, bet ko Dievs domā par Kristu, mūsu Starpnieku.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 2. sēj., 32., 33. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Ebr. 2:17! Kāpēc Jēzum bija nepieciešams kļūt par cilvēku un ciest, pirms Viņš varēja kļūt par mūsu Augsto Priesteri?

2. Pārdomā pēdējo E. Vaitas citātu. Īpaši vārdus: „Mums nav jāuztraucas, ko Kristus un Dievs domā par mums, bet gan ko Dievs domā par Kristu, mūsu Starpnieku.” Kā tas palīdz mums saprast, kas notiek, pirms mēs kļūstam „pilnīgi Kristū Jēzū”?

3. Mūsu Augstais Priesteris Jēzus Kristus ir mūsu glābšanas drošība, un Viņš pārvalda Sava upura un asiņu ietekmi un ieguvumus. Ja Viņš ir mūsu pusē, mums ne no kā nav jābaidās. Kā mēs varam paņemt šīs brīnišķīgās patiesības, kas tik spēcīgi izteiktas Vēstulē ebrejiem, un attiecināt tās uz sevi, īpaši lielu kārdināšanu brīžos?

4. Ebreju vēstule ļoti skaidri atklāj, ka Jēzus upuris, kas upurēts reizi par visām reizēm, ir viss, kas ir vajadzīgs, lai atbrīvotos no grēka. Ko tas mums stāsta par jebkuru reliģisku darbību, kuras atkārtošana, kā daži apgalvo, nepieciešama grēku piedošanai?

TIESA PIRMS KRISTUS NĀKŠANAS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 7, 1. Moz. 3:8-20, 2. Tim. 2:19, Ps. 51:4; 2. Kor. 5:10; Ps. 96:11-13.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visuaugstā svēto tautai. Tās valstība ir mūžīga, un visas varas tai kalpos un būs padotas.” (Dan. 7:27)

Kā to skaidri parāda ebreju grāmata, pēc Savas augšamcelšanās Jēzus sāka jaunu darba fāzi mūsu labā. Viņš kļuva mūsu Augstais Priesteris debesu svētnīcā. Atklāsmes Daniēla 7. un 8. nodaļā atklāj, ka kādā brīdī vēsturē šis Kristus darbs debesīs mūsu labā ir iegājis jaunā fāzē – tiesā. To dažreiz sauc par „eshatoloģisko salīdzināšanas dienu”: eshatoloģisko – jo tā attiecas uz gala laiku, salīdzināšanas diena – jo tās prototips ir Salīdzināšanas dienas kalpošana zemes svētnīcā.

Daniēla 7. nodaļa, ko mēs šajā nedēļā pētīsim, ar četru dzīvnieku simbolu palīdzību atklāj valstu secību, kurai paralēla ir secība Daniēla 2. nodaļā: Babilonija, Medopersija, Grieķija un Roma.

Aplūkojot šo tēmu, mēs redzēsim, ka tiesa ir labā vēsts, jo mūsu Kungs Dievs strādā Savu ļaunu labā. Viņš tiesā viņiem par labu vērojošā universa priekšā un dāvā tiem ieeju Kristus mūžīgajā valstībā, kas ir visu Kunga sekotāju cerību kulminācija.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. novembrī.

ATKLĀSME UN TIESA

„No viņa izplūda uguns liesmas, un tūkstošu tūkstoši kalpoja viņam, un desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši stāvēja pakalpot gatavi viņa priekšā. Iesākās tiesa, tiesas locekļi nosēdās un atvēra grāmatas.” (Dan. 7:10)

Izlasi Dan. 7:1-14! Kas šeit notiek? _____

_____

_____

Pēc tam, kad Daniēls redz četrus zvērus, viņš novēro kādu citu ragu, kas izaug starp ceturtnā zvēra ragiem. Šis „mazais rags” kļūst par Dieva un Viņa svēto galveno ienaidnieku. Tad pēkšņi Daniēla uzmanība tiek novērsta no tumšās zemes un pievērsta spožai tiesas ainai debesu troņa zālē (Dan. 7:9-14).

Tiesas aina ir visas atklāsmes centrā un ietver divus galvenos tēlus – Laiku Veco un Cilvēka Dēlu. Tur ir arī eņģeļi, tiesas liecinieki. Notikumi attīstās trīs posmos: pirmais ir tiesas aina (9., 10. p.), tad tiesas rezultāta ietekme uz zvēru varām virs zemes (11., 12. p.) un beidzot varas un valstības nodošana Cilvēka Dēlam (13., 14. p.). Dievs Tēvs ir attēlots kā majestātisks Laiku Vecais, sevišķi gudrais un inteligēntais tiesnesis. „Cilvēka Dēls” aino cilvēcību, pašu Jēzu debesu pagalmos. Jēzus daudzas reizes izmantoja šo titulu attiecībā uz Sevi, un vismaz divas reizes Viņš skaidri norādīja uz Dan. 7. nodaļas ainām (Mat. 24:30, 26:64).

Salīdzināšanas diena ir vistiešākais ainojums tam, kas notiek debesu svētnīcā. Patiesībā tā ir attēlota tā, it kā debesu Augstais Priesteris nāk, viraka mākoņa ieskaus, pie Laiku Vecā. Dan. 7:10 tiek atvērtas grāmatas. Grāmatām ir galvenā loma debesu tiesā. Bībelē ir minētas vairākas debesu izcelsmes grāmatas: „dzīvības grāmata” (Ps. 69:28; Fil. 4:3; Atkl. 3:5; 13:8; 17:8), „piemiņas grāmata” (Mal. 3:16), „darbu grāmata” (Atkl. 20:12) un “Dieva grāmata” (2. Moz. 32:32, 33; Ps. 56:8).

Iedomājies, ka tevi tiesā Dievs (tā tas būs)! Iedomājies, ka viss, ko tu jebkad esi darījis, nonāk tiesā (tā arī būs)! Ja tev ir jāpastāv, pamatojoties uz saviem ziņojumiem, uz savu rīcību, uz saviem labajiem darbiem, kāda tad tev ir cerība? Kas ir tava vienīgā cerība tiesā? _____

_____

_____

TIESAS PROCESS

Izlasi 1. Moz. 3:8-20! Ko Dievs dara pirms sprieduma pasludināšanas? _____

Izmeklēšanas tiesas koncepcija ir bībeliska. Dieva tiesas procedūra bieži ietver izmeklēšanas un izjautāšanas fāzi. Pirmais gadījums ir aprakstīts 1. Moz. 3. nodaļā, kur Dievs pirms sprieduma pasludināšanas uzdod jautājumus (1. Moz. 3:8-19). Dieva rīcība ar Kainu (1. Moz. 4. nod.), Bābeli (1. Moz. 11. nod.) un Sodomu (1. Moz. 18., 19. nod.) ir pēc līdzīga parauga. Mēs redzam, ka Dievs dara to pašu, ko Viņš prasa no soģiem Izraēlā, proti, „labi izmeklēt, izvaicāt, izklausīt un izjautāt” (5. Moz. 13:15, sk. arī 5. Moz. 19:18).

Izmeklēšana ietver apsvēršanu un godīgumu. Tā bieži ir publiska. Dievs ļauj visiem pašiem redzēt, ko Viņš dara. Līdz ar to, kad Dievs pasludina spriedumu – vai tas būtu glābšana vai pazudināšana – skatītāji ir pārliecināti, ka Dieva rīcība ir vislabākā. Tas ir iemesls, kāpēc debesu tiesa Daniēla 7. nodaļā iesaista grāmatas. Grāmatas nav domātas, lai Dievam būtu vieglāk atcerēties, bet gan dievišķo būtņu dēļ, kas ir ap Viņu, kas, atšķirībā no Dieva, nezina visas lietas.

Kāds ir tiesas rezultāts svētajiem? Dan. 7:22. _____

Runājot par tiesu, E. Vaita rakstīja: „Tam, ka Dieva atzītie ļaudis attēloti ne-tīrās drēbēs stāvam Kunga priekšā, vajadzētu vadīt visus, kas saucas Viņa vārdā, uz pazemību un dziļu sirds pārbaudi. Tie, kas, paklausot patiesībai, tiešām šķīstīs savu dvēseli, sevi vērtēs pavisam zemu. [...] saprotot savu grēcīgo stāvokli, mums tajā pašā laikā jāpaļaujas uz Kristu kā mūsu taisnību, mūsu svētošanas un mūsu pestīšanas Klinti. Mēs nespējam atbildēt uz apvainojumiem, ko sātans vērs pret mums. Vienīgi Kristus var ietekmīgi aizlūgt mūsu labā. Viņš var apklusināt apsūdzētāju ar pierādījumiem, kas dibināti ne uz mūsu, bet uz Viņa paša nopelnu.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 5. sēj., 471., 472. lpp.)

Kā šie vārdi palīdz mums saprast, kāpēc tiesa ir labā vēsts? _____

TIESAS LAIKS

Izlasi Dan. 7:7-10, 21, 22, 25, 26! Kad notiek Dan. 7. nodaļas tiesa? _____

Gan atklāsmē, gan eņģeļa skaidrojumā tiesa seko kā Dieva atbilde uz raga pašpaļāvību un sasniedz kulmināciju valstības nodošanā Dieva svētajiem. Bībelē aprakstīts, ka tiesa notiek laikā, kad raga vara vēl joprojām ir spēkā (Dan. 7:8, 9). Raga vara tiek atņemta tikai pēc tiesas sēdes. Tad, kad tiesas procedūras ir beigušās, visas zemes valstības ir iznīcinātas (26. p.).

Tas nozīmē, ka tiesai ir jānotiek pirms otrās nākšanas. Tā ir pirmsadventes tiesa, kas sākas pēc „gada un diviem gadiem, un vēl pusgada” (25. pants). Kā var piešķirt galējo atalgojumu vai sodu, ja pirms tam nav bijusi tiesa?

Patiešām, svētie tiek atalgoti Kristus nākšanas laikā, kas nosaka, ka tiesai jābūt jau notikušai. Līdzīgi ļaunie, tai skaitā dēmoniskie spēki, tiks tiesāti tūkstošgades laikā, pirms Dievs izpilda pēdējo spriedumu (sk. Atkl. 20).

Kāpēc Dievam ir vajadzīga tiesa? Vai tad Kungs nepazīst savējos (2. Tim. 2:19)? _

Protams, mūsu viszinošajam Dievam ir pilnīgi skaidrs, kas ir Viņa ļaudis. Viņam nav vajadzīga tiesa, lai izlemtu, kurus cilvēkus glābt. Pirmsadventes tiesa drīzāk parāda, ka Tiesnesis, glābjot Savus ļaudis, rikojas taisnīgi. Debesu būtņiem ir jābūt pārliecinātām, ka svētos glābt ir droši. Cenšoties saprast tiesas nozīmi, mums vajadzētu atcerēties lielās cīņas scenārija realitāti, uz ko ir norādīts šajos pantos, jo mēs redzam eņģeļu pulkus kā tiesas lieciniekus. Debesu būtņiem ir interese par glābšanas plāna galējo iznākumu.

„Kungs pazīst savējos.” Kā tu vari būt drošs, ka esi viens no šiem „savējiem”?
Kāds ir vienīgais veids, lai iegūtu šo pārliecību? (Rom. 8:1) _____

KAD TIESA BEIDZAS

Izlasī vēlreiz Dan. 7. nodaļu! Kādi ir pirmsadventes tiesas rezultāti? _____

Tiesa noslēdzas ar vairākām tālejošām darbībām:

1. Cilvēka Dēla kronēšana. Viņam tiek piešķirta „vara, godība un valdīšana” (Dan. 7:14).

2. Svētie saņem valstību uz mūžīgiem laikiem. Tiesa ir svēto ieguvums, viņi saņem Dieva valstību (Dan. 7:22). Bez šaubām, Cilvēka Dēlam un svētajiem ir ļoti tuvas attiecības. Kad Cilvēka Dēls saņem Savu valstību, Viņš aicina svētos pievienoties Viņam. Viņa valstība ir viņu valstība (Dan. 7:27). Šī tiesa aizved līdz laikam, kad mūžīgās valstības Ķēniņš apvienojas ar Saviem ļaudīm. Tas ir viņu un Viņa lielākais atalgojums.

3. Sacelšanās apturēta un likvidēta. Dieva ļaužu ienaidniekiem ir izteikts spriedums. Pēc tam, kad rags karo ar svētajiem, tas tiek sakauts un iznīcināts uz mūžīgiem laikiem (Dan. 7:25, 26).

4. Tiek rādīta absolūtā Dieva taisnība. Tā kā debesu tiesa ir publiska un eņģeļi ieskatās cilvēku dzīves notikumos, visi var paši pārliecināties, ka Dievs ir godīgs Savā ricībā. Viņš spēj aizstāvēt gan mīlestību, gan taisnību. Tādējādi beigās Dievs pats tiks attaisnots un visi atzīs, ka Viņš ir taisns un ka Dievs ir mīlestība. Visa procedūra nodrošina to, ka universs būs droša vieta, kur pavadīt mūžību (sk. Ps. 51:4; Rom. 3:4).

Tiesa pirms otrās nākšanas piepilda gan Dieva, gan ticīgo cerības. Dievs ilgojas glābt Savus ļaudis un izskaust grēku, neatstājot vietu šaubām par Viņa mīlestību un taisnību. Cilvēces ilgas ir iegūt pestīšanu no grēka un tā varas visās formās, kā arī baudīt mūžīgo dzīvību Tā klātbūtnē, kas viņus mīl. Tādējādi tiesa kļūst par garantiju mūžīgām un uzticības pilnām attiecībām starp Dievu un Viņa radību.

„Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Universs ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās Universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir mīlestība.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 678. lpp.)

ATBILDĪGA PĀRLIECĪBA

Izlasi Ps. 96:11-13! Kāds ir iemesls visas radības priekam? _____

Kāpēc gan kādam vajadzētu izsaukties: „Tiesā, Kungs, mani!” (Ps. 7:8) Iemesls ir pavisam vienkāršs. Tiesa nozīmē glābšanu: „Dievs, palidzi man ar Savu Vārdu, spried man taisnu tiesu ar Savu varu!” (Ps. 54:3) Ps. 26 ir sirdi pļosošs lūgums pēc tiesas un taisnības. Dāvids lieliski izteica domu, ka Dievs, Tiesnesis, ir vienmēr Savu uzticamo ļaužu pusē un ka Viņa tiesa ir vairāk nekā iekārojama (Ps. 26:1, 35:24, 43:1, 54:1). Tiesa ietver attaisnošanu.

Tātad – vai pirmsadventes tiesa apdraud mūsu glābšanas drošību? Nē, jo tiesas iznākums ir noteikts. Tas ir „par labu svētajiem” (Dan. 7:22, NKJV). Dieva darbs tiesā vēlreiz apstiprina mūsu piedošanu un nostiprina drošību, ka mūsu grēki ir likvidēti uz mūžīgiem laikiem. Tiesa patiesībā ir vēl viens veids, kā atklājas glābšana, kas mums pieder. Tiesa nav laiks, kad Dievs izlemj pieņemt vai atņemt mūs. Drīzāk tas ir laiks, kad Dievs pieliek punktu mūsu izvēlei pieņemt Viņu patiesi vai nepieņemt – izvēlei, kas atklājas mūsu darbos.

Tāpēc ticīgajam tiesa nostiprina pārliecību, jo doktrīnā par kristīgo pārliecību tiesa ir pati sirds.

Izlasi Rom. 14:10-12 un 2. Kor. 5:10! Kā tiesas realitātei vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu? _____

Bībele nemāca, ka taisnie ir atbrīvoti no tiesas. Lai gan taisnie tiesā tiek attaisnoti un viņu grēki ir izdeldēti uz visiem laikiem, tiesas gaidīšana pamudina viņus dzīvot atbildīgu un Dievam uzticīgu dzīvi. Pārliecību par glābšanu tāpēc pavada motivējošs impulss uzvesties tikumiski. Tā kā Dievs mūsu labā ir izdarījis tik daudz, mēs Viņu mīlam un cenšamies izteikt šo mīlestību, būdami uzticīgi visā, ko Viņš no mums prasa.

Kāds ticības biedrs izsaka tev savas bailes no Dieva un īpaši no tiesas. Kā tu vari palīdzēt viņam saprast labo vēsti par tiesu un attīstīt personīgu pārliecību par glābšanu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Tas, kurš mājo debesu svētnīcā, spriež taisnu tiesu. Viņam ir lielāks prieks par saviem ļaudīm, kas grēka pasaulē cīnās ar kārdinājumiem nekā par eņģeļu pulkiem, kas nostājušies ap Viņa troni.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 176. lpp.)

„Sātans skaidri zina grēkus, kuros pats Dieva ļaudis ir pavedinājis, un viņš tos apsūdz, teikdams, ka tie savu grēku dēļ zaudējuši tiesības uz dievišķo aizsardzību, pieprasīdams tiesības tos iznīcināt. Viņš paziņo, ka tie, līdzīgi viņam, ir izslēgti no Dieva labvēlības. [...] Kaut gan Kristus sekotāji ir grēkojuši, tie tomēr nav sevi pilnībā pakļāvuši sātanskajiem spēkiem. Tie savus grēkus ir nožēlojuši un pazemībā ar salauztu un sagrauztu sirdi meklējuši Kungu. Tāpēc dievišķais Aizstāvis par tiem aizlūdz. Viņš, kas sakarā ar šo cilvēku nepateicību tik daudz ir apkaunots, kas zina viņu grēkus un arī nožēlu, saka: “Kungs lai tevi rāj, sātān! Es par šīm dvēselēm esmu atdevis savu dzīvību. Tie ir ierakstīti Manās rokās. Tiem var būt rakstura trūkumi, tie var būt nepilnīgi savās pūlēs, bet tie ir nožēlojuši, atgriezušies, un Es tiem esmu piedēvis un tos pieņēmis.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 588., 589. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kur vispirms radās jautājumi par Dieva taisnību, likumu un godīgumu – virs zemes vai debesīs? Ko izsaka tava atbilde, īpaši domājot par to, kā labāk saprast, kāpēc debesīs vispār ir kaut kāda veida tiesa?

2. Septītās dienas adventistu draudze sludina tiesas vēsti nu jau daudzus gadus. Vēl joprojām Kristus nav atgriezies. Kā lai mēs reaģējam uz šo tik ilgo laiku? Kāpēc ir svarīgi atcerēties, ka mums kā cilvēkiem ir ierobežota izpratne par laiku kā tādu? Padomā par dažiem Bībeles pravietojumiem, kas attiecās uz ļoti garu laika periodu, un kā cilvēki, kas dzīvoja toreiz, varēja viegli krist mazdūšībā par to, kas no viņu perspektīvas izskatījās kā tāds, kas ilgs mūžīgi.

3. Daudzi kristieši tic Bībeles tiesas koncepcijai. (Kāpēc gan ne? Par to runā visa Bībele.) Tomēr kā tiesas saistīšana ar svētnīcu palīdz mums atklāt svarīgas patiesības par tiesas raksturu un garantiju, ko tā mums piedāvā?

ESHATOLOGISKĀ SALĪDZINĀŠANAS DIENA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Daniēla 8; Atkl. 14:6, 7; 4. Moz. 14:34; Dan. 9:24-27.

ATMIŅAS PANTS:

„Tas atbildēja viņam: līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības.” (Dan. 8:14)

Lai labāk saprastu svētnīcas vēsti, iepazīsties ar šo tabulu, kurā redzams, ka Daniēla 7. nodaļas lielās tiesas ainas (tās pētījām iepriekšējā nedēļā) ir tas pats notikums, kas svētnīcas šķīstīšana Dan. 8:14.

Daniēla 7. nodaļa	Daniēla 8. nodaļa	Skaidrojums
Lauva	-	Babilonija
Lācis	Auns	Medopersija
Leopards	Āzis	Griekija
Ceturtais zvērs Mazais rags	Mazais rags	Pāvestīgā Roma Pagāniskā Roma
Pirmsadventes tiesa	Svētnīcas šķīstīšana	Eshatoloģiskā Salīdzināšanas diena
Valstības nodošana svētajiem (Kristum nākot otrreiz)		Otrā nākšana un tai sekojošie notikumi

Šajā nedēļā mēs pētīsim Dan. 8. nodaļu. Mēs atklāsim patieso konflikta jautājumu starp raga varu un Dievu, kā arī redzēsim, kāpēc svētnīcas šķīstīšana, kas sākās 1844. gadā, ir izcila Dieva atbilde uz šo izaicinājumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. decembrī!

MAZĀ RAGA UZBRUKUMS

Izlasi Dan. 8. nodaļu, īpaši pievērsoties 9.-14. pantam un 8:23-25! Kam uzbrūk mazā raga vara? _____

_____

_____

Raga vara iejaucas dievišķā „pulka Vadoņa” pielūgsmē (11. pants, salīdzini ar Joz. 5:13-15). Tā atņem Viņam (Dan. 8:11, 12) „dienišķo upuri” (ebreju val. „tamid”) – tas ir vārds, kas vairakkārt attiecināts uz dievišķo upuru pienešanu zemes svētnīcas kalpošanā. Tā kā „tamid” aktivitātes svētnīcā veic priesteris (bieži vien augstais priesteris), rags cenšas nelikumīgi piesavināties (augstā) priesteri lom, vadīt savu viltus „pulku” un atņemt „dienišķo upuri”. Šajā gadījumā, ņemot vērā pravietisko kontekstu (pāvestīgās Romas laikā), ir acīmredzams, ka uzbrukums ir vērsti uz Kristus kā Augstā Priestera kalpošanu.

Raga vara tādējādi nelikumīgi piesavinās debesu Priestera atbildības un iejaucas Dieva pielūgsmē virs zemes. Tā rikojas kā „vēl viens pulku vadonis”, izvedot reliģisku karu pret dievišķo debesu Vadoni, Viņa svētnīcu un Viņa ļaudīm. Tas kļūst par sātana instrumentu virs zemes; ir teikts, ka tam ir „liela vara, bet ne viņa paša varas dēļ” (Dan. 8:24), un tā aktivitātes atspoguļo kosmisko karu, kas notiek divos līmeņos – virs zemes un debesīs.

Mazais rags seko tūlīt pēc auna (Medopersija) un āža (Grieķija), tāpēc tas vēsturiski norāda uz Romu, kas cēlās pēc Medopersijas (Dan. 8:20) un Grieķijas (Dan. 8:21). Lai gan mazais rags ir sācies Romas impērijā, vislielākais uzsvars un atklāsmes galvenais fokuss ir uz pāvestīgo Romu.

Kā teikts iepriekš, „dienišķais” („tamid”) attiecas uz Kristus pastāvīgo starpniecības darbu debesu svētnīcā (Ebr. 7:25; 8:1, 2). Dienišķā upura atņemšana, ko dara mazais rags, aino tādu pāvesta jauninājumu sākšanos kā priesteru starpniecība, mises sakraments, grēksūdze un Marijas pielūgsmē, ar ko tas veiksmīgi atņēma zināšanas par Kristus nepārtraukto kalpošanu debesu svētnīcā, kā arī paļāvību uz to.

Neviens no mums nav pasargāts no briesmām censties tēlot Dievu. Kā to dari tu, kaut arī tas notiek izsmalcinātā veidā? _____

_____

_____

„CIK ILGI?”

Mazā raga iedomība liek saukt pēc tiesas. Tāpat kā auns un āzis sākumā kļuva lieli un tad tika satriekti (Dan. 8:4, 7, 8), tā arī raga vara sevi paaugstināja (Dan. 8:9-11). Līdz ar to rodas jautājums: Cik ilgi pastāvēs šī parādība? _____

Kādi īpaši apstākļi izraisīja jautājumu Dan. 8:13? _____

Lai gan pantā izceltas dažas no raga aktivitātēm – varbūt visšausmīgākās, jautājumā tik un tā prasīts, cik ilgi pastāvēs visa šī parādība, tas ir – notikumi, kas tika rādīti Dan. 8. nodaļas atklāsmē.

Rakstos jautājums „cik ilgi?” vienmēr tiek uzdots tad, kad ir vēlēšanās, lai pašreizējā situācija mainītos. To parasti cilvēki uzdod Dievam vai Viņa praviešiem (2. Moz. 10:3; 4. Moz. 14:27 un 1. Ķēn. 18:21). To arī Dievs (Ps. 94:3; Atkl. 6:10) un Viņa eņģeļi (Cah. 1:12) uzdod Viņa ļaudīm. Eņģeļa sauciens „cik ilgi?” (Dan. 8:13; 12:6) ir žēlabas par nepārtrauktām ciešanām, lūgums pēc pārmaiņām un pēc dievišķās tiesas. Šāds jautājums izsaka ticību, ka Dievs beigās uzvarēs.

Tāpat kā Cah. 1:13, kur Jahve atbildēja „ar laipniem un mierinājuma pilniem vārdiem”, atbilde uz Dan. 8:13 jautājumu nāk nekavējoties: atjaunošana sāksies pēc „2300 vakariem un rītiem” (14. p.).

Ja mēs saprotam cilvēces stāvokli un pravietisko laiku, kurā dzīvojam, mēs nevaram klusēt. Saucienam „cik ilgi?” jāiet tālāk. Skatoties apkārt mūsu pasaulē, mēs varam tikai lūgt, lai Kungs nāk un paziņo par jaunu pasauli, kur „taisnība mājō” (2. Pēt. 3:13)? Lai gan Dievs tagad darbojas, kā apsolīts Dan. 8:14, mēs gribam, lai Viņš pārtrauc ļaunuma valdīšanu virs zemes un atgriežas godībā, ko Viņš ir apsolījis vairākas reizes.

Kādās situācijās tu esi uzdevis Dievam jautājumu: „Cik ilgi?” Kā tu saglabā pārliecību, ka Dievs patiešām kontrolē situāciju, lai arī cik drūmas var likties tavas šī brīža izredzes, un vienalga, cik ilgs laiks būtu vajadzīgs, lai atrisinātu to, ko tu vēlies mainīt? _____

SVĒTĀS VIETAS ATJAUNOŠANA

Izlasi Dan. 8:14! Kas notiek 2300 „vakaru un rītu” beigās? _____

Frāze „vakari un rīti” atspoguļo valodu, kas radišanas stāstā apzīmē dienu (1. Moz. 1:5, 8, utt.). Tas nozīmē, ka Dievs, izmantojot savu radišanas spēku, stāsies pretī raga un tā sekotāju postošām aktivitātēm. Radītājs ir tas, kas ienes izmaiņas situācijā, kas ir Dan. 8:13 jautājumā ietvertais lūgums.

Atbildi Dan. 8:14 var lasīt šādi: „Līdz 2300 vakarrītiem, tad svētā vieta (svētnīca) tiks atjaunota (šķīstīta).” Pētot terminus, kas ir paralēli vārdam „atjaunot” (no ebreju vārda „zdg”), redzam, ka tam ir trīs galvenās nozīmes: attiecību kontekstā tas norāda uz atjaunošanu (Jes. 10:22); svētnīcas kontekstā tas norāda uz tīrīšanu jeb šķīstīšanu (Īj. 4:17; 25:4); likuma kontekstā tas norāda uz attaisnošanu (Īj. 34:5). To pašu darbības vārdu izmanto, lai aprakstītu Dieva iejaukšanos tiesā, kad taisnie tiek attaisnoti vai pasludināti par taisniem (1. Ķēn. 8:32; Jes. 50:8). Vārds „svēts”, kas izmantots Dan. 8:14 (to bieži tulko kā „svētnīca”), ir izmantots arī attiecībā uz svētiem cilvēkiem (Dan. 12:7). Patiesībā Dan. 8:24 skaidri pasaka, ka mazā raga vara uzbrūk Dieva „svētajiem” ļaudīm, līdzīgi kā Dan. 7. nodaļā.

Tādējādi svētnīcas atjaunošana Dan.8:14 ietver risinājumu visām iepriekš minētajām problēmām, kas izteiktas jautājumā. Ne tikai notiks tiesa pret mazā raga varu, bet svētnīca tiks šķīstīta, un Dieva ļaudis un svētnīca atgūs savu likumīgo statusu. Šie notikumi ir paralēli tam, kas notika 3. Mozus grāmatā aprakstītajā Salīdzināšanas dienā (3. Moz. 16:20, 30).

Daniēla 8. nodaļa līdzinās dievišķajai tiesai 7. nodaļā, kur tiesa notiek svētajiem par labu un pret ļauno mazā raga varu.

Pasaulei ir jāzina, ka tiesa un spriedums nāks, kā tas ir praviets Dan. 8:14, un ka tagad ir laiks pieņemt glābšanu, kas mums piedāvāta Jēzū.

Izlasi Atkl. 14:6, 7! Kā šie panti tiešā veidā ir saistīti ar Dan. 7. nodaļu un svētnīcas šķīstīšanu Daniēla 8. nodaļā? _____

SALĪDZINĀŠANAS DIENA

DAN. 8. NODAĻĀ

Raga uzbrukumu mērķis ir Dieva debesu svētnīca un Viņa ļaudis. Ko viņiem sola nākotne? Tas ir Dan. 8:13 uzdotais jautājums. Tomēr tikai Salīdzināšanas diena un svētnīca var atgriezt Dieva ļaudīm un svētnīcai viņu likumīgo stāvokli un tādējādi attaisnot Dieva rīcību. Tāpat atbildei Dan. 8:14 ir jābūt Salīdzināšanas dienas aktivitātei. Patiesībā Salīdzināšanas diena ir tikai rituāla diena, kurā ir saskatāma tādu pašu tēmu kombinācija kā Dan. 8. nodaļas atklāsmes noslēgumā: svētnīcas simbolika, svētnīcas un ļaužu šķīstīšana, tiesa un radīšana.

Dan. 8. nodaļā ir arī vairāki termini, kas norāda uz Salīdzināšanas dienu. Rags „saceļas” (Dan. 8:12, 13, NIV), šis vārds īpaši minēts 3. Moz. 16:16, 21. Tas apraksta nekaunīgu grēku, un tikai Salīdzināšanas dienā svētnīcu var no tā šķīstīt. Vārds „svēts” („kodesh”) tiešā veidā saista Dan. 8:14 ar 3. Moz. 16, kur tas apzīmē vissvētāko vietu (3. Moz. 16:2, 3, 16, 17, 20, 23, 27, 33). Tas, ka „svētnīcai” tiek atjaunots tās likumīgais statuss, atgādina salīdzināšanas dienu, kad „svētnīca” tiek šķīstīta no „nešķīstības” (3. Moz. 16:16). Dzīvnieku simbolu auna un āža specifiskā lietošana arī norāda uz Salīdzināšanas dienu (3. Moz. 16:5), kā to norāda arī āža apzīmējums „sprogainais” (Dan. 8:21) – šādi ir aprakstīti abi Salīdzināšanas dienas āži.

Raga karam reliģijas jomā pretī stājas un to pārtrauc dievišķa iejaukšanās, kas tiek īstenota eshatoloģiskās Salīdzināšanas dienas kontekstā. Visbeidzot terors tiek iznīcināts un Dieva ļaudis, patiesa pielūgsmē un svētnīca tiek atjaunota savā likumīgajā stāvoklī, un pēdējā izmeklēšanā tiek attaisnots arī Dievs. Kā Dievs Salīdzināšanas dienā parādīja, ka Viņš ir taisns savā rīcībā un spriedumos, piedodot uzticīgajiem un tiesājot neuzticīgos un dumpīgos, tā eshatoloģiskā Salīdzināšanas diena apliecinās, ka Dievs glābjot un sodot rīkojas taisnīgi.

Lai arī ko mēs vēl mācītos no Dan. 8:14, tam vajadzētu mums atklāt, ka pēc visiem šiem garajiem gadsimtiem Kungs nav aizmīrsis Savus apsolījumus un ka Viņš sodīs ļaunos un atalgo svētos. Kā tu vari iemācīties turēties pie šiem apsolījumiem īpaši grūtību brīžos? Visbeidzot, kāda ir mūsu cerība bez šiem apsolījumiem? _____

DANIĒLA 8. UN 9. NODAĻA

Vārds „parādība” (ebreju val. „chazon”) Dan. 8:13 jautājumā attiecas uz visu atklāsni Dan. 8:3-11 (sk. Dan. 8:1, 2, 13, 15) un ietver Medopersijas (auns), Grieķijas (āzis) un pāvestīgās Romas laiku (mazais rags). Atklāsmes garumu „2300 vakari un rīti” mums tāpēc jāsaprot kā laika posmu no Medopersijas impērijas līdz gala laikam. Pantā atkārtoti uzsvērts, ka atklāsme attiecas uz „gala laiku” (Dan. 8:17, 19) un uz „daudz dienām nākotnē” (Dan. 8:26, NASB). Šī laika posma garuma dēļ ar burtiskām 2300 dienām ir pārāk maz, lai tajā iekļautu atklāsmē aprakstīto. Tāpēc, sekojot Ec. 4:5, 6 un 4. Moz. 14:34 paraugam, mums to jāskaidro kā 2300 gadi pēc principa „diena ir gads”.

Paliek jautājums: kad sākas 2300 gadi?

Gan jūdu, gan kristiešu Bībeles zinātnieki saskata ciešu saistību starp Dan 8:14 un Dan. 9:24-27, ko jau sen uzskata par spēcīgu pravietojumu, kas norāda uz gaidāmo Mesiju Jēzu.

Izlasi Dan. 9:24-27! Kas notiek šajos pantos? Kā tas ir saistīts ar Dan. 8:14? _____

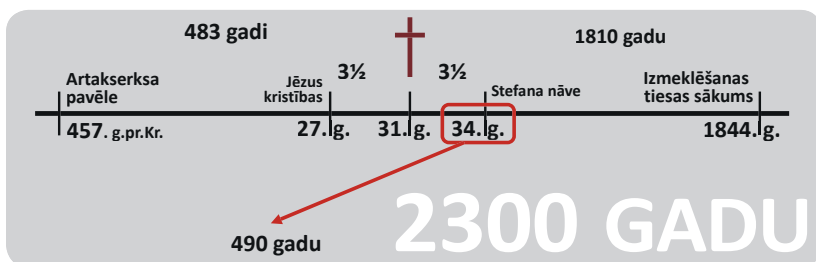
Vārds „parādīšana” („chazon”) attiecas uz visu Dan. 8. nodaļas pravietojumu, bet otrs vārds – „mareh” – norāda uz „parādīšanu par vakariem un rītiem” (Dan. 8:26). Šis „mareh” par 2300 dienām ir tas, ko Daniēls nesaprata (Dan. 8:27). Visu pārējo eņģelis bija paskaidrojis.

Dažus gadus vēlāk tas pats eņģelis Gabriēls parādījās Daniēlam, lai sniegtu viņam vēsti un lai atklāsme par 2300 dienām būtu „pilnīgi saprotama” (Dan. 9:23). Pravietojums par 70 nedēļām šajos pantos palīdz mums saprast pravietisko laika elementu Dan. 8:14. Dan. 9:24 ir darbības vārds, ko vislabāk tulkot kā „nodalīt” vai „nogriezt”, kas īpaši liek domāt, ka septiņdesmit nedēļas veido daļu no Dan. 8:14 minētā garākā 2300 dienu perioda. Tādējādi septiņdesmit nedēļu pravietojums ir „nogriezts” no 2300 dienu pravietojuma Dan. 8:14. Tas iedod mums sākuma punktu Dan. 8:14 uzrakstītajam pravietiskajam laika periodam. (Sīkāk sk. rītdienas tēmu.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Lielā cīņa” nodaļu „Kas ir svētnīca?” 409.-422. lpp. un „Vissvētākajā vietā” 423.-432. lpp.

Dan. 9:24-27 septiņdesmit nedēļu sākumu iezīmē „dekrēts par Jeruzālemes atjaunošanu un uzcelšanu” (Dan. 9:25, NASB). Ezras grāmata ziņo par trīs dekrētiem par Jeruzālemi un templi, bet tikai trešais, par ko ziņots Ezras 7:12-26, ir tas, kas vislabāk atbilst pravietojumam. Persiešu ķēniņš Artakserks I izdeva dekrētu 457. gadā pirms Kristus. Tas ietver gan tempļa atjaunošanu, gan Jeruzālemes kā politiskā un administratīvā centra izveidošanu (Ezras 7:25, 26). Bibelē tikai šim dekrētam seko pateicība, kurā ir izteikta slava Dievam par ķēniņa ietekmēšanu (Ezras 7:27, 28). Bez tam tikai ar sākumpunktu 457. gadā pirms Kristus septiņdesmit nedēļas (tas ir, 490 gadi) aizsniedzas līdz Kristum, „svaidītajam Valdniekam” no Dan. 9:25-27. Tādējādi septiņdesmit dienu pravietojums ir konkrēts notikums, kas norāda uz 2300 vakaru un rītu sākumu. Šis laiks sākas 457. gadā pirms Kristus un beidzas pēc 2300 gadiem 1844. gadā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja iespējams, atrodi sīkākus paskaidrojumus par saistību starp Dan. 8:14 un Dan. 9:24-27 un izpēti to! Ko tas mums stāsta par Dan. 8:14 pravietojuma svarīgumu, kas ir tik cieši saistīts ar tādiem lieliem pravietojumiem kā Dan. 9:24-27?

2. E. Vaita rakstīja: „Dieva ļaudīm vajadzētu skaidri saprast patiesības par svētnīcu un izmeklēšanas tiesu. Katram personīgi nepieciešams iepazīties ar mūsu Augstā Priestera stāvokli un darbu. Citādi neviens nespēs rīkoties ticībā, kas šai laikā tik ļoti vajadzīga, nedz ieņemt vietu, kuru Dievs viņam paredzējis.” („Lielā cīņa”, 488. lpp.) Kā tu domā, ko viņa ar to domāja? Kāpēc mums ir tik svarīgi saprast šos jautājumus?

3. Runājot par mazo ragu, Dan. 7. un 8. nodaļas pravietojumi stāsta tikai par Romu un ne par ko citu – ne komunismu (kā daži pagātnē ir domājuši), ne Islāmu (kā citi saka mūsdienās). Kā mēs varam palikt uzticīgi savai ticības apliecībai, nevajadzīgi neievainojot citus? Kāpēc mums ir jāparāda, ka mēs nosodām sistēmu, nevis cilvēkus, kas tajā ir iesaistīti?

MŪSU PRAVIETISKĀ VĒSTS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 10; Dan. 12:4-9; Atkl. 14; 11:17, 18; Atkl. 13; 1. Moz. 7:11; 11:1-9; Jer. 50, 51.

ATMIŅAS PANTS:

„Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: "Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus."” (Atkl. 14:6, 7)

Tiesas vēsts Dan. 7. un 8. nodaļā tiešā veidā ir saistīta ar lielās cīņas scenāriju, kas uzrakstīts Atkl. 12-14. Šeit uzrakstītas trīs eņģeļu vēstis, kas satur radīšanas, tiesas un evaņģēlija tēmu (Atkl. 14:6-12). Šie panti ir Dieva neatliekamais un pēdējais aicinājums sagatavoties Jēzus otrajai nākšanai.

Pirmā eņģeļa vēsts patiešām ir „mūžīgais evaņģēlijs”, jo tā ir tā pati patiesība, ko sludināja apustulis, sakot, ka ļaudīm „no šiem nīcīgajiem” jāatgriežas „pie dzīvā Dieva, kas radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tur iekšā” (Ap. d. 14:15; salīdzini ar Ap. d. 4:24). Vēsts svarīgumu izgaismo fakts, ka vārds „evaņģēlijs” pats par sevi Atklāsmes grāmatā ir pieminēts tikai šajā vietā. Lai arī ko mēs sludinām par gala laika notikumiem, mums ir jābūt drošiem, ka tā centrā ir „evaņģēlijs”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. decembrī!

VILŠANĀS LAIKS

Izlasi Atkl. 10. nodaļu! Kādu vēsti nes eņģelis ar mazo grāmatiņu? Ko nozīmē vārds „pravieto atkal”?

Eņģeļa attēls atgādina Kristus aprakstu (Atkl. 1:13-16) un Vīru, kas „ģērbies linu tērpā” Daniēla pēdējā atklāsmē (Dan. 10:5, 6; 12:5-7), norādot, ka viņi ir identiski. Dodot pravietojumu par trīs laikiem un puslaiku (1260 gadi), Dan. 12:6, 7 Viņš zvēr pie Tā, kas dzīvo mūžīgi. Tas ir svarīgā pravietojuma atkārtojums, kas dots Dan. 7:25, aprakstot, ka Dieva ļaudis saskarsies ar briesmīgām vajāšanām – šī patiesība arī ir atkārtota Dan. 12:7.

Daniēla grāmata bija jāapzīmogo līdz gala laikam. Tad tā tiks atvērta un daudzi gūs no tās zināšanas (Dan. 12:4-9). Kad pravietotais laika periods 1260 gadi beidzās, bija pienācis laiks atvērt grāmatu tālāku zināšanu iegūšanai. To simbolizē atvērta grāmata eņģeļa rokā Atklāsmes 10. nodaļā. No tā laika Daniēla pravietojumus vajadzētu saprast labāk.

Vienlaikus Atkl. 10. nodaļa atklāj, ka piedzīvojums nebūs tikai patikams. Jānis apēd grāmatiņu, kā pavēlēts, un tā ir salda viņa mutē, bet rūgta vēderā. Jānis simbolizē tautu, kas uzņem sevī Daniēla grāmatu. Mēs ticam, ka šis pravietiskais apraksts tika papildīts milleriešu kustībā, kas radās 19. gs. pirmajā pusē, kad valdīja pasaulplaša interese par gala laika notikumiem. Tā apraksta arī rūgto vilšanos starp tiem, kas saprata, ka garais laika pravietojums Daniēla grāmatā attiecas uz viņu laiku, bet ne tā, kā viņi sākumā bija domājuši. 2300 vakari un rīti nav Kristus atgriešanās signāls, bet drīzāk Daniēla 7. nodaļā aprakstītās lielās tiesas ainas sākums.

Uzreiz pēc rūgtās pieredzes Jānim pavēlēja „atkal pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem” (Atkl. 10:11). Tas ir papildījies, septītās dienas adventistiem sludinot pasaulei „mūžīgo evaņģēliju”.

Vilšanās kristiešiem nav nekas svešs, īpaši ja nepareizi skaidro notikumu nozīmi. Mācekļi arī piedzīvoja vilšanos laikā starp viņu Kunga nāvi un augšāmcelšanos. Tāda bija arī milleriešu pieredze 1844. gadā. Kā mēs varam nezaudēt ticību vilšanās brīžos? Pie kādiem Bībeles apsolījumiem tu vari pieķerties brīžos, kad pats piedzīvo vilšanos?

BĪSTIES DIEVU!

Pirmā eņģeļa vēsts aicina mūs „bīties Dievu”. Ko tas nozīmē? Sk. Ps. 34:7-22. _____

Bijību var saprast divējādi. Pirmkārt, ir bijība, kas atklājas godbijībā un cieņā. Pirmais eņģelis grib pievērst mūsu uzmanību šādai bijībai. Tie, kas bīstas Dievu, ir patiesie Viņa pielūdzēji (Atkl. 11:18). Bīties Dievu nozīmē godāt Viņu (Atkl. 14:7), slavēt Viņu (Atkl. 19:5), paklausīt Viņam (Atkl. 14:12) un godāt Viņa vārdu (Atkl. 15:4). Dievbijība pirmajā eņģeļa vēstī atzīst arī Dievu kā Tiesnesi un Radītāju, un tā aicina mūs Viņu kā tādu pielūgt.

Otrkārt, ir baiļu sajūta par to, ka Dievs ātrāk vai vēlāk tiesās šo pasauli. Neuzticīgajiem tiesas vēsts ir šausmu vēsts. Tāpēc mēs bieži saucam triju eņģeļu vēsti par Dieva pēdējo brīdinājumu pasaulei. Brīdinājumam raksturīgs, ka tas izsaka kaut ko, no kā jābaidās, un, ja mēs lasām par to, ar ko saskarsies pazudušie, tad tas patiešām ir kaut kas tāds, no kā ir jābaidās.

Tomēr, kamēr ir pieejama žēlastība, Dievs ilgojas pamudināt bojāejošos nožēlot, un Dieva bijāšana var būt stimuls, lai sāktu Viņu meklēt (sk. Atkl. 11:13). Lai gan glābjošas attiecības ar Dievu ir balstītas uz mīlestību, dažreiz cilvēkiem ir vajadzīga krietna deva baiļu, lai atvērtu acis. Un, ja ir vajadzīgs brīdinājums, lai pievērstu viņu uzmanību, tad kāpēc to neizmantot?

Mēs zinām, ka „Dievs ir mīlestība”, un nekas neatklāj šo mīlestību labāk par krustu. Mēs arī zinām, ka Dievs mīl šo pasauli un Viņam ļoti sāp, redzot, ko grēks ir izdarījis. Mīlestības un taisnības Dievs nesēdēs mūžīgi un neļaus ļaunajam aiziet nesodītam. „Briesmīgi ir krist dzīvā Dieva rokā!” (Ebr. 10:31) Kā mēs varam iegūt pareizo līdzsvaru gan izpratnē par Dieva mīlestību pret mums, gan izpratnē par Viņa dusmām pret ļaunumu, kas mums ir tik ļoti kaitējis? _____

TAUTU DUSMAS

Izlasi Atkl. 14:7! Par kādu tiesu ir runa šajā pantā? _____

Šeit pasludinātā tiesa sākas pirms Kristus atgriešanās, kas ir aprakstīta Atkl. 14:14-20. Tāpēc tā ir tā pati pirmsadventes tiesa Daniēla 7. nodaļā. Tās sākums, ko Dan. 8:14 nosauc 1844. gadā, sakrīt ar faktu, ka triju eņģeļu vēsts aicina ļaudis pielūgt Dievu un novērsties no zvēra un tā „tēla”. Šis „tēls” radās tikai pēc pravietiskajiem 42 mēnešiem vai 1260 dienām (jo tas ir viens un tas pats), kas beidzās 1798. gadā (Atkl. 13:3-5, 12-14).

Izskanot pēdējam aicinājumam Atkl. 14:6-12, žēlastības durvis vēl joprojām ir atvērtas, jo ļaudis vēl joprojām ir aicināti iziet no Bābeles un pielūgt patieso Dievu.

Ko ietver Dieva tiesa? Atkl. 11:17, 18. _____

Dievs reaģē uz tautu dusmām, atklājot Savu spēku. Atkl. 13. nodaļa attēlo šīs dusmas, ko ir pamudinājis velns (Atkl. 12:17). No apspiesto ticīgo puses, kuri gadiem ilgi ir lūguši pēc Dieva tiesas (Atkl. 6:10), tiesa var likties pārāk gari ievilkusies. Tomēr tā sākās pravietotajā laikā, un eshatoloģiskā Salīdzināšanas diena norit saskaņā ar Dieva plānu.

Atkl. 11:17, 18 ir iss Dieva tiesas pārskats. Tā sākas debesīs un tiek pārnesta uz zemi, kad Dievs iznīcina ļaunos spēkus, kas ir samaitājuši cilvēci (Atkl. 19:2). Dieva dusmas sākas debesu svētnīcā, un tās tiek izlietas septiņās mocībās (Atkl. 15.-18. nodaļa).

Otrās nākšanas laikā Kungs atalgoz uzticīgos (Atkl. 22:12). Visbeidzot Dievs tiesās mirušos un iznīcinās ļaunumu (Atkl. 20:11-15). Kad viss būs pagājis, Dieva raksturs būs attaisnots visa vērojošā universa priekšā. Ikviens varēs redzēt, ka Viņš ir taisns un godīgs visā Savā rīcībā. Tagad mūsu izaicinājums ir piekerties Dievam no visas sirds, ar visu dvēseli un prātu, uzticoties, ka viss notiks Viņa noliktajā laikā.

PIELŪDZIET RADĪTĀJU

Atklāsmes grāmatas sirds ir pielūgsme. Pūķim, zvēram no jūras un zvēram no zemes apvienojot spēkus (to bieži sauc par „viltus trīsvienību”), lai iegūtu sev visas pasaules pielūgsmi (sk. Atkl. 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11), Dievs aicina cilvēci pielūgt Radītāju (Atkl. 14:7). Tie, kas nepielūdz „zvēra tēlu”, riskē pazaudēt savu pašreizējo dzīvību (Atkl. 13:15; sk. arī Dan. 3. nod.), bet tie, kas pielūdz šo tēlu, zaudē mūžīgo dzīvību (Atkl. 14:9-11).

Kāda izvēle!

Izlasi Atkl. 14:12! Ko tas māca mums par Dieva baušļu lomu pēdējā konfliktā?

Pielūgsme ir nesaraujami saistīta ar Dieva baušļiem. Atkl. 13. un 14. nodaļas ir pilnas ar netiešiem mājieniem uz desmit baušļiem: „tēls” (Atkl. 13:14, 15; 14:9, 11), elku pielūgsme (Atkl. 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11), zaimošana (Atkl. 13:1, 5, 6), sabats (Atkl. 14:7), slepkavošana (Atkl. 13:10, 15) un laulības pārkāpšana (Atkl. 14:4, 8). Pēdējais „konflikts būs par Dieva baušļiem un cilvēku likumiem”. (E. Vaits „Pravieši un ķēniņi”, 188. lpp.)

Kopš evolūcijas teorijas rašanās ir kļuvis īpaši svarīgi, lai mēs aizstāvētu un apstiprinātu savu ticību radīšanai sešas dienas. Šī mācība ir Kunga kā Radītāja pielūgsmes pamats. Pat tas evolūcijas veids, kas apliecina, ka tic Bībelei, iznīcina septītās dienas adventismu un visu, ko tas aizstāv. Bez radīšanas ticība „mūžīgajam evaņģēlijam” kopā ar citām mācībām (tādām kā sabats) ir nopietni apdraudētas, pat iznīcinātas.

Frāze, kas apraksta Dievu kā tādu, kas „radījis debesis un zemi, [un] jūru”, norāda uz sabata bausli (2. Moz. 20:11). Sabats ir centrālais strīdus jautājums konfliktā par Dieva baušļiem. Atšķirībā no citiem baušļiem, ieceltā pielūgsmes diena ir nolikta kā lojalitātes pārbaudes jautājums, jo to nevar izsecināt pēc loģikas. Mēs to ievērojam tikai tāpēc, ka Dievs ir pavēlējis tā darīt. Radīšana arī iet roku rokā ar tiesu. Frāze „ūdens avoti” (Atkl. 14:7) norāda uz plūdiem (1. Moz. 7:11) un uz Dievu kā taisnu pasaules Tiesnesi (2. Pēt. 3:5-7).

Nekam, kam mēs, septītās dienas adventisti, ticam, nav nozīmes, ja nav Kunga Radītāja, un Bībelē nav skaidrākas Dieva radīšanas zīmes par sabatu. Cik nopietni tu uztver sabatu? Kā tu vari iegūt dziļākus piedzīvojumus ar Kungu, paklausot šim bauslim?

SVĒTO „PACIETĪBA”

Otrā un trešā eņģeļa vēstis Atklāsmes grāmatā ir brīdinājums visiem, kas ņem vērā pirmās eņģeļa vēsts dievišķo aicinājumu. Ja cilvēki turpinās savus nepareizos ceļus, viņiem būs daļa Dieva pēdējās septiņās mocībās, kas ir „Dieva dusmības vīns” (Atkl. 14:10), un šis vīns tiks izliets pār tiem, kas paliks Bābelē.

Bābele Svētajos Rakstos ir simbols dumpim pret Dievu (1. Moz. 11:1-9; Jer. 50, 51). Bābele augstprātīgi ieņem Dieva vietu un ir Dieva ļauzu ienaidniece. Jaunās Derības laikā Bābele bija Romas segvārds (1. Pēt. 5:13). Atklāsmes grāmatā netikle Bābele ir reliģiski politiska vara, kas ir pretēja Dievam un Viņa ļaudīm un kā tāda cenšas pārņemt kontroli pār pasauli. Atklāsmes 13:15-17 apraksta „babiloniešu krīzi”, kad zvēra varas no Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas apvieno spēkus un vajā Dieva atlikumu. Bābele līdz ar to ir atkritušās baznīcas un samaitātās pasaules politiskās varas apvienība.

Triju eņģeļu vēsts aicina Dieva sekotājus Bābelē iziet ārā un pievienoties uzticīgajam un redzamajam gala laika Dieva atlikumam (Atkl. 18:4, 5). Jā, Bābelē vēl joprojām ir uzticīgs atlikums, un viņiem ir nepieciešams dzirdēt septītās dienas adventistu gala laika vēsti.

Kā mēs redzējam vakar, Atklāsmes 14:12 skaidri attēlo Dieva uzticīgo atlikumu. Svēto „izturība” jeb „pacietība” nenozīmē tik daudz pasīvu izturību ienaidnieka darbības vidū, bet drīzāk nelokāmu Kristus gaidīšanu. Ticīgie ne tikai ievēro baušļus, bet arī pasludina tos pasaulei. Vienlaikus „Jēzus ticība” var attiekties uz ticīgā „ticību Jēzum” un arī uz Jēzus uzticību, kas iznes ticīgo cauri visiem notikumiem. Trešās eņģeļa vēsts beigas pievērš mūsu acis Kristum. Pateicoties Viņa nopelnam un lojalitātei, Dieva ļaudis ir spējīgi izturēt un ievērot Viņa baušļus. „Daudzi ir rakstījuši man, jautādami, vai vēsts par taisnošanu ticībā ir trešā eņģeļa vēsts, un es atbildēju: „Tā patiešām ir trešā eņģeļa vēsts.””

(E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 372. lpp.)

Lai arī cik svarīgi ir Dieva baušļi pēdējā krīzē, E. Vaita saka, ka taisnošana ticībā „patiešām” ir triju eņģeļu vēsts. Kā tas palīdz mums saprast, kāpēc pirmkārt un galvenokārt mums glābšanas jautājumā kā uz savu lielo cerību ir jāpaļaujas uz Jēzu un uz Viņa nopelnu, kas mūs izvedīs cauri pēdējai krīzei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Par trim eņģeļu vēstīm lasi E. Vaitas grāmatā „Lielā ciņa”: par pirmā eņģeļa vēsti nodaļas „Rīta vēstneši”, 299.-316. lpp., „Amerikāņu reformators”, 317.-342. lpp., „Gaisma tumsā”, 343.-354. lpp., „Lielā reliģiskā atmoda”, 355.-374. lpp.; par otrā eņģeļa vēsti nodaļas „Pravietojumi piepildīti”, 391.-408. lpp., „Kas ir svētnīca”, 409.-422. lpp., „Vissvētākajā vietā”, 423.-432. lpp.; par trešā eņģeļa vēsti lasi nodaļas „Dieva likuma nemainīgums”, 433.-450. lpp., „Reformācijas darbs”, 451.-460. lpp.

„No visiem, kas sevi sauc par kristiešiem, septītās dienas adventistiem vajadzētu būt pirmajiem, kas paaugstina Kristu pasaules priekšā. Trešās eņģeļa vēsts pasludināšana aicina paaugstināt sabata patiesību. Šī patiesība, kopā ar citām, kas iekļautas vēstī, ir jāpasludina, bet lielais pievilkšanas centrs Jēzus Kristus nedrīkst palikt ārpusē. Pie Kristus krusta satikās žēlastība un patiesība, taisnība un miers skūpstīja viens otru. Grēcinieks ir jāaizved līdz Golgātai; ar vienkāršu maza bērna ticību viņam ir jāuzticās Glābēja nopelnam, pieņemot Viņa taisnību, ticot Viņa žēlastībai.” (E. Vaita „Evaņģēlija kalpi”, 156., 157. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Brīdinājumiem ir liela loma mūsdienu sabiedrībā un mūsu ikdienas saskarsmē citam ar citu. Brīdinājumi galvenokārt ir to labumam, kas tiek brīdināti. Kā mēs varam izteikt biedējošos brīdinājumus, kas atrodami triju eņģeļu vēstīs, tādā veidā, lai tie atklātu brīnišķīgo cerību, ko šīs vēstis piedāvā?

2. Septītās dienas adventists savā ticības apliecībā nekādā veidā nevar iekļaut evolūciju. Pārfrāzējot kādu fundamentālu ateistu, evolūcija ir „skābe”, kas saēd visu, ar ko tā saskaras. Tas īpaši attiecas uz trīs eņģeļu vēstīm Atklāsmes 14. nodaļā, kuru galvenā tēma ir radišana un pestīšana, divas patiesības, ko evolūcijas mācība atceļ, arī „teistiskā” evolūcija. (Jebkurā gadījumā – kurš gan gribētu pieļūgt theos, kas ir radījis pasauli evolūcijas ceļā?) Kāpēc mēs kā draudze nekādā gadījumā nedrīkstam ļaut viltus zinātnei evolūcijai iekļūt mūsu mācībā?

3. Septītās dienas adventistu draudzē Atklāsmes grāmatas triju eņģeļu vēsts ir augsti vērtēta ceļa zvaigzne, kas ietver dievišķo gala laika vēsti, ko mēs esam aicināti pasludināt. Lai gan daudzi draudzes locekļi noteikti ir dzirdējuši par šīm vēstīm, daži vēl joprojām jautā, ko tās īsti nozīmē. Kā tu īsumā paskaidrotu, kāda nozīme ir Dieva pēdējam aicinājumam šai pasaulē un ar ko tas ir saistīts?

4. „Veselīga dzīves uztvere ietver veselīgu baiļu devu.” Kā tu domā, vai tā ir patiesība arī par kristieša dzīvi? Paskaidro savu atbildi!

KOSMISKAIS KONFLIKTS PAR DIEVA RAKSTURU

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec. 28:12-17; Jes. 14:12-15; Īj. 1:6-12; Cah. 3:1-5; 1. Jāņa 4:10; 2. Tim. 4:8, Ec. 36:23-27.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad es dzirdēju altārī sakām: „Tiešām, Kungs Dievs, Visuvaldītāj, patiesas un taisnas ir Tavas tiesas!”” (Atkl. 16:7)

Septītās dienas adventisti saprot realitāti, izejot no Bībeles koncepcijas par „lielo cīņu starp Kristu un sātanu”. Ja izmantojam frāzi no filosofijas, to sauc par „metastāstu” – tas ir liels, aptverošs stāsts, kas palīdz izskaidrot mūsu pasauli un to, kas tajā notiek.

Šīs cīņas centrā ir svētnīca, kas, kā mēs redzējām, ir tēma, kas vijas cauri no glābšanas vēstures sākuma līdz galam: cilvēces glābšana caur Jēzus nāvi. Pareizi saprasta, svētnīcas vēsts palīdz arī ilustrēt Dieva raksturu, kam sātans uzbrūk kopš lielās cīņas sākuma debesis.

Šajā nedēļā pētīsim dažas ceļazīmes lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, kas atklāj patiesību par Dieva raksturu un atmasko sātana melus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. decembrī!

SACELŠANĀS DEBESU SVĒTNĪCĀ

Izlasi Ec. 28:12-17 un Jes. 14:12-15! Ko šie panti māca par Lucifera krišanu? _____

Pirmajā brīdī liekas, ka Ec. 28:12 runā par kādu zemes monarhu. Tomēr vairāki aspekti norāda, ka tas patiesībā attiecas uz sātanu.

Sākumā šī būtne ir „sedzošais” ķerubs (Ec. 28:14), kas atgādina zemes svētnīcas vissvētāko vietu, kur divi ķerubi sedz derības šķirstu un Kunga klātbūtni (2. Moz. 37:7-9). Šī debesu būtne arī staigāja degošu akmeņu vidū, tas ir, uz „svētā Dieva kalna” (Ec. 28:14) un „Ēdenē, Dieva dārza” centrā (Ec. 28:13) – abi izteicieni ir no svētnīcas simbolikas. Dārgakmeņu tērps, kas aprakstīts 13. pantā, satur deviņus akmeņus, kas atrodami arī augstā priestera apģērbā (2. Moz. 39:10-13); tāpat arī šeit ir vairākas atsauksmes uz svētnīcu.

Pēc ķeruba izcilā spožuma apraksta seko viņa morālais kritiens. Viņa godība bija sakāpusi galvā. Skaistums bija padarījis viņa sirdi augstprātīgu, krāšņais izskats bija sabojājis viņa gudrību, un viņa „tirdzniecības” sakari – tas, iespējams, attiecas uz to, ka viņš cēla neslavu Dieva raksturam un izraisīja dumpi – padarīja viņu ļaunu.

Augstprātīgās zemes varas cenšas pārcelties no zemes uz debesīm. Jes. 14:12-15 „rīta dēls” (latīņu valodā „lucifere”, no kā cēlies vārds Lucifers) dodas citā virzienā: viņš krīt no debesīm uz zemi, kas norāda uz drīzāk pārdabisko, nevis šīs zemes izcelsmi. Tādas frāzes kā „tronis augstu pār Dieva zvaigznēm”, „saiešanas kalns” tālu ziemeļos un „Visuaugstais” rada iespaidu, ka šī ir debesu būtne.

12. un 13. pants ir rakstīts pagātnē, bet 15. pantā pēkšņi ir nākotne. Šī laiku maiņa norāda, ka sākumā bija krišana no debesīm un zemi (Jes. 14:12), bet būs vēl otra krišana – no zemes uz „sheol” („kaps”) – kaut kad nākotnē (Jes. 14:15). Tas neattiecas uz nevienu Bābeles ķēniņu, tā ir skaidra norāde uz Luciferu.

Pilnīga būtne, ko radījis Dievs, krīt grēkā? Ko tas mums stāsta par morālās brīvības realitāti Dieva universā? Ko šī brīvība stāsta mums par Dieva raksturu? _____

APSŪDZĪBAS

Pēc savas krišanas no debesīm sātans centās izkropļot Dieva raksturu un celt Viņam neslavu. Viņš to darīja Ēdenē (1. Moz. 3:1-5), pirmajā „svētnīcā” virs zemes. Sātans pārnesa savu sacelšanos, kas sākās debesu svētnīcā, uz zemes svētnīcu Ēdenē. Ar čūskas starpniecību nodibinājis kontaktu ar Ievu, viņš atklāti iedēstīja viņas prātā domu, ka Dievs viņiem atņem kaut ko, kas viņiem ir labs, ka Viņš attur kaut ko tādu, kas viņiem būtu vajadzīgs. Šādā viltīgā veidā viņš nepareizi attēloja Dieva raksturu.

Ādama un Ievas krišana uz kādu laiku novietoja sātana troni šajā pasaulē. Vairāki panti norāda, ka sātans bija atkal atguvis pieeju debesu galmam, bet tagad kā „pasaules valdnieks” (Jāņa 12:31), kā tāds, kas ir ieguvis zemi, bet kam tā nepieder, kā zaglis.

Izlasi Īj. 1:6-12 un Cah. 3:1-5! Kā šajos pantos ir atklāta lielā cīņā? _____

Šie panti ļauj mums ieskatīties lielajā cīņā no debesu puses. Sātans attēlo Ījaba taisnību vienkārši kā kalpošanu sev: es esmu labs, tāpēc Dievs mani svētīs. Tas nozīmē, ka Ījabs kalpo Dievam nevis tāpēc, ka Dievs ir cienīgs, bet tāpēc, ka tas ir paša Ījaba interesēs; ja reiz atklātos, ka kalpošana Dievam nenes svētības, tad Ījabs šo ticību atstātu.

Augstā priestera Jozuas (svētnīcas motīvs) un citu ticīgo gadījumā (sk. Atkl. 12:10) E. Vaīta saka, ka sātans „apsūdz Dieva bērņus, parādot viņu gadījumu tik bezcerīgā gaismā, cik vien iespējams. Viņš pienes Kunga priekšā viņu ļaunos darbus un trūkumus.” („Kristus līdzības”, 167. lpp.)

Tomēr abos gadījumos patiesais strīdus jautājums ir Dieva taisnība. Jautājums, kas stāv aiz visām apsūdzībām, ir par to, vai Dievs ir godīgs un taisns Savā rīcībā vai nav. Tiek pārbaudīts Dieva raksturs. Vai tas ir godīgi, ka Dievs glābj grēciniekus? Vai Dievs ir taisns, ja Viņš paziņo, ka netaisnie ir taisni? Ja Viņš ir taisns, tad Viņam netaisnie ir jāsoda. Ja Viņš ir žēlīgs, Viņam tiem jāpiedod. Kā Dievs var būt gan taisns, gan žēlīgs?

Ja Dievs būtu tikai taisnības Dievs, kāds būtu tavs liktenis un kāpēc tu to būtu pelnījis? _____

ATTAISNOŠANA PIE KRUSTA

No paša iesākuma Dievs nav atstājis vietu šaubām, ka Viņš pasludinās sātana apsūdzības par spēkā neesošām un parādīs Savu pilnīgo mīlestību un taisnību. Viņa taisnība pieprasa, ka par cilvēku grēkiem ir jāmaksā sods. Viņa mīlestība cenšas atjaunot cilvēcē sadraudzību ar Viņu. Kā Dievs var atklāties abos veidos?

Kā Dievs parāda gan Savu mīlestību, gan taisnību? 1. Jāņa 4:10, Rom. 3:21-26.

Dieva mīlestības un taisnības raksturs vispilnīgāk atklājas Kristus nāvē. Dievs milēja mūs un sūtīja Savu Dēlu, lai Viņš būtu upuris par mūsu grēkiem (1. Jāņa 4:10; Jāņa 3:16). Pats samaksājot par likuma pārkāpšanu, Dievs parādīja Savu taisnību: Viņa likuma prasības bija jāizpilda, un cilvēki izcietu sodu Jēzus personā.

Vienlaikus ar šo taisnības aktu Dievs bija arī spējīgs atklāt Savu žēlastību un mīlestību, jo Jēzus nāve bija aizvietojoša. Viņš nomira mūsu vietā, lai mums pašiem nebūtu jāstāpjas ar nāvi. Tas ir brīnišķīgais evaņģēlijs, ka Dievs pats nesa Sevī sodu, ko pieprasīja Viņa paša taisnība, sodu, kas pēc likuma pienācās mums.

Rom. 3:21-26 ir Bībeles dārgakmens par Dieva taisnības tēmu un par glābšanu Jēzū Kristū. Kristus upura nāve ir Dieva taisnības demonstrējums, „pats taisns būdams un taisnodams to, kas tic Jēzum”. (Rom. 3:26)

Un atkal – svētnīcas simbolika palīdz saprast Kristus nāves nozīmi. Iepriekšējās nedēļās mēs redzējām, ka Viņa nāve ir pilnīgs aizvietojošs upuris un ka Kristus ir „grēku izpircējs” (Rom. 3:25). Īsāk sakot, abas Derības atklāj, ka Kristus misiju simbolizē zemes svētnīcas kalpošana.

„Ar sasprindzinātu interesi nekritušās pasaules gaidīja, ka Jehova celsies, lai iznīcinātu zemes iedzīvotājus. [...] Taču Dievs nevis iznīcināja cilvēci, bet sūtīja savu Dēlu, lai glābtu to. [...] Visizšķirošākajā brīdī, kad likās, ka tūlīt triumfēs sātans, kā dievišķās žēlastības sūtnis nāca Dieva Dēls.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 37. lpp.) Ko šie vārdi atklāj par Dieva raksturu?

ATTAISNOŠANA TIESĀ

Kā atklāj Raksti, Dieva tiesa ir labā vēsts tiem, kas Viņam tic, kas uzticas Viņam un kas ir lojāli, pat „ja mēs nevaram atbildēt uz visām sātana apsūdzībām pret mums”. (E. Vaita „Liecības draudzei, 5. sēj., 472. lpp.) Tomēr tiesa nav domāta tikai mums. Tā kalpo arī Dieva attaisnošanai visa universa priekšā.

Kā šajos pantos par tiesu ir atklāts Dieva raksturs? Ps. 96:10, 13; 2. Tim. 4:8; Atkl. 16:5, 7; 19:2. _____

_____

_____

Dieva raksturs tiks atklāts Viņa tiesā. Tas, ko Ābrahāms jau bija sapratis, beigās atklāsies visai cilvēcei: „Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?” (1. Moz. 18:25) Dažādās tiesas fāzes ar atvērto grāmatu pārskatīšanu skaidri atklāj, ka eņģeļi (pirmsadventes tiesā) un taisnie (tūkstošgades tiesā) varēs pārbaudīt un pārliecināties, ka Dievs Savā rīcībā pret cilvēci ir taisns un ka Viņš vienmēr ir rīkojies žēlsirdīgi.

Izlasi Fil. 2:5-11! Kāds pārsteidzošs notikums aprakstīts šajos pantos? _____

_____

_____

9.-11. pants paredz Kristus paaugstināšanu. Divas galvenās darbības izsaka tādu pašu domu: Jēzus ir Kungs, un visa radība Viņu par tādu atzīs. Pirmkārt, „visi ceļi locīsies” (10. p.). Ceļu locīšana ir tradicionāla darbība, atzīstot kāda cilvēka autoritāti. Šeit tā attiecas uz goda atdošanu Kristum, atzīstot Viņa pārāko valdīšanu. Goda došana notiek visās dimensijās. „Debesīs, uz zemes un zem zemes” (NASB) ietver visu dzīvo radību: pārdabiskās būtnes debesīs, dzīvos virs zemes un tos, kas pieceļas no mirušajiem. Šķiet, godu dod ne tikai izglābtie. Ikviens atzīs Viņa virsvaldību, pat pazudušie.

Otrā darbība ir: visas mēles apliecinās, „ka Jēzus Kristus ir Kungs” (11. p.). Beigās visi atzīs Dieva raksturu, kas ir bijis lielās cīņas centrā, par taisnu un uzticīgu. Pat sātans, Kristus galvenais ienaidnieks, atzīs Dieva taisnību un zemosies Kristus kā valdnieka priekšā (sk. E. Vaita „Lielā cīņa”, 670., 671. lpp.).

KOSMISKA SKATU SPĒLE

Kalna svētrunas laikā Jēzus izsaka šos pārsteidzošos vārdus: „Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.” (Mat. 5:16) Ar šo Viņš atklāj principu, kas, lai gan to var viegli pārprast, ir atrodams visā Bibelē. Tas stāsta, ka mēs kā Kristus sekotāji ar savu rīcību varam Dievu vai nu pagodināt, vai apkaunot.

Izlasi Ec. 36:23-27! Kā Dievs attaisnoja Savu vārdu senajā Izraēlā? _____

Šie ir vieni no klasiskajiem pantiem par jauno derību. Dievs ilgojas panākt dramatisku izmaiņu Savu ļaužu vidū. Viņš viņus šķīsta (25. p.) un dāvā viņiem jaunu sirdi un jaunu garu (26. p.), lai viņi kļūtu par svētu tautu, kas ievēro Dieva baušļus. Dievs grib ticīgos taisnot un darīt svētus, un ar savu dzīvi viņi pagodinās Dievu par to, kas Viņš ir un ko Viņš dara (23. p.).

Protams, atslēgelements Dieva rakstura attaisnošanai universa priekšā ir krusts. „Sātans redzēja, ka ir atmaskots. Visas Debesis un nekritušie eņģeļi redzēja šīs būtnes nekaunīgo rīcību. Viņš pats atklāja, ka ir slepkava. Izliedams Dieva Dēla asinis, tas sev laupīja Debesu būtņu simpātijas.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 761. lpp.)

Vienlaikus Jaunajā Derībā Kristus sekotāji tiek saukti par “skatu spēli pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem” (1. Kor. 4:9, NKJV). Tas nozīmē – tas, ko mēs darām, ir redzams ne tikai citiem cilvēkiem, bet arī debesu inteligentajām būtnēm. Kāda ir mūsu liecība? Ar savu dzīvi mēs varam darīt zināmu “visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgo gudrību” (Ef. 3:10). Vai arī mūsu dzīves var nest kaunu un negodu Kunga vārdam, kam, kā mēs apgalvojam, kalpojam?

Kādu skatu spēli gan cilvēkiem, gan eņģeļiem atklāj tava dzīve? Vai tajā ir pagodināts Dievs, vai arī tā ir tāda, kurā sātans var gaviļēt, īpaši tātēc, ka tu sevi apliecini par Jēzus sekotāju? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļu „Kāpēc tika pieļauts grēks?” un no grāmatas „Liecības draudzei” 5. sēj., 737.-746. lpp.

„Pasaulē atradās Viens, kurš bija kā Tēva pilnīgs pārstāvis; būtne, kuras raksturs un dzīve atspēkoja sātana sagrozītos priekšstatus par Dievu. Sātans Dievam bija pierakstījis savas īpašības. Tagad Kristū viņš redzēja atklājamies Dieva patieso raksturu, ka Kungs ir lēnprātīgs, žēlojošs Tēvs, kas nevēlas, ka kāds pazustu, bet grib, lai visi, nožēlojot grēkus un atgriežoties, nāktu pie Viņa un saņemtu mūžīgu dzīvību.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 254. lpp.)

„Tik neskaidri saprastā, tik vāji aptvertā Kristus misija, kas Viņu no Dieva troņa aizsauca uz Golgatas krusta altāri, arvien vairāk un vairāk atvērsies prātam, un kļūs redzams, ka Kristus upurī ir atrodams jebkuras citas mīlestības misijas avots un principi.” (E. Vaita „Debesu vietās”, 319. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā uzskatu, ka laikā, kad visa lielā cīņa beigsies, ikviena saprātīga būtne universā, tai skaitā sātans un pazudušie, atzīs Dieva taisnību un godīgumu Viņa rīcībā pret grēku un sacelšanos. Lai gan šo domu ir ļoti grūti aptvert, ko tā mums liecina par Dieva raksturu? Ko tā māca par morālās brīvības realitāti un to, cik svēta un vajadzīga ir brīvība tāda veida universā, kādu Dievs ir radījis?

2. Ir daudz kristiešu, kas noliedz sātana eksistenci, redzot viņu tikai kā seno laiku mānītību, pie kā turējās primitīvie cilvēki, kas mēģināja izskaidrot ļaunumu un ciešanas pasaulē. Padomā par to, cik šāds uzskats ir krāpjošs. Ir grūti iedomāties, kas tā ir par kristietību, kas var noliegt tā spēka realitāti, kas Bībelē, īpaši Jaunajā Derībā, tik bieži ir atklāts kā reāla būtne. Ko tas mums stāsta par to, cik spēcīgi dažas draudzes ietekmē modernisma un sekulārisma iebrukumi? Ko mēs, septītās dienas adventisti, varam mācīties no kļūdām, ko redzam citos, lai neiekristu tajās pašās lamatās? Kas notiek ar lielās cīņas tēmu, ja nav burtiska sātana?

AICINĀJUMS NO SVĒTNĪCAS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 10:19-25; Ebr. 4:16; 2. Moz. 24:8; Jēk. 4:7, 8; Jāņa 13:34; Ebr. 10:24, 25.

ATMIŅAS PANTS:

„Tā kā mums ir liels priesteris pār Dieva namu, tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, apslacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunās apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni.” (Ebr. 10:21, 22)

Visā ebreju grāmatā panti par kristieša ticību mijas ar pantiem par kristīgu dzīvi. Citiem vārdiem, teoloģija ietver praktisku darbību. Runājot par jautājumu „kas” attiecībā uz ticību, mēs nonākam pie jautājuma, kā šo ticību izdzīvot. Ebreju vēstulē pēc tam, kad autors ir uzzīmējis brīnišķīgu teoloģisku gleznu ar Kristu kā mūsu Upuri un Augsto Priesteri (Ebr. 7:1-10:18), viņš iedrošina un aicina ticīgos dzīvot saskaņā ar to, ko ietver šīs patiesības. Šis aicinājums īpaši skaidri izteikts Ebr. 10:19-25.

Grieķu valodā šie panti ir viens garš, sarežģīts teikums. Tas sastāv no diviem pamatfaktiem, kas vada pie trīs aicinājumiem, no kuriem katrs satur pazīstamo trijotni – ticību, cerību un mīlestību. Katrs aicinājums satur arī citu kristīgās ticības aspektu.

Šajā nedēļā mēs pētīsim Ebr. 10:19-25 un šo pantu praktisko aicinājumu kristieša dzīvē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. decembrī!

PIEEJA DEBESU SVĒTNĪCAI

Izlasi Ebr. 4:16; 6:19, 20 un 10:19-21! Kam ticīgie var piekļūt, un ko tas mums nozīmē? Kāda cerība šeit ir piedāvāta, un, vēl svarīgāk, kādu ietekmi šai cerībai vajadzētu atstāt uz mūsu dzīvi un ticību? _____

_____

_____

_____

Ticīgajiem ir garīga pieeja debesu svētnīcai, pašam Dieva tronim. Mēs varam meklēt Dieva tuvumu, Kristus asinis un Viņa pārstāvēniecība mūsu labā ir padarījušas iespējamu mūsu „ieiešanu”. Panti pārlicina, ka mūsu dvēselei ir drošs patvērums – Jēzus Kristus, kas atrodas pašā Dieva tuvumā (Ebr. 4:14-16; 6:19, 20). Mūsu drošība ir tas, ka Kristus ir ieguvis pilnu pieeju Dievam pēc tam, kad Viņš stājās amatā kā mūsu debesu Augstais Priesteris (Ebr. 6:20). Ieņemot šo amatu, Kristus apsēdās debesu tronī – šī aina parāda Viņa ķēnišķīgo statusu (Atkl. 3:21).

Labā vēsts ir tā, ka mūsu Pārstāvis ir Tēva klātbūtnē. Mūsu labā vairs nekalpo zemes priesteris, kas pats ir grēcīgs. Mums ir labāks Priesteris. Nekas nešķir Tēvu no Dēla. Tāpēc ka Kristus ir pilnīgs un bezgrēcīgs, nav vajadzīgs priekškarš, kas atdalītu Dieva svētumu no Jēzus, mūsu Augstā Priestera (Ebr. 10:20).

„Ko lai saprotam ar starpniecību? Tā ir zelta ķēde, kas saista ierobežoto cilvēku ar bezgalīgā Dieva troni. Cilvēks, par ko Kristus nomira, lai izglābtu, pienes savus lūgumus pie Dieva troņa, un Jēzus, kas viņu atpirka ar Savām asinīm, šos lūgumus uznes augšā. Mūsu lielais Augstais Priesteris noliek Savu taisnību nopietna lūdzēja pusē, un Kristus lūgšana pievienojas šī cilvēka lūgšanai.” (Ellen G. White „That I May Know Him”, p. 78.)

Kāda mums ir drošība, ka mums var būt cieša sadraudzība ar Tēvu, pateicoties tam, ko Jēzus ir izdarījis un dara mūsu labā!

Pārdomā, ko nozīmē tas, ka Jēzus aizlūdz par tevi debesīs! Kāpēc tev tik ļoti ir vajadzīga šī aizlūgšana? _____

_____

_____

_____

ŠĶĪSTĪTI UN PATIESI

Izlasi Ebr. 10:22! Kādi nosacījumi, lai tuvotos Dievam debesu svētnīcā, ir izteikti šajā pantā? _____

Saskaņā ar šo pantu, tuvojoties Dievam, pielūdzējiem ir jāizpilda četri nosacījumi:

1. Nāc ar patiesu sirdi. Sirds ir mūsu iekšējā būtība, mūsu domas, mūsu motivācija, emocijas, griba un raksturs. Dievs grib, lai mēs būtu patiesi. Tomēr sirds var būt patiesa tikai tad, ja tā ir šķīstīta. Tas nenozīmē, ka mēs esam pilnīgi, mēs vienkārši cenšamies arvien vairāk atklāt Kristus raksturu.

2. Nāc pilnā ticības pārliecībā. Kā mēs redzējam vakardienas pētījumā, nav iemesla šaubām, ka mums ir pieeja Dievam.

3. Nāc ar apslacītu sirdi un atsvabināts no ļaunās apziņas. Sirds apslacīšana ir svētnīcas valoda, kas sasauca ar asins slacīšanu pār tautu tuksneša saiešanas telti (2. Moz. 24:8; 3. Moz. 8:23, 24), kas padarīja viņus šķīstus, bet nevarēja attīrīt viņu sirdsapziņu (Ebr. 9:9, 13). Tomēr šķīstīšana istajā teltī debesis attīra sirdsapziņu. To dara Kristus asinis (Ebr. 9:14). Šī šķīstīšana simbolizē nožēlojošā grēcinieka taisnošanu. Mums var būt tīra sirdsapziņa, jo mums ir piedots.

4. Nāc ar tīrā ūdenī mazgātu miesu. Tas izklausās pēc netiešas norādes uz kristībām, bet mēs to varam saprast arī garīgākā nozīmē kā „mazgāšanu ūdenī caur vārdu” (Ef. 5:26), lasot Bībeli un attiecinot tās principus uz savu dzīvi.

Jēk. 4:7, 8 Jēkabs cīnās ar savu lasītāju „svārstīgo” attieksmi. Viņi acimredzot ir zaudējuši savu atklātību Dieva priekšā. Viņi ir grēka bojāti, un viņiem draud briesmas. Viņš izmanto valodu, kas saistīta ar svētnīcas šķīstīšanu. Tas, ka tuvošanās Dievam ir iespējama tikai tad, ja ir notikuši šķīstīšana, ir svētnīcas mācība.

Mums vajadzētu saprast, ka tikai Dievs var šķīstīt mūsu sirdis. Jautājums ir: kādi sāpīgi lēmumi mums ir jāpieņem savā dzīvē, kas ļautu Viņam darīt šo žēlastības darbu mūsu dzīvēs? _____

TICĪBA: ESI DROŠS

Izlasi vēlreiz Ebr. 10:19-25! Tēma, kas atkal un atkal atkārtojas, ir pārliecinātība. Grieķu vārds „drošs” (Ebr. 10:19) attiecas uz drošsirdību, drosmi un bezbailību, kas Jaunajā Derībā apraksta mūsu jaunās attiecības ar Dievu.

Sākotnēji vārds attiecās uz atklātu runu, kas šajā kontekstā īpaši var nozīmēt, ka ikviens var brīvi tuvoties Dievam lūgšanā. Šāda veida atvērtība attiecībās ar Dievu rada priecīgu pašlūgību. Mūsu pašlūgības iemesls un pamats ir tas, ka mums debesīs ir Augstais Priesteris, kam mēs varam tuvoties Dieva klātbūtnē. Šī pieeja ir neierobežota, un to neaizkavē nekas cits kā tikai mēs paši un mūsu nepareizās izvēles. Mums ir spēkā esošs ielūgums nākt debesu svētnīcā.

No kurienes nāk šī drošība? To neradām mēs paši, bet gan tas, ka mēs atzīstam – Jēzus asinis ir ieguvušas mums pieeju Dieva klātbūtnē.

Ebreju grāmatā ir citi panti, kas runā par pārliecību un drošību (Ebr. 3:6, 14; 4:16; 6:11; 11:1). Kāda veida drošību apraksta šie panti? _____

Drošība un pārliecība nepamato mūs sevī pašos, bet tikai Kristū. Šie stāvokļi nav atkarīgi no tā, kas mēs esam, bet no tā, kas ir mūsu Starpnieks. Interesanti, nav pieminēts, ka ticīgajiem varētu būt kaut kas mazāks par „pilnīgu pārliecību” (Ebr. 6:11; 10:22). Acīmredzot jaunais ceļš, kas ir atvēries, pateicoties Jēzus nāvei, vadīs mūs līdz pilnīgai pārliecībai, neciešot neveiksmi. Nekas mazāks nav gaidāms.

Ir divi veidi, kā iegūt kristīgu pārliecību un saglabāt to ticībā. Viens ir caur pašu ticību (Ef. 3:12); otrs ir caur uzticīgu kristīgu kalpošanu citiem (1. Tim. 3:13). Abi aspekti ir nepieciešami un svarīgi. Ebreju grāmatā ticības drošība un aicinājums pārbaudīt sevi kā kristietu iet roku rokā. Kristīgā dzīve nekad nav atdalīta no kristīgās ticības.

Kas ir tas, kas izaicina tavu pašlūgību uz Dievu vai tavu pārliecību par Viņa labo gribu tavai dzīvei? Ko tu vari darīt, lai pasargātu sevi no šīm garīgajām briesmām?

CERĪBA: ESI NELOKĀMS

Izlasi minētos pantus! Kas tiem visiem ir kopīgs? Pie kā ticīgajiem vajadzētu turēties?

Ebr. 3:6 _____

Ebr. 3:14 _____

Ebr. 4:14 _____

Ebr. 6:18 _____

Ebr. 10:23 _____

Bez pārliecības par glābšanu vēl ir svarīgi saglabāt un uzturēt cerību, kas mums visiem ir dota. Vēstulē ebrejiem turēties stipri ir nopietns aicinājums. Rodas iespaids, ka daži ticīgie atstāj savu kristīgo ticību un cerību. Apustulim bija viņi jāiedrošina neaiziet. Pants diezgan līdzīgi izsaka lietas, pie kurām ir vērts turēties: cerība, pārliecība, drošība un grēku izsūdzēšana. Visi šie termini attiecas uz objektīvu kristīgās ticības uztveri. Mēs to varam darīt tāpēc, ka mūsu cerība nav uz mums pašiem, bet uz Jēzu un uz to, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis. Tajā brīdī, kad mēs aizmirsīsim šo svarīgo patiesību, mēs noteikti zaudēsim arī drošību.

Šie panti izaicina mūs būt nelokāmiem „no sākuma” (Ebr. 3:14) līdz galam (Ebr. 3:6, 14; 6:11). Darīt to „nešaubīgi” (Ebr. 10:23) nozīmē saglabāt nemainīgu un neizkustināmu ticību. Lai arī kādi var būt apstākļi, mūsu cerībai ir jāpaliek tādai pašai, mūsu sevis nodošanai Dievam ir jāpaliek nemainīgai, jo mēs varam ticēt, ka Viņš ir uzticams un izdarīs to, ko ir apsolījis.

Nav šaubu, Dievs ir patiess Savā Vārdā. Viņš piepildīja apsolījumu, ko bija devis Ābrahāmam un Sārai (sk. arī Rom. 4:19-21); Viņš piepildīja apsolījumu par Savu pirmo nākšanu (Gal. 3:19), un Viņš piepildīs arī apsolījumu par Savu atgriešanos (Ebr. 12:26). Dieva galējais apsolījums tomēr ir mūžīgā dzīvība, ko Viņš apsolīja pat vēl pirms laiku iesākuma (Tit. 1:2; 1. Jāņa 2:25).

Dieva uzticamība ir nesatricināma. Pat „ja mēs esam neuzticīgi, Viņš paliek uzticīgs, jo Viņš nevar Sevi aizliegt” (2. Tim. 2:13). Mūsu neuzticamība vai neticība neizmainīs Dieva nodomu mūsu dzīvē. Mūsu morālās kļūmes neizkustina Viņa apsolījumus. Apsolījumi tik un tā mums ir pieejami, jo uzticamība ir daļa no dievišķās dabas.

Ir tik viegli krist mazdūšībā savu grēku dēļ. Kā mēs varam uzvarēt šos grēkus un vienlaikus nepadoties, kad mums kaut kas neizdodas? Kāpēc mums ir jāpieķeras šiem apsolījumiem īpaši tad, kad kļūdāmies? _____

MĪLESTĪBA: IEDROŠINIET CITS CITU

„Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem.” (Ebr. 10:24)

Ja aicinājums Ebr. 10:23 pievērsās individuālai attieksmei, nākamajā pantā Ebr. 10:24 redzeslokā ir kristiešu kopiena. Mēs nestaigājam ar Kristu vieni paši. Mums vajadzētu neatlaidīgi rūpēties citam par citu.

Izaicinājums mīlēt citam citu ir vēl viena tradicionāla kristieša uzvedības sastāvdaļa (Jāņa 13:34, 35; Gal. 5:13). Tomēr šī mīlestība nenāk dabiski. Vērot nozīmē koncentrēti un rūpīgi apsvērt. Mēs esam aicināti pievērst uzmanību saviem ticības biedriem un ieraudzīt, kā mēs varētu pamudināt viņus mīlēt citam citu un darīt labus darbus. Diemžēl vieglāk ir provocēt un sanaidot citus, nevis paskubināt uz kristīgu mīlestību, vai ne?

Tāpēc apvienosim savas pūles darīt vislabāko savas kopienas labā, lai, pateicoties mūsu pamudinājumiem mīlēt, citi nevarētu darīt neko citu, kā vien mīlēt un darīt labus darbus!

Izlasī Ebr. 10:24, 25! Kas kopīgs „mīlestībai” un „labiem darbiem” ar „sapulci”?

Viena doma, ko uzsver Vēstule ebrejiem, ir tā, ka mēs varam izteikt mīlestību cits pret citu kristiešu sapulcēs. Ja kāds nenāk uz dievkalpojumu, kā viņš vai viņa var piepildīt Kristus mīlestības likumu? Kāds var domāt, ka viņiem ir „pamatots” iemesls, lai atturētos no kristīgām sapulcēm. Ebreju vēstule tomēr aizskar jūtīgo vietu, pasakot, ka tā varbūt ir viņu pašu vienaldzība, kas attur. Ja kāds grib, tad var vienmēr atrast iemeslu izvairīties no draudzes apmeklēšanas vai citām kristīgām sanāksmēm. Šie iemesli tomēr nobāl nākšanas iemesla priekšā – būt par svētību citiem.

Šāda uzvedība ir vēl spiedošāka, nākot arvien tuvāk Kristus otrajai nākšanai. Ebr. 10:19-25 sākumā autors pamāca ticīgos tuvojot Dievam debesu svētnīcā, un noslēgumā viņš tiem atgādina, ka Kunga diena tuvojas. Kristus nākšanai vajadzētu vienmēr būt galvenajai kristieša uzvedības motivācijai.

Kuru cilvēku savā draudzē tu gribētu iedrošināt ar vārdiem, darbiem vai vienkāšī ar savu klātbūtni? Ja tu labi apdomāsi šo jautājumu, tu varēsi ienest lielas izmaiņas cilvēku dzīvēs un arī pats iegūt lielas svētības. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Mūsu starpnieks Savā amatā un darbā lielā mērā pārspēja zemes simboliskās priesterības cieņu un godu. [...] Šim Glābējam vajadzēja būt par starpnieku, lai nostātos starp Visaugstāko un Viņa ļaudīm. Pateicoties Viņa aizgādībai, ir atvērts ceļš, pa kuru vainīgais grēcinieks var atrast pieeju Dievam ar kāda cita starpniecību. Grēcinieks nevarētu nākt pats, ar savu vainu un bez lielāka nopelna par viņa paša darbiem. Kristus viens pats varēja atvērt ceļu, pienesot upuri, kas atbilst dievišķā likuma prasībām. Viņš bija pilnīgs un grēka nesamaitāts. Viņš bija bez vainas un bez trūkuma. Grēka šausmīgo seku plašums nekad nevarētu tikt iepazīts, ja nebūtu sagādātas zāles, kuru vērtība ir bezgalīga.” (Ellen G. White „The Spirit of Prophecy”, vol. 2, p. 11.)

„Ticība Kristus salīdzinošajam upurim un starpnieciskajai kalpošanai noturēs mūs nelokāmus un neizkustināmus kārdināšanu vidū, ko mums baznīcā uzspiež kareivīgi noskaņoti cilvēki.” (Ellen G. White „The SDA Bible Commentary”, vol. 7A, p. 484.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi Vēstuli ebrejiem! Kas ir tas, ko mēs šajā grāmatā visu laiku tiekam aicināti darīt noteiktos veidos – kas izriet no mūsu ticības?

2. Pārdomājiet vairāk atziņu, ka mums ir pilna pieeja pie Dieva. Ko tas nozīmē? Kā tam vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvi, īpaši kārdināšanu brīžos vai tad, kad jūtamies mazdūšīgi sava garīgā stāvokļa dēļ?

3. Kāda ir atšķirība starp „pilnīgu pārliecību” ticībā un pašpaļāvīgu attieksmi?

4. Pārdomā E. Vaitas teikumus piektdienas pētījumā: „Grēka šausmīgo seku plašums nekad nevarētu tikt iepazīts, ja nebūtu sagādātas zāles, kuru vērtība ir bezgalīga.” Ko tas mums stāsta par to, cik slikts ir grēks, ka par to bija jāmaksā ar kaut ko „bezgalīgi vērtīgu”, ar Jēzus dzīvību? Kā mēs saprotam domu „bezgalīgi vērtīgs”? Kā fakts, ka Jēzus ir Radītājs, palīdz mums aptvert šo pārsteidzošo patiesību? To zinot, kā mūsu dzīves var tikt pārveidotas? Vai var būt tā, ka to zinām, bet nevēlamies mācīt citiem?

5. Kā mēs varam attīstīt garīgu draudzību, kurā iedrošinām cits citu, esot mīloši un darot labus darbus? Kādu garīgu labumu tu vari iegūt no „kopīgas sapulces”? Kas tev pietrūktu, ja tu nevarētu pielūgt Dievu kopā ar citiem kristiešiem baznīcā?

Debesu svētnīca	5
„Debesis” virs zemes	12
Upuris	19
Mācības no svētnīcas	26
Grēku izpirkšana: grēka upuris	33
Salīdzināšanas diena	40
Kristus – mūsu Upuris	47
Kristus – mūsu Priesteris	54
Tiesa pirms Kristus nākšanas	61
Eshatoloģiskā Salīdzināšanas diena	68
Mūsu pravietiskā vēsts	75
Kosmiskais konflikts par Dieva raksturu	82
Aicinājums no svētnīcas	89

Parakstīta iespiešanai Pas. nr.
Formāts 60x84/16. Reģ. apl. 2-0967.
Iespiests a/s “Poligrāfists”, LV-1869, Rīgā,
Kr. Valdemāra ielā 6.